IAN FLEMING

ÎN SERVICIUL SECRET AL MAIESTĂȚII SALE

VOLUMUL 12

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 12

ÎN SERVICIUL SECRET AL MAIESTĂȚII SALE

Original: On Her Majesty’s Secret Service (1963)

Traducere de:
ANACAONA MÂNDRILĂ-SONETTO

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

Capitolul 1

Peisaj marin cu siluete

Era o zi de septembrie din cele care dau impresia că vara nu se va sfârși niciodată.

Promenada lungă de opt kilometri a stațiunii Royale-Les-Eaux, mărginită de peluze îngrijite, împodobite la intervale regulate cu straturi tricolore de salvie, ciucușoară și lobelia, era însuflețită de steaguri, iar pe plajă – cea mai lungă din nordul Franței – pavilioanele vesele continuau să stea de strajă, înșirate până la linia fluxului în mari batalioane aducătoare de bani. Din difuzoarele aflate în jurul piscinei de dimensiuni olimpice răsuna muzica, un vals legănat la acordeon, iar din când în când, pe fundalul muzicii, o voce de bărbat dădea de veste, prin sistemul de anunțuri publice, că Philippe Bertrand, de șapte ani, își caută mama, că Yolande Lefevre își așteaptă prietenii sub ceasul de la intrare sau că doamna Dufours e căutată la telefon. Dinspre plajă și mai ales din vecinătatea celor trei terenuri de joacă îngrădite – „Joie de Vivre”, „Helio” și „Azur” – se auzeau ciripeala și strigătele copiilor, când mai tare, când mai încet, în funcție de gradul de entuziasm al jocurilor; mai încolo, pe nisipul tare dezvelit de refluxul mării acum îndepărtate, fluierul strident al instructorului de educație fizică ghida adolescenții ce participau la ultima oră de sport a zilei.

Era una dintre acele panorame de litoral frumoase și naive oferite de Bretania și Picardia – sursă de inspirație pentru cei care le-au imortalizat, Boudin, Tissot, Monet – încă de la nașterea obiceiului plajei și băii în mare, cu peste un secol în urmă.

Pentru James Bond, așezat pe banca unuia din umbrarele de beton, cu fața spre soarele ce stătea să apună, peisajul avea ceva impresionant și efemer. Îi amintea aproape prea viu de copilărie – de senzația catifelată a nisipului fin, încins de soare, de rosătura dureroasă a nisipului ud între degetele tălpilor fragede când venea timpul să-și încalțe ciorapii și pantofii, de grămăjoara prețioasă de scoici și alge interesante de pe

pervazul camerei lui („Nu, scumpul meu, nu le putem lua cu noi, au să-ți murdărească valiza!”), de micii crabi care fugeau care încotro din calea degetelor neliniștite ce bâjbâiau prin iarba de mare, în ochiurile de apă dintre stânci, de înotul fără sfârșit în valurile dănțuitoare – ce păreau mereu luminate de soare – și apoi de enervantul, inevitabilul „E timpul să ieși din apă!” Totul era prezent – întreaga sa copilărie, desfășurată în fața lui ca s-o mai privească o dată. Cât de îndepărtate erau vremurile jucatului în nisip! Ce cale lungă făcuse din epoca pistruilor, a ciocolatei cu lapte Cadbury și a limonadelor acidulate! Enervat, Bond aprinse o țigară, își îndreptă cu forță umerii și trânti amintirile sentimentale, dulcege, înapoi în dosarul lor de mult timp închis. Își spuse că e adult, un bărbat cu ani întregi de amintiri murdare și periculoase – un spion. Că nu șade în ascunzătoarea aceea de beton ca să-l apuce sentimentalismele din cauza unei turme de copii zdrențăroși și neplăcut mirositori, pe o plajă presărată cu capace de sticle și cu bețe de acadea, mărginită de o mare îngroșată de uleiul de plajă și de dejecțiile mizerabile ale rețelei de canalizare din Royale. Că se află acolo, a ales să se afle acolo, pentru a spiona. Pentru a spiona o femeie.

Soarele începea să coboare. Puteai să simți deja mirosul răcorii de septembrie care stătuse toată ziua ascunsă în spatele căldurii aprige. Cohortele de amatori de plajă începeau să se retragă cu iuțeală, strângându-și micile tabere și prelingându-se pe trepte în sus, spre promenadă, iar de acolo, în adăpostul oferit de oraș, unde luminile se aprindeau deja în cafenele. Crainicul de la piscină își hărțuia clienții:

— *Allo*! *Allo*! *Fermeture en dix minutes*! *A dix-huit heures, fermeture de la piscine*![1]

Conturate pe poteca desenată de soarele pe cale să apună, cele două bărci de salvare Bombard, al căror steag avea o cruce albastră pe fond galben, se îndreptau cu viteză spre nord, către adăpostul lor îndepărtat, în susul fluviului, în Vieux Port. Ultimul dintre velierele de nisip vesele, asemănătoare cu niște girafe, fugea la marginea apei spre țarcul lui aflat între dune, iar cei trei polițiști pe bicicletă răspunzători de parcări se îndepărtau spre secția de poliție din centrul orașului, pedalând de zor printre șirurile de mașini. În câteva minute, vasta întindere de nisip –

[1] Alo! Alo! Închiderea în zece minute! La ora optsprezece, piscina se închide! (fr.).

marea, în reflux, se retrăsese deja cam un kilometru și jumătate – avea să rămână în seama pescărușilor, care aveau să se adune în scurt timp, cu sutele, ca să caute resturile de mâncare lăsate de oameni. Apoi mingea portocalie a soarelui se va cufunda în mare, fâsâind, și o vreme plaja va rămâne complet pustie, până când iubiții furișați vor veni, sub pavăza întunericului, să se zvârcolească scurt pe nisip, în ungherele întunecate dintre pavilioanele de pe plajă și dig.

Pe porțiunea de nisip bătătorit din dreptul lui James Bond, două fete cu piele aurie, în costume de baie incitante, strânseră jocul de Jokari pe care-l jucaseră în chip provocator și se luară la întrecere pe scări în sus, spre umbrarul unde stătea Bond. Își etalară ostentativ corpul în fața lui, se opriră la o șuetă ca să vadă dacă-l impresionează, după care, văzând că nu obțin nicio reacție, plecară mai departe, spre oraș, la braț, lăsându-l să se întrebe cum se făcea că franțuzoaicele aveau buricul mai proeminent decât oricare alte fete. Oare medicii francezi încercau să sporească, până și în această privință, atractivitatea sexuală viitoare a fetițelor nou-născute?

De-a lungul plajei, salvamarii își trâmbițară sirena pentru ultima oară, ca să anunțe că ies din tură, muzica din jurul piscinei se opri la jumătatea unei melodii și marea întindere de nisip rămase brusc pustie.

Dar nu complet pustie! La o sută de metri mai spre marginea apei, întinsă pe burtă pe un pareo în dungi, alb cu negru, pe peticul de nisip tare pe care se instalase cu o oră înainte, fata stătea în continuare nemișcată, aliniată cu James Bond și cu soarele ce apunea, transformând în hieroglife roșii ca sângele micile ochiuri și firișoare de apă lăsate în urmă de reflux. Bond continuă s-o supravegheze – cu un strop de încordare în plus acum în tăcerea plajei pustii. Aștepta ca fata să facă ceva – să se întâmple ceva, fără a ști ce anume. Mai corect spus, o veghea. Simțea instinctiv că o pândește un pericol. Sau poate că simțea doar mirosul pericolului din aer? Nu știa. Știa doar că nu trebuie s-o lase singură, mai ales acum, că toată lumea plecase.

James Bond se înșela: nu plecase toată lumea. În spatele lui, de cealaltă parte a promenadei, în Café de la Plage, doi bărbați îmbrăcați în impermeabile și cu șepci de culoare închisă pe cap ședeau la o masă izolată, la marginea trotuarului. Aveau în față câte o ceașcă de cafea pe jumătate goală și nu vorbeau. Ședeau

doar și urmăreau forma neclară, conturată prin peretele de sticlă mată al umbrarului, care constituia capul și umerii lui James Bond. Urmăreau de asemenea, dar cu mai puțină vigilență, forma albă, îndepărtată de pe nisip – fata. Neclintirea lor și hainele nepotrivite cu sezonul ar fi lăsat o impresie neliniștitoare oricărui om care s-ar fi întâmplat să-i urmărească la rândul lui. Dar nu exista un astfel de om, în afară de chelner, care-i plasase pur și simplu în categoria „aducători de necazuri” și spera că-și vor vedea de drum în curând.

Când marginea de jos a soarelui portocaliu atinse marea, păru că fata a auzit un semnal. Se ridică încet în picioare, își trecu mâinile prin păr și porni cu pași egali, hotărâți, spre soare și spre spuma îndepărtată a malului mării, de care o despărțea mai bine de un kilometru și jumătate. Umbrele violete ale înserării aveau să se fi înstăpânit când ajungea la apă; ai fi crezut că e ultima ei zi de vacanță și ultima ei baie în mare.

James Bond avea însă altă părere. Ieși din umbrar, coborî treptele în fugă și porni după ea pe nisip, cu viteză. În spatele lui, de cealaltă parte a promenadei, cei doi bărbați în impermeabil păreau să aibă și ei altă părere. Unul dintre ei aruncă la repezeală câteva monede pe masă, se ridicară amândoi și, pășind în cadență strictă, traversară promenada, intrară pe plajă și se luară iute după Bond, cu un fel de precizie militară imperativă.

Modelul ciudat desenat de siluetele în mișcare pe vasta întindere de nisip pustie, cu pete sângerii, deveni straniu de bătător la ochi – și totuși părea evident că nu trebuie perturbat. Avea un iz neplăcut, tainic. Fata cea albă, bărbatul tânăr, cu capul descoperit, cei doi urmăritori îndesați care mărșăluiau în spatele lor – formația asta avea ceva ce sugera un joc de copii, dar unul mortal. În cafenea, chelnerul adună monedele și se uită în urma siluetelor îndepărtate, conturate de ultimul sfert al soarelui portocaliu. Îi mirosea a treabă polițienească – sau de celălalt fel. Își zise că va păstra cele văzute pentru sine, dar va ține minte. Poate că-și va vedea numele în ziare.

James Bond se apropia cu repeziciune de fată. Acum știa că va o ajunge din urmă chiar la malul mării. Începu să se întrebe ce-i va spune, cum să se exprime. Nu putea să spună „Am bănuit că ai de gând să te sinucizi, așa că am venit după tine, ca să te opresc”. „Voiam să fac o plimbare pe plajă și mi s-a părut

că te recunosc. Bei un pahar cu mine după ce-ți faci baia în mare?” ar fi sunat pueril. În cele din urmă se hotărî să exclame „O, Tracy!”, iar după ce fata se întorcea spre el să adauge: „Îmi făceam griji pentru tine”. Asta ar fi fost inofensiv și, la drept vorbind, adevărat.

Mai jos de orizontul trandafiriu, marea devenise de un cenușiu închis. Se stârnise un vânt slab dinspre vest, care mâna spre larg aerul cald de deasupra uscatului, stârnind valuri mici ce se rostogoleau, albe, cât vedeai cu ochii. La apropierea fetei, cârdurile de pescărușii argintii se ridicară în aer, apoi coborâră la loc pe nisip; aerul era plin de țipetele lor și de plescăitul nesfârșit al vălurelelor. Amurgul blând, violet adăuga o notă de melancolie solitudinii pustii a plajei și a mării, aflată acum la o depărtare considerabilă de luminile puternice, liniștitoare și de agitația de vacanță a „Reginei Coastei de Opal”, numele elegant pe care și-l luase stațiunea Royale-les-Eaux. Bond abia aștepta s-o ducă pe fată înapoi la acele lumini puternice. Se uită la silueta zveltă, aurie, îmbrăcată în costum de baie întreg, alb, și se întrebă cât de curând îi va putea auzi ea vocea pe fundalul zarvei pescărușilor și a zgomotului mării. Apropiindu-se de malul mării, fata încetinise puțin pasul și capul ei, cu casca pletelor blonde, grele, lungi până la umăr era ușor plecat, ca și cum ar fi fost îngândurată sau poate obosită. Bond iuți mersul până ajunse la zece pași în spatele ei.

— Hei! Tracy!

Fata nu tresări și nici nu se răsuci repede pe călcâie. Mersul îi șovăi, apoi se opri; cu un val mic rostogolindu-se și topindu-se la picioarele ei, se întoarse încet și rămase față-n față cu el. Ochii umflați și umezi de lacrimi se uitară întâi pe lângă el, apoi îi întâlniră privirea.

— Ce-i? întrebă ea aton. Ce vrei?

— Îmi făceam griji pentru tine. Ce faci aici? Ce-i cu tine?

Ocolindu-i iarăși privirea, fata duse la gură mâna dreaptă, strânsă pumn, și rosti pe sub ea ceva ce Bond nu reuși să înțeleagă. În clipa următoare, o voce aflată în spatele lui, foarte aproape, zise încet, pe un ton catifelat:

— Nu mișca; altfel o încasezi în dosul genunchiului.

Bond se răsuci iute și se lăsă pe vine, cu mâna dreaptă sub haină. Ochii argintii neclintiți ai celor două pușți automate îl priveau disprețuitor.

Încet, Bond se ridică și-și lăsă mâna pe lângă corp; respirația reținută îi ieși printre dinți cu un șuierat slab. Cele două fețe absolut neutre, de profesioniști îi spuneau chiar mai mult decât ochii argintii ai puștilor. Pe ele nu se citea pic de încordare sau de însuflețire; surâsurile vagi erau relaxate, mulțumite. În ochi nu li se vădea nici măcar circumspecție, expresia lor era aproape plictisită. Bond mai privise multe alte chipuri asemănătoare. Cei doi aveau o misiune de rutină și erau asasini – asasini profesioniști.

— Pune mâinile la ceafă.

Vocea catifelată, răbdătoare trăda proveniența sudică, mediteraneeană. Se potrivea cu fețele celor doi – cu piele aspră, gălbui-măslinie, cu pori dilatați. Marseiezi poate – sau italieni. Mafia? După înfățișare puteau fi agenți de calitate ai unei poliții secrete sau infractori duri. Rotițele minții lui Bond se învârteau cu viteză maximă, ca un computer IBM care selectează cartele. Oare ce dușmani avea în regiunea respectivă? Se putea să fie Blofeld? Se întorsese prada împotriva vânătorului?

N-avea idee cine sunt cei doi, pentru cine lucrează și ce vrea să însemne situația. În virtutea teoriei că îngrijorarea e un dividend plătit catastrofei înainte de termen, își relaxă conștient mușchii și-și alungă din minte toate întrebările. Rămase în picioare, așteptând.

Când situația e disperată, când totul pare pierdut, exact acela e momentul când trebuie să fii calm, să demonstrezi autoritate – sau cel puțin indiferență. Bond zâmbi, privindu-l în ochi pe cel care vorbise.

— Nu cred că mamei dumitale i-ar plăcea să știe ce faci astă-seară – ești catolic? –, așa că am să fac ce-mi ceri.

Ochii individului scânteiară. *Touché*! Bond își duse mâinile la ceafă, cu degetele împletite. Bărbatul se dădu la o parte, ca să aibă câmp de tragere liber, în timp ce adjunctul lui scoase pistolul Walther PPK al lui Bond din tocul de piele moale, băgat sub cureaua pantalonilor, și-l pipăi cu gesturi experte de-a lungul trunchiului, de-a lungul brațelor până la încheietura mâinilor și pe partea interioară a coapselor. Apoi adjunctul se retrase, băgă în buzunar pistolul Walther și-și scoase din nou propria armă.

Bond aruncă o privire peste umăr. Fata nu scosese o vorbă, nu exprimase nici surprindere, nici alarmare. Acum stătea cu

spatele la grup, privind spre mare, aparent relaxată și deloc îngrijorată. Ce Dumnezeu se petrecea? Oare fusese fata folosită ca momeală? Dar de către cine? Și acum ce urma? Va fi executat, cadavrul lui fiind lăsat pe plajă, să-l ducă fluxul înapoi spre uscat? Părea singura soluție. Dacă se punea problema vreunui fel de îndoială, era imposibil să se întoarcă toți patru spre oraș, pe plaja lată de un kilometru și jumătate, și să-și ia politicos la revedere pe treptele promenadei. Nu, se aflau în punctul terminus. Oare? Dinspre nord răsuna, prin amurgul indigo închis, uruitul rapid al unui motor de barcă extern; sub ochii lui Bond apăru spuma albă a unui val lat de prova, urmată de conturul bondoc al unei bărci de salvare Bombard, una din bărcile de cauciuc cu fundul plat și un singur motor Johnson la pupa plată și ea. Așadar, fuseseră zăriți? Poate de paza de coastă? Iată, soseau salvatorii! Bond își jură în fața lui Dumnezeu că-i va prăji pe cei doi gangsteri când ajungeau la poliția portuară din Vieux Port. Dar ce poveste să le îndruge polițiștilor despre fată?

Se întoarse cu fața spre cei doi și înțelese imediat că situația era cum nu se poate mai proastă. Indivizii își suflecaseră pantalonii până la genunchi și așteptau, calmi, cu încălțările într-o mână și pușca în cealaltă. Barca n-avea rol salvator, ci făcea parte din manevră. „Eh, așa să fie!” Fără să le acorde atenție celor doi, Bond se aplecă, își suflecă pantalonii, așa cum făcuseră și ei, și, în timp ce-și scotea pantofii și ciorapii, palmă unul din cele două cuțite ascunse în tocul încălțărilor; întorcându-se pe jumătate spre barca oprită acum în apa puțin adâncă, îl băgă în buzunarul drept al pantalonilor.

Nimeni nu scoase o vorbă. Fata urcă în barcă prima, urmată de Bond, iar la urmă, cei doi bărbați, care ajutară motorul împingând de la pupa. Barcagiul, care arăta aidoma oricărui pescar francez la mare adâncime, roti botul rotunjit al bărcii, schimbă viteza și porniră spre nord, peste valurile care-i zguduiau. Părul auriu al fetei flutura, biciuind ușor obrazul lui James Bond.

— Tracy, ai să răcești! Uite, ia haina mea.

Își scoase haina; fata întinse o mână ca să-l ajute s-o îmbrace, și făcând asta îi găsi mâna și i-o strânse. „Ce naiba?!…” Bond se apropie de ea și-i simți corpul cum răspunde apropierii. Se uită la cei doi indivizi: stăteau ghemuiți ca să se apere de vânt, cu

mâinile în buzunare, atenți, dar cumva lipsiți de interes. În spatele lor, șiragul de lumini al stațiunii Royale se depărta cu iuțeală, până ajunse doar o lucire aurie la orizont. James Bond pipăi cu mâna dreaptă cuțitul liniștitor din buzunar și-și trecu degetul mare peste lama tăioasă ca briciul.

În timp ce se întreba cum și când s-ar fi putut ivi prilejul de a-l folosi, restul minții sale revedea ultimele douăzeci și patru de ore și le cernea în căutarea prafului de aur al adevărului.

Capitolul 2

Gran Turismo

Cu aproape douăzeci și patru de ore în urmă, James Bond își conducea mașina, bătrânul Bentley Continental – cu șasiu tip R, motor mare, cu șase cilindri și raport 13:40 între spate și osie – pe care-l avea de trei ani, pe porțiunea rapidă, dar plictisitoare a șoselei N1 între Abbeville și Montreuil care-l duce pe turistul englez înapoi în țara lui, prin intermediul Companiei aeriene Silver City, de la Le Touquet, sau cu feribotul, de la Boulogne ori Calais. Rula rapid, însă prudent, cu viteza între o sută treizeci și o sută patruzeci și cinci, conducând cu ajutorul pilotului automat ce există în toți șoferii de clasa piloților de raliu, având mintea ocupată pe de-a-ntregul cu redactarea demisiei sale din Serviciul Secret. Scrisoarea, adresată „Pentru M., personal”, ajunsese în următorul stadiu:

„Domnule,

Am onoarea de a vă solicita să-mi acceptați demisia din Serviciu, cu intrarea în vigoare imediat.

Motivele mele de a demisiona, pe care le prezint cu mare regret, sunt următoarele:

(*1*) *Până acum circa douăsprezece luni, îndatoririle mele în cadrul Serviciului au avut legătură cu Departamentul zero-zero, iar dumneavoastră, domnule, ați avut bunătatea de a vă exprima din când în când mulțumirea față de modul în care mi-am îndeplinit respectivele îndatoriri, care, în ce mă privește, mi-au făcut plăcere. Totuși, spre adânca-mi mâhnire* [Bond era încântat de această expresie aleasă], *la încheierea cu succes a operațiunii „Thunderball” am primit personal instrucțiuni de la dumneavoastră de a-mi concentra toate eforturile, fără o dată terminus* [altă expresie potrivită], *asupra urmăririi lui Ernst Stavro Blofeld și a capturării lui,*

împreună cu oricare alți membri ai SPECTRE[2] *– adică „Gruparea executivă specială pentru contraspionaj, terorism și extorcare” –, în cazul în care a fost recreată după distrugerea ei, la apogeul operațiunii „Thunderball”*.

(*2*) *Dacă vă aduceți aminte, am acceptat misiunea cu șovăială. Aveam impresia – pe care mi-am exprimat-o la momentul respectiv – că aceasta e o chestiune strict de investigație, care ar fi putut foarte bine să fie abordată, prin metode polițienești directe, de alte departamente ale Serviciului – birourile locale, serviciile secrete străine aliate și Interpolul. Obiecțiile mele au fost trecute cu vederea și timp de aproape douăsprezece luni am fost implicat într-o activitate rutinieră de detectiv, pretutindeni în lume – activitate care s-a dovedit lipsită de succes în cazul fiecărui zvon cât de vag, al fiecărei piste. Nu am găsit nici urmă din acest om și nici urmă de o SPECTRE revenită la viață, dacă aceasta există.*

(*3*) *Numeroasele mele rugăminți de a fi eliberat din această misiune obositoare și sterilă, chiar și atunci când v-au fost adresate personal, domnule, au fost ignorate sau, ocazional, înlăturate cu bruschețe, iar frecventele mele observații critice* [încă una bună!] *cum că Blofeld e mort au fost tratate cu o politețe pe care o pot descrie doar ca „foarte sumară”*. [Abilă partea asta! Poate un pic prea abilă!]

(*4*) *Nefericitele circumstanțe descrise mai sus au atins recent apogeul în misiunea mea sub acoperire* (*Referință*: *S PX 437/007 Departamentul R*) *în Palermo, pe urmele unui vânat de o falsitate revoltătoare. Acest animal a luat forma unui oarecare „Blauenfelder”, un cetățean german absolut respectabil, care se ocupă cu viticultura – mai concret, cu altoirea strugurilor de Mozela pe soiurile siciliene, pentru a îmbunătăți conținutul de zahăr ale celor din urmă, care, pentru informarea dvs. fugitivă* [Ușurel, amice! Ai face bine să reformulezi toată partea asta!], *tind să fie acri.*

[2] Acronim de la „Special Executive for Counterintelligence, Terorism, Revenge and Extortion”.

Investigațiile pe care le-am făcut asupra acestui individ m-au adus în atenția Mafiei, iar plecarea mea din Sicilia a fost ignobilă, ca să nu spun mai mult.

(*5*) *Date fiind, domnule, cele de mai sus și în mod deosebit folosirea constantă, în manieră nepotrivită, a calităților – modeste cum sunt – care anterior m-au făcut apt pentru îndatoririle mai dificile și, pentru mine, mai recompensatoare asociate cu activitatea Secției zero-zero, vă implor să-mi acceptați demisia din Serviciu.*

Al dumneavoastră slujitor supus,
007"

Orientând botul lung al mașinii printr-un viraj complicat în S, Bond își zise că, desigur, va trebui să reformuleze o mare parte din scrisoare. Pe alocuri era nițel cam arogantă și avea vreo două fisuri care trebuiau fie umplute, fie atenuate. Dar asta era, în esență, ceea ce-i va dicta secretarei lui peste două zile, când se va întoarce la birou. Iar dacă aceasta izbucnea în plâns, s-o ia naiba! Vorbea serios – Dumnezeu îi era martor. Se săturase până peste cap să vâneze fantoma lui Blofeld. Același lucru era valabil și în privința SPECTRE. Organizația cu pricina fusese făcută zob. Nici măcar un om cu geniul lui Blofeld – în eventualitatea improbabilă că acesta ar fi rămas în viață – n-ar fi reușit într-o mie de ani să repună în funcțiune o mașinărie de calibrul respectiv.

Și tocmai atunci, pe o porțiune de drum drept prin pădure, lungă de cincisprezece kilometri, se întâmplă întâmplarea. Un claxon triplu își țipă notele disonante de bocitoare în urechea lui și un automobil Lancia Flaminia Zagato Spyder sport, scund, cu acoperișul pliat, se băgă obraznic în fața lui și se îndepărtă, bubuitul sexy al țevilor de eșapament gemene răsunând între copaci. Iar la volan se afla o fată, o fată cu părul acoperit de o eșarfă roz, șocantă, ce lăsa în urmă o micuță coadă roz pe care vântul o făcea să fluture la orizontală.

Dacă exista vreun lucru care să-l pună cu adevărat pe James Bond în mișcare – cu excepția schimburilor de focuri –, acela era faptul de a fi depășit la viteză mare de o fată frumoasă; și experiența îi spunea că fetele care șofează competitiv sunt

întotdeauna frumoase – și incitante. Șocul claxonului îl îndepărtase complet pe pilotul automat, alungase din mintea lui Bond absolut toate celelalte gânduri și-l făcuse să preia controlul manual al mașinii. Cu un zâmbet încordat, apăsă cu putere pe accelerație, își încleștă ferm mâinile pe mijlocul volanului, în poziții paralele, și se luă după ea.

O sută șaizeci, o sută șaptezeci și cinci, o sută optzeci și cinci, și tot nu reușea s-o ajungă! Bond întinse mâna și apăsă pe un comutator roșu de pe bord. Șuierul subțire, înalt al mecanismelor torturate îi atacă timpanele și Bentley-ul țâșni aproape perceptibil. O sută nouăzeci, două sute! O ajungea categoric din urmă. Cincizeci de metri, patruzeci, treizeci! Acum putea să-i vadă ochii în oglinda ei retrovizoare. Numai că porțiunea de drum bun era pe terminate. Un indicator cu semn de exclamare, pe care francezii îl folosesc pentru a anunța pericolul, trecu fulgerător prin dreapta lui. Dincolo de culmea unui deal apăru o turlă de biserică, iar la poalele dealului destul de abrupt, grupul de case ale unui sătuc și indicatorul șerpuit ce semnala încă o curbă în S. Ambele mașini încetiniră – o sută patruzeci și cinci o sută treizeci, o sută zece. Bond văzu cum stopurile fetei se aprind scurt, o văzu cum duce mâna spre schimbătorul de viteze, aproape simultan cu el, și trece într-o treaptă inferioară. În clipa următoare se aflau în curbă, pe piatră cubică, iar el se văzu nevoit să frâneze, privind cu invidie cum axul marca de Dion al mașinii ei o ajută să străbată cu ușurință drumul prost, în timp ce axul lui mobil sălta și țopăia, silindu-l să smucească de volan cu putere. Ajunseră apoi la capătul satului; ieșind din curba în S cu o scurtă clătinare a spatelui mașinii, fata țâșni ca din pușcă pe porțiunea lungă de drum drept, ușor ascendent, iar el pierdu cincizeci de metri.

Și cursa continuă astfel, Bond reușind să obțină un mic avantaj pe porțiunile de drum drept, dar pierzându-l în sate în favoarea faimoasei adaptabilități la drum a automobilului Lancia – și, trebuia să recunoască, în favoarea stilului ei calm, minunat de a șofa. Trecând pe lângă un indicator Michelin mare, care spunea „Montreuil 5, Royale-les-Eaux 10, Le Touquet-Paris-Plage 15”, se întrebă care o fi fost destinația fetei și dezbătu în sinea lui dacă n-ar fi cazul să lase baltă Royale și noaptea pe care și-o promisese la renumitul cazino din stațiune, s-o urmeze pur și

simplu indiferent încotro mergea și să afle cine e dracul acela de fată.

Însă decizia încetă să-i mai aparțină. Montreuil e un oraș periculos, cu străzi întortocheate, pavate cu piatră cubică, și cu mult trafic agricol. La periferia orașului, Bond se afla la cincizeci de metri în urma fetei, însă nu putu să-i urmeze cu mașina lui cea mare slalomul rapid prin traficul periculos, așa că până să iasă din oraș și să depășească trecerea de nivel Etaples-Paris, ea dispăruse. Ajunse la cotitura spre stânga, în direcția Royale. Oare stăruia puțin praf în aer? Bond făcu stânga, știind într-un fel sau altul că o va revedea.

Se aplecă în față și apăsă pe comutatorul roșu. Geamătul ventilatorului se stinse și în mașină se înstăpâni liniștea. Mergând mai departe și relaxându-și mușchii încordați, se întrebă dacă supraalimentarea a vătămat motorul. În ciuda avertismentelor solemne primite de la reprezentanții firmei Rolls-Royce, ceruse mecanicului său preferat de la parcul auto al sediului Serviciului să-i instaleze un compresor de supraalimentare Arnott, controlat printr-un cuplaj magnetic. Experții de la Rolls-Royce spuseseră că rulmenții arborelui cotit nu vor suporta încărcătura suplimentară, iar când le-a mărturisit ce a făcut, și-au retras garanția, cu regret, dar ferm și și-au spălat mâinile de copilul lor devenit bastard. Acum atinsese pentru prima oară două sute la oră, iar indicatorul de turații plutise periculos peste zona roșie, la 4 500. Însă temperatura și uleiul erau în regulă și nu auzea niciun zgomot rău prevestitor. În plus, se distrase pe cinste.

James Bond străbătu fără grabă regiunea frumoasă din apropiere de Royale, trecând printre mestecenii tineri și pinii cu mireasmă puternică, așteptând cu nerăbdare seara și amintindu-și de celelalte pelerinaje anuale ale sale în acest loc și în special de marea bătălie purtată pe postavul verde, cu Le Chiffre, cu mulți ani în urmă. Străbătuse cale lungă de atunci, evitase multe gloanțe, trecuse de multe ori pe lângă moarte și iubise multe fete, dar în acea aventură anume avusese un dramatism și o intensitate care-l atrăgeau în fiecare an la Royale, la cazinoul stațiunii și la crucea scundă de granit din micul cimitir, pe care scria simplu „Vesper Lynd. Fie-i țărâna ușoară.”

Se întrebă ce-i rezerva oare Royale de astă dată, în seara aceea frumoasă de septembrie. Un câștig mare? O pierdere dureroasă? O fată frumoasă – acea fată frumoasă?

Mai întâi trebuia să se gândească la joc. Week-end-ul respectiv era cel al „*cloture annuelle*”[3]. Seara aceea, tocmai acea seară de sâmbătă, era ultima din sezon la Casino Royale. Era de fiecare dată un eveniment important, la care erau așteptați să participe chiar pelerini din Belgia și Olanda, pe lângă obișnuiții cei bogați din Paris și Lille. În plus, conform tradiției, „Le Syndicat d’Initiative et des Bains de Mer de Royale”[4] își deschidea porțile pentru toți contractorii și furnizorii săi locali, oferind șampanie gratuită și un imens bufet rece, spre a-i răsplăti pe locuitorii orașului pentru munca lor de pe parcursul sezonului. Era un chef monstruos care doar rareori se termina înainte de ora micului dejun. Mesele de joc vor fi aglomerate și se va juca la mize foarte mari.

Bond dispunea de un capital personal de un milion de franci – franci vechi, desigur –, adică vreo șapte sute de lire sterline. Își socotea întotdeauna fondurile personale în franci vechi, fiindcă asta-l făcea să se simtă foarte bogat. Pe de altă parte, cheltuielile oficiale și le exprima în franci noi, deoarece astfel păreau mai mici – dar probabil nu și pentru contabilul șef de la sediu. Un milion de franci! În seara aceea era milionar! Își dori ca lucrurile să stea la fel și a doua zi dimineață.

Intră pe Promenade des Anglais și văzu fațada în fals stil Empire a hotelului Splendide. Și, Dumnezeule mare, pe aleea de pietriș din dreptul scării hotelului se afla mica Lancia albă și un băiat de bagaje, cu vestă în dungi și șort verde, urca treptele spre intrare, cu două valize Vuitton!

Așa deci!

James Bond își încadră mașina în șirul de vehicule din parcare ce valora, probabil, un milion de lire, spuse aceluiași băiat de bagaje, care scotea acum din Lancia obiecte mai mici, valoroase, să-i aducă gentile, intră în hotel și se duse la recepție. Cu un aer menit să facă impresie, managerul luă locul recepționerului și-l salută pe Bond cu o efuziune care-i dezveli dinții îmbrăcați în aur, însemnându-și totodată în minte să câștige o bilă albă de la comandantul poliției anunțându-i

[3] Închiderea anuală (fr.).

[4] Sindicatul inițiativei balneare Royale (fr.).

sosirea lui Bond, astfel încât comandantul să poată, la rândul lui, să câștige o bilă albă de la *Deuxième*[5] și de la SDT transmițând vestea la Paris, cu ajutorul teleimprimatorului.

— Apropo, monsieur Maurice, cine e doamna care tocmai a sosit cu Lancia albă? întrebă Bond. S-a cazat aici?

— Da, într-adevăr, *mon commandant*. (Zâmbetul entuziast oferit lui Bond dezveli încă doi dinți.) Doamna este o bună prietenă a noastră. Tatăl este un foarte mare industriaș din sud. Ea este contesa Teresa di Vicenzo. Monsieur a citit precis despre ea în ziare. *Madame la* comtesse este o doamnă... cum să mă exprim? (Zâmbetul deveni tainic, ca de la bărbat la bărbat.) O doamnă care, să spunem așa, trăiește viața din plin.

— Ah, înțeleg! Mulțumesc. Cum a fost sezonul?

Conversația de circumstanță continuă în timp ce managerul îl conduse personal pe Bond în lift, iar de acolo, într-una din frumoasele camere Directoire decorate în cenușiu și alb, cu acea cuvertură roz închis pe pat de care Bond își amintea atât de bine. Apoi, după un ultim schimb de politeți, James Bond rămase singur.

Se simțea ușor dezamăgit. Din cele ce aflase, fata părea cam prea de rang pentru el; în plus, nu-i plăceau femeile – stelele de cinema, de pildă – care constituiau, într-un fel sau altul, proprietate publică. Îi plăceau fetele discrete, pe care putea să le descopere singur și să și le însușească. Recunoștea că în asta putea să existe un snobism inversat sau poate – variantă și mai puțin spre lauda lui – de vină era faptul că femeile celebre se lăsau mai greu cucerite.

Îi fură aduse cele două valize uzate; despachetă pe îndelete, după care comandă la serviciul de cameră o sticlă de șampanie Taittinger Blanc de Blanes, pe care o alesese să-i fie băutura tradițională la Royale. Când sosi sticla, în frapiera ei brumată, bău cam un sfert din ea la repezeală, după care intră în baie, făcu un duș rece ca gheața și-și spălă părul cu Elixir Pinaud – regele șampoanelor – ca să scape de praful drumurilor. Apoi trase pe el pantalonii bleumarin din stofă subțire de lână, o cămașă albă de bumbac fin, ciorapi și pantofi negri fără șireturi (ura șireturile); se duse și se așeză la fereastră, privind marea, dincolo de promenadă, și întrebându-se unde să cineze și ce preparate să aleagă.

[5] *Deuxième Bureau*, agenția franceză de spionaj militar intern.

James Bond nu era un gurmand. În Anglia trăia cu calcan la grătar, ouă la capac și friptură rece de vită cu salată de cartofi. Când călătorea în străinătate însă, de regulă singur, mesele constituiau o pauză binevenită în programul zilei, un lucru pe care să-l aștepte cu nerăbdare, un lucru care întrerupea încordarea șofatului cu viteză mare, cu riscurile lui asumate sau evitate, cu manevrele riscante, cu fundalul permanent al îngrijorării pentru starea mașinii sale. La drept vorbind, în momentul acela, după ce parcursese porțiunea lungă de drum de la Ventimiglia, punctul de trecere al frontierei cu Italia, în trei zile confortabile (Dumnezeu îi era martor că n-avea niciun motiv să se grăbească să revină la sediu!), era sătul până peste cap de capcanele pentru fraieri întinse turiștilor gurmanzi. Nenumăratele „Hostellerie”[6], „Vieille Auberge”[7] și „Relais Fleuris”[8] – se săturase de toate! Se înfruptase din „Bonnes Tables”[9] oferite de ele și din „Fines Bouteilles”[10]. Gustase „specialitatea maestrului bucătar” – în general un sos consistent, cu smântână și vin și câteva ciuperci, menit să ascundă calitatea inferioară a cărnii sau peștelui. Avusese de a face cu întregul ritual al plescăitului din buze ca expresie de admirație față de calitatea vinurilor și a mâncărurilor și, întâmplător, se săturase de tabletele de Bisodol[11] care le însoțeau!

Religia franțuzească a pântecelui îi administrase ultima lovitură cu o seară înainte. Dorind să evite Orleans, se oprise la sud de acest oraș care nu-l inspira deloc și alesese un fals han breton, pe malul sudic al Loarei, în ciuda abundenței de jardiniere de la ferestre și a grinzilor false, ignorând pisica de porțelan ce urmărea pasărea de porțelan pe acoperișul abrupt, din simplul motiv că se afla aproape de Loara – probabil fluviul său preferat din întreaga lume. Acceptase cu stoicism oalele de încălzit din aramă bătută, ustensilele de gătit din alamă și restul ciudățeniilor care acopereau pereții holului de la intrare, își lăsase valiza în cameră și plecase să facă o plimbare plăcută pe

[6] Hotel-restaurant tradițional și elegant, situat de obicei la țară (fr.).

[7] Han vechi (fr.).

[8] Popas pitoresc (fr.).

[9] Meniul zilei (fr.).

[10] Butelie de vin ales (fr.).

[11] Tablete pentru indigestie și arsuri gastrice.

malul fluviului cu ape lenețe, deasupra cărora zburau săgetat rândunelele. Din sufrageria în care se mai aflau doar câțiva turiști răsunase gongul. Deasupra unui cămin plin cu bușteni electrici, cu vătraie excesiv de lustruite, stătea agățată o placă de ghips colorată, purtând inscripția oribilă „ICI DOULCE FRANCE”[12]. Toate farfuriile, făcute dintr-un porțelan local hidos, purtau logoul enervant de impenetrabil „Jamais en Vain, Toujours en Vin”[13], iar chelnerul cel morocănos, fără pic de interes acum, la sfârșitul sezonului, îl servise cu pateul casei (trimis înapoi la bucătărie, ca să i se aducă o felie proaspătă) și un *Poulard à la crème*[14] care fusese singurul obiect vechi autentic din local. Bond ajutase mâncarea jalnică să-i alunece pe gât cu un vin Pouilly-Fuisse care părea a fi fost obținut pe loc și-și primise insulta finală a doua zi dimineață: nota pentru masă se ridica la peste cinci lire.

Tocmai pentru a șterge toate aceste amintiri dispeptice, Bond ședea acum la fereastră, bea cu înghițituri mici din Taittinger și cântărea argumentele pro și contra privind restaurantele locale, întrebându-se pe care preparate ar fi cel mai bine să mizeze. În cele din urmă alese unul din restaurantele sale franțuzești preferate – un local modest, așezat deloc promițător chiar față-n față cu gara Etaples, îl sună pe vechiul său prieten, monsieur Becaud, ca să rețină o masă, iar două ore mai târziu se întorcea cu mașina la cazino, cu stomacul plin cu calcan înăbușit, sos *mousseline*[15] și jumătate din cea mai bună prepeliță friptă din câte mâncase în viață.

Încurajat considerabil și stimulat și mai tare de jumătate de sticlă de Mouton Rothschild din 1953 și un pahar de coniac Calvados vechi de zece ani, pe lângă cele trei cești de cafea, urcă vesel treptele aglomerate ale cazinoului, cu convingerea absolută că va avea parte de o noapte memorabilă.

[12] Aici, dulcea Franță (fr.).

[13] Niciodată în van, mereu în vin (fr.).

[14] Pui cu smântână (fr.).

[15] Sos din ou și unt, la care se adaugă suc de lămâie și smântână (fr.).

Capitolul 3

Manevra dezonoarei

(Barca Bombard înconjurase între timp baliza de semnalizare sonoră, al cărei clopot suna melancolic, și urca încet pe râul Royale, în contra curentului. Luminile vesele ale micului port de iahting, paradisul iubitorilor de iahting prin Canalul Mânecii, apărură pe malul drept, la mare distanță; lui Bond îi trecu prin minte să aștepte până-l depășeau puțin, după care să înfigă cuțitul în laterala și în fundul bărcii de cauciuc și să pornească înot spre port. Numai că auzea deja în minte bubuitul pușt ilor și șuieratul și plescăitul gloanțelor pe lângă capul lui, până când apărea, probabil, marea explozie de lumină și ultimul gând fulgerător – că de astă dată, în sfârșit, s-a zis cu el. Și oricum, cât de bine știa fata să înoate, mai ales în curenții aceia? Lui Bond îi era foarte frig. Se lipi mai tare de ea și se întoarse la aducerile aminte despre seara precedentă, căutând minuțios indicii în amintiri.)

După plimbarea lungă prin sala de la intrare, pe lângă vitrinele magazinelor Van Cleef, Lanvin, Hermes și celelalte, urmă scurta pauză pentru identificare în dreptul biroului cel lung în spatele căruia se aflau șiruri de fișete, achitarea unei „Carte d'Entree pour les Salles de Jeux”[16], cercetarea rapidă, aproape mecanică efectuată de fizionomistul de la intrare, înclinarea cu înfloriturî a ușierului în uniformă țipătoare, și James Bond pătrunse în pântecele frumoasei și parfumatei mașinării.

Se opri câteva clipe lângă casierie, cu nările fremătând din cauza mirosului scenei aglomerate, electrice, elegante, apoi se îndreptă agale spre principala masă de chemin de fer, aflată lângă intrarea în barul luxos amenajat și aprovizionat, și surprinse privirea lui monsieur Pol, șeful de partidă al jocurilor la miză mare. Monsieur Pol vorbi cu un *huissier*[17] și Bond fu condus la locul cu numărul șapte, rezervat printr-un jeton din buzunarul

[16] Permis de acces în sălile de jocuri (fr.).

[17] Cuvânt cu sensul propriu de „ușier”, dar încetățenit ca denumire pentru acel angajat al unui cazinou care îndeplinește îndatoriri de picolo.

acelui huissier. Omul perie rapid postavul în interiorul liniei de demarcație – acea celebră linie de demarcație ce constituise motivul de dispută în cazul Tranby Croft[18], în care fusese implicat regele Eduard al II-lea –, lustrui o scrumieră și trase scaunul, ca Bond să se așeze. Acesta se așează. Cutia cu cărți se afla în capătul celălalt al mesei, în dreptul locului numărul trei. Voios și relaxat, examină fețele celorlalți jucători, în timp ce responsabilul cu conversia banilor îi schimbă bancnotele în valoare de o sută de mii de franci pe zece jetoane roșii ca sângele, valorând fiecare zece mii de franci. Bond le stivui într-un teanc îngrijit în fața lui și urmări jocul, care, deduse el din anunțul atârnat între abajururile verzi de deasupra mesei, se juca pe minimum o sută de franci noi – sau zece mii de franci vechi. Observă însă că fiecare bancher începea partida cu până la cinci sute de franci noi – bani grei, echivalentul a, să zicem, patruzeci de lire sterline ca început. Jucătorii alcătuiau obișnuitul amestec internațional – trei mari industriași din domeniul textilelor din Lille, în smoching cu umerii căptușiți prea voluminos, două femei voinice, împodobite cu diamante, care puteau fi belgiene, o englezoaică micuță, stil Agatha Christie, care juca potolit și cu succes și putea fi proprietară de vilă, doi americani de vârstă mijlocie, în costume de culoare închisă, care păreau voioși și ușor grizați, veniți probabil din Paris, și Bond. În jurul mesei, privitorii și pariorii ocazionali se adunaseră pe două rânduri. Nici urmă de fată.

Jocul era înțepenit. Cutia cu cărți făcea încet ocolul mesei, fiecare bancher pierzând, la rândul lui, la a treia mână, cea temută, care, dintr-un motiv sau altul, constituie bariera sonică la chemin de fer și pe care trebuie s-o spargi dacă e să ai o pasă norocoasă. De fiecare dată când îi venea rândul, Bond se întreba dacă să se încline în fața tiparului și să dea banca mai departe după a doua mână. De fiecare dată, timp de aproape o oră din partidă, își spunea cu încăpățânare că tiparul va ceda, și de ce să nu cedeze cu el? Cărțile nu au memorie, își zicea el, și a sosit momentul să înceapă să meargă bine. Și de fiecare dată pierdea la a treia mână, la fel ca toți ceilalți jucători. Cutia cu cărți își încheie primul circuit. Bond își lăsă banii pe masă și

[18] Scandalul regal de bacara, numit și scandalul Tramby Croft, a fost un scandal legat de jocurile de noroc produs în Anglia, la sfârșitul secolului al XIX-lea, și în care a fost implicat viitorul rege Eduard al VII-lea.

porni fără țintă printre celelalte mese, vizitând-o pe cea de ruletă, de *trente et quarante* și de bacara, ca să vadă dacă o găsește pe fată. În seara aceea, când îl depășise cu Lancia, reușise doar să zărească o șuviță de păr blond și un profil pur, cam autoritar. Știa însă că ar recunoaște-o pe dată, fie și numai cu ajutorul firului de magnetism animal care-i legase unul de altul în timpul cursei. Dar nici urmă de fată.

Se întoarse la masă. Crupierul introducea cele șase pachete de cărți în caseta lunguiață care avea să fie băgată în scurt timp în cutia ce aștepta. Cum Bond se afla lângă el, crupierul îi oferi cartea neutră, roșie, fără însemne, ca să taie cu ea cărțile. Bond o frecă între degete și, cu o deliberare amuzată, o strecură cât mai aproape putu de jumătatea teancului de cărți. Crupierul zâmbi văzându-i deliberarea, efectuă mișcările abile care aveau să aducă, la momentul potrivit, cartea roșie în fanta cutiei, oprind partida când în cutie mai rămâneau exact șapte cărți, introduse în cutie caseta lungă cu cărți, inseră limba metalică ce le ținea captive și anunță, tare și răspicat:

— *Messieurs* [după tradiție*, mesdames* nu sunt menționate; începând din vremurile victoriene se presupune că doamnele nu joacă jocuri de noroc], *les jeux sont faits. Numero six a la main*.[19]

Șeful de partidă, aflat pe tronul lui, în spatele crupierului, repetă strigătul, *huissier*-ii îi mânară pe rătăciți înapoi la locurile lor și jocul reîncepu.

James Bond plăti cu încredere banca industriașului din Lille aflat la stânga lui, făcu caniota cu câteva jetoane mici și dublă miza la două mii de franci noi – două sute de mii din cei vechi.

Câștigă mâna aceea și pe următoarea. Acum trebuia să treacă de obstacolul mâinii a treia și se putea considera pornit în cursă. O câștigă cu un nouă natural! Opt sute de mii în bancă (după cum socotea el)! Câștigă iarăși, de astă dată cu oarecare greutate – șasele lui față de un cinci. Apoi se hotărî să joace prudent și să acumuleze ceva capital. Din suma de un milion șase sute de mii, ceru să i se pună cele șase sute de mii *„en garage*”[20], scoase din miză, banca rămânând astfel de un milion. Câștigă încă o dată și puse de astă dată un milion „*en garage*”. Încă o dată, bancă de un milion, și acum avea o saltea groasă

[19] Domnilor, jocurile sunt făcute. Numărul șase începe. (fr.).

[20] În garaj (fr.), cu sensul figurat „la păstrare”.

de un milion șase sute de mii, care-i aparținea oricum. Însă era tot mai greu să i se accepte miza. Cei de la masă începeau să fie circumspecți față de englezul cel oacheș care juca atât de calm, circumspecți față de surâsul de certitudine de pe buzele sale cu un aer cam crud. Cine era? De unde venea? Cu ce se ocupa? În jurul mesei se pornise un zumzet de speculații aprinse. Șase mâini norocoase până în acel moment. Oare englezul va băga în buzunar mica avere câștigată și va da banca mai departe? Sau va continua s-o țină? Nu se putea să nu se schimbe sorții cărților! Dar James Bond se hotărâse. Cărțile nu au memoria înfrângerii și nu au nici memoria victoriei. Ținu banca preț de încă trei mâini, adăugând de fiecare dată un milion în al său „garage”, după care micuța englezoaică bătrână, care lăsase până atunci mersul jocului pe seama celorlalți, interveni, îi plăti banca la a zecea mână și Bond îi zâmbi, știind că aceasta va câștiga. Și chiar câștigă, într-un mod umilitor, cu unu față de „*buche*” a lui Bond – trei popi, care totalizau zero.

În jurul mesei se auzi un oftat de ușurare – vraja fusese ruptă! – și o șoaptă de invidie când jetoanele grele, sidefii, în teancuri de aproape treizeci de centimetri, valorând patru milioane șase sute de mii de franci, mult peste trei mii de lire sterline, fură împinse de spatula crupierului spre Bond. Acesta îi aruncă crupierului un jeton de o sută de franci noi, primi tradiționalul „Mulțumesc, domnule! Pentru angajați!”, și partida merse mai departe.

James Bond aprinse o țigară, fără să acorde atenție circuitului cutiei cu cărți în jurul mesei, departe de el. Drace, făcuse o grămadă de bani! O afurisită de grămadă! Acum trebuia să fie atent. Să-i păstreze. Dar nu prea atent, să nu-i păstreze pe toți! Era o seară splendidă. Abia trecuse de miezul nopții. Încă nu voia să se întoarcă în cameră. „Așa să fie!” Decise că-și va folosi banca atunci când ajungea la el, dar nu va accepta miza băncii celorlalți – a niciunuia. Cărțile se încinseseră. Runda lui o dovedise. Aveau să fie acum și alte runde norocoase și putea să se frigă dacă încerca să se implice.

Avea dreptate. Cutia cu cărți ajunse la numărul cinci, la unul dintre industriașii din Lille, ce ocupa al treilea scaun la stânga lui Bond – un jucător cu maniere proaste, guraliv, care fuma trabuc dintr-un portțigaret din chihlimbar și aur și smulgea cărțile cu

degetele-i spatulate, atent manichiurate și le trântea pe masă ca un jucător german de tarot; acesta trecu rapid de a treia mână și se puse pe treabă. În conformitate cu planul făcut, Bond îl lăsă în pace, iar la a treia mână banca se ridica la douăzeci de mii de franci noi – douăzeci de milioane din cei vechi – și masa redevenise circumspectă. Fiecare jucător își păzea strașnic banii. Crupierul și șeful de partidă își făcură strigările răsunătoare.

— *Un banco de vingt mille*! *Faites vos jeux, messieurs. Il reste a completer*! *Un banco de vingt mille*![21]

Și în clipa aceea se ivi ea! Apăruse ca din senin și stătea lângă crupier, iar Bond apucă doar să vadă niște brațe aurii, o frumoasă față cu piele aurie, ochi albaștri scânteietori și buze șocant de roz, o rochie albă simplă, o cască de păr auriu până la umeri; apoi răsună cuvântul.

— Bancă!

Toți se uitară la ea și se lăsă o clipă de tăcere, după care crupierul anunță:

— *Le banco est fait.*[22]

Monstrul din Lille (cum îl vedea Bond acum) smulgea acum cărțile din cutie, iar cele ale fetei se îndreptau spre ea pe spatula crupierului. Fata se aplecă și preț de o clipă decolteul alb în V al rochiei ei lăsă să i se întrevadă discret pieptul.

— O carte.

Bond simți că i se strânge inima. Precis, fata n-avea nimic mai bun decât un cinci. Monstrul își întoarse cărțile cu fața în sus: șapte. Scoase o carte pentru ea și i-o aruncă disprețuitor. O caraghioasă de damă!

Crupierul întoarse delicat cu fața în sus, cu spatula, celelalte două cărți ale fetei. Un patru! Pierduse!

Bond gemu în sinea lui și se uită la ea, să vadă cum a încasat lovitura. Dar ceea ce văzu nu era deloc liniștitor. Fata îi șoptea ceva, imperios, șefului de partidă. Acesta clătina din cap, cu broboane de sudoare pe obraji. În tăcerea ce se înstăpânise în jurul mesei, acea tăcere care parcă-și linge buzele simțind mirosul puternic al scandalului, miros ce încărca acum aerul de electricitate, Bond îl auzi pe șeful de partidă spunând ferm:

---

[21] Bancă de douăzeci de mii! Faceți-vă jocurile, domnilor. Trebuie completat! Bancă de douăzeci de mii! (fr.).

[22] Banca este acoperită. (fr.).

— Mais c'est impossible. Je regrette, madame. Il faut vous arranger a la caisse.[23]

Și apoi cea mai cumplită dintre toate șoaptele dintr-un cazinou începu să circule printre privitori și jucători, ca o reptilă șerpuitoare: *„Le coup du deshonneur*! *C'est le coup du deshonneur*! *Quelle honte*! *Quelle honte*!"[24]

„O, Dumnezeule! își zise Bond. A făcut-o! N-are banii! Și, din cine știe ce motiv, nu poate obține credit de la casierie!"

Monstrul din Lille profita la maximum de situație. Știa că, în cazul incapacității achitării obligațiilor financiare, cazinoul va plăti. Ședea sprijinit de speteaza scaunului, cu ochii plecați, pufăind din trabuc – partea lezată.

Bond cunoștea însă stigmatul pe care fata avea să-l poarte tot restul vieții. Cazinourile franceze formează un sindicat puternic – n-au încotro. A doua zi aveau să fie trimise telegramele: „*Madame la comtesse* Teresa di Vicenzo, pașaport numărul X, trebuie pusă pe lista neagră." Asta va pune capăt vieții ei în cazinourile din Franța, din Italia, probabil și din Germania, Egipt și, în prezent, în Marea Britanie. Era ca și cum ai fi fost declarat risc mare la banca Lloyd sau la compania de brokeraj de acțiuni Dun and Bradstreet. În cercurile americane ale jocurilor de noroc, fata ar fi putut chiar să fie lichidată. În Europa, soarta ei va fi aproape la fel de drastică. În cercurile în care probabil că se mișca va fi o piază-rea, o persoană murdară. „Manevra dezonoarei" pur și simplu nu se făcea, pentru că însemna ostracizarea socială.

Fără să-i pese de ostracizarea socială, gândindu-se doar la fata cea minunată care-l învinsese pe șosea, între Abbeville și Montreuil, arătându-i coada, James Bond se aplecă ușor în față și aruncă în mijlocul mesei două dintre prețioasele jetoane sidefii, după care rosti pe un ton ușor plictisit, ușor nedumerit:

— Scuzați-mă! Doamna a uitat că am convenit să jucăm ca parteneri astă-seară. (Apoi, fără să se uite la fată, ci vorbindu-i autoritar șefului de partidă.) Vă cer iertare. Eram cu mintea în altă parte. Să continue jocul.

Încordarea din jurul mesei se relaxă. De fapt, trecu asupra altei ținte, uitând de fată. Oare erau adevărate spusele englezului? Trebuiau să fie! Nu plătești douăzeci de milioane de

[23] Dar e imposibil. Regret, doamnă. Trebuie să aranjați cu casieria. (fr.).

[24] Manevra dezonoarei! E manevra dezonoarei! Ce rușine! Ce rușine! (fr.).

franci în locul unei fete! Dar înainte nu existase niciun fel de relație între ei – pe cât se putuse vedea. Șezuseră pe laturi opuse ale mesei. Nu schimbaseră niciun semn de complicitate. Iar fata? Ea nu vădise nicio emoție. Îl privise pe bărbat, o dată, în mod direct, apoi se depărtase fără zgomot de masă, îndreptându-se către bar. Era categoric ceva ciudat aici – ceva ce nu puteai înțelege. Însă partida mergea mai departe. Șeful de partidă își șterse pe ascuns fața cu batista. Crupierul înălțase capul, după ce, înainte, păruse să-l plece sub un fel de ghilotină emoțională. Vechiul tipar se restabilise.

— *La partie continue. Un banco de quarante mille*![25]

James Bond privi în jos, la grămada în continuare formidabilă de jetoane dintre brațele sale arcuite, relaxate. Ar fi fost plăcut să-și recupereze cele douăzeci de milioane de franci. Puteau trece ore bune până ca o bancă de mărime egală să-i ofere șansa. În definitiv, juca folosind banii cazinoului! Profitul său reprezenta bani „găsiți”, iar dacă pierdea, tot mai putea să plece cu un mic profit – mai mult decât suficient ca să-și achite noaptea la Royale. Și prinsese antipatie pe monstrul din Lille. L-ar fi amuzat să inverseze vechiul basm – întâi să salveze fata, iar pe urmă să răpună monstrul. Și sosise timpul ca pe individ să-l lase norocul. În definitiv, cărțile nu au memorie!

James Bond n-avea suficiente fonduri ca să acopere întreaga bancă, ci doar jumătate – lucru cunoscut drept „*avec la table*”, „împreună cu masa” – ceea ce însemna că restul jucătorilor puteau să acopere cealaltă jumătate, dacă voiau. Uitând de strategia conservatoare pe care-și jurase s-o urmeze cu doar jumătate de oră mai devreme, Bond se aplecă puțin în față, împinse peste linie douăzeci de mii de franci noi și spuse:

— *Avec la table*.

Alți bani îi urmară pe ai lui pe masă. Nu era el englezul cu degete norocoase? Bond observă încântat că micuța englezoaică bătrână care aducea cu Agatha Christie îl sprijini cu zece mii. Semn bun! Se uită la bancher, omul din Lille. Trabucul acestuia se stinsese în portțigaret și buzele, care strângeau mușțiucul, erau albe. Nădușea abundent. Se întreba dacă să paseze mâna și să plece cu profitul său gras ori să mai încerce o dată. Ochii pătrunzători, porcini, țopăiau în jurul mesei,

[25] Partida continuă. Bancă de patruzeci de mii. (fr.).

estimând dacă i s-au acoperit cele patruzeci de milioane. Voind să grăbească jocul, crupierul rosti ferm:

— *C'est plus que fait, monsieur*.[26]

Omul din Lille se hotărî. Plesni cu mâna cutia cu cărți, își șterse palma de postavul verde și scoase cu forța o carte. Apoi una pentru el însuși, alta pentru Bond și a patra pentru sine. Bond nu întinse mâna ca să-și ia cărțile; așteptă să i le împingă ușor crupierul. Le ridică foarte puțin de pe masă, depărtându-le între mâini doar atât cât să le vadă valoarea, le aranjă din nou muchie la muchie și le lăsă ușor pe masă, cu fața în jos. Avea un cinci! Acea valoare îndoielnică, la care poți fie să mai iei carte, fie să nu iei! Probabilitatea de a-ți îmbunătăți mâna, mergând spre nouă, sau de a o înrăutăți, mergând spre punctaj mai mic, sunt egale.

— Nu, spuse el încet.

Se uită la dosurile roz, anonime ale celor două cărți din fața bancherului. Acesta le smulse de pe masă și apoi le aruncă dezgustat. Doi valeți. „*Buche*". Zero!

Acum existau doar patru cărți care-l puteau învinge pe Bond și numai una, cea de cinci, care putea să-l egaleze. Inima îi bubuia cu putere. Omul umblă la cutia cu cărți, scoase una și o întoarse cu fața în sus. Un nouă, nouă de caro! Cea mai bună carte!

Întoarcerea cărților lui Bond cu fața în sus și dezvăluirea jalnicului cinci fură o simplă formalitate, însă în jurul mesei răsună un geamăt puternic.

— Ar fi trebuit să trageți carte, spuse cineva.

Numai că dacă ar fi făcut-o, ar fi tras el însuși nouăle și totalul lui ar fi scăzut la patru. Totul depindea de valoarea următoarei cărți, a cărei limbă roz se ascundea acum în gura tainică a cutiei. Bond nu așteptă să afle. Oferi celor de la masă un surâs de regret, drept scuză pentru cei care pierduseră alături de el, mătură restul jetoanelor sale în buzunarul hainei, dădu bacșiș *huissier*-ii care fusese atât de ocupat cu golirea scrumierei lui de-a lungul orelor de joc și plecă de la masă, spre bar, în timp ce crupierul anunța triumfător:

— *Un banco de quatre-vingt mille francs*! *Faites vos jeux, messieurs*! *Un banco de quatre-vingt mille Nouveaux Francs*![27]

---

[26] *E mai mult decât acoperită, domnule. (fr.).*

„S-o ia naiba!” își zise Bond. Cu jumătate de oră în urmă avea în buzunar o mică avere. Acum, printr-o combinație de atitudine romantică gen Don Quijote și pură nebunie, pierduse totul. „Ei bine, am cerut o noapte memorabilă, își spuse el ridicând din umeri. Asta a fost prima parte. În ce va consta a doua?”

Fata ședea singură, având în față o sticlă de Bolinger de jumătate, și privea fără țintă, mohorâtă. Abia dacă ridică privirea când Bond se așeză pe scaunul de lângă ea și spuse:

— Ei bine, mă tem că sindicatul nostru a pierdut din nou. Am încercat să recuperez banii. Am mers „*avec*”. Ar fi trebuit să-l las în pace pe bruta aceea. Aveam cinci, el avea „*buche”* și apoi a tras nouă.

— Ar fi trebuit să iei carte la cinciul acela, zise ea aton. Eu trag de fiecare dată. (Reflectă puțin.) Dar atunci ai fi avut patru. Ce era cartea următoare?

— N-am stat să văd. Am venit să te caut.

Ea îi aruncă o privire piezișă, evaluatoare.

— De ce m-ai salvat când cu „manevra dezonoarei”?

Bond ridică din umeri.

— Fată frumoasă la ananghie. În plus, ne-am împrietenit între Abbeville și Montreuil, astă-seară. Conduci ca un înger! zise el zâmbind. Dar nu cred că m-ai fi depășit dacă aș fi fost atent. Mergeam cu vreo o sută patruzeci și nu mă oboseam să mă uit în oglindă. Și mă gândeam la alte lucruri.

Stratagema funcționa chipul și glasul fetei își recăpătară vioiciunea.

— O, ba da! Te-aș fi învins oricum. Te-aș fi depășit în sate. În plus… (În vocea ei se strecură o undă de amărăciune tăioasă.) Aș fi oricând capabilă să te înving. Tu vrei să rămâi în viață.

„O, Doamne! își zise Bond. Una dintre acelea! O fată cu aripa frântă – poate cu ambele aripi frânte!” Preferă să ignore remarca. Sticla de jumătate de Krug pe care o comandase sosi. După ce picolo-ul umplu paharul pe jumătate, el îl umplu până la buză și-l ridică spre ea fără nicio notă de exagerare.

— Mă cheamă Bond, James Bond. Te rog să rămâi în viață, cel puțin astă-seară!

Goli paharul dintr-o singură înghițitură prelungă și-l umplu din nou. Fata îl privi cu un aer grav, cântărindu-l, apoi bău și ea.

---

[27] Bancă de optzeci de mii de franci! Faceți-vă jocurile, domnilor! Bancă de optzeci de mii de franci noi! (fr.).

— Pe mine mă cheamă Tracy. Forma scurtă a tuturor numelor care ți-au fost înșirate la recepția hotelului. Teresa a fost o sfântă; eu nu sunt sfântă. Poate că managerul e un romantic. Mi-a spus că te-ai interesat de mine. Putem pleca? Nu mă interesează conversația. Iar tu ți-ai câștigat recompensa.

Se ridică brusc; Bond făcu același lucru, confuz.

— Nu. Plec singură. Tu poți veni mai târziu. Camera 45. Acolo, dacă dorești, poți face cea mai costisitoare dragoste din viața ta. Te va fi costat patruzeci de milioane de franci. Sper că va merita.

Capitolul 4

Toate pisicile sunt cenușii

Îl aștepta în patul mare, dublu, învelită până la bărbie cu un cearșaf. Părul bălai era răspândit ca niște aripi de aur sub lumina singurei veioze de lectură, unica sursă de lumină din cameră, iar în ochii albaștri ardea o fervoare pe care, la alte fete, în alte paturi, James Bond ar fi interpretat-o. Dar fata de aici se afla în ghearele unor tensiuni pe care nu putea nici măcar să le presupună. Încuie ușa în urma lui, se apropie, se așeză pe marginea patului și-și lăsă ferm mâna pe micuța colină a sânului ei stâng.

— Ascultă-mă, Tracy, începu el.

Intenționa să pună măcar vreo două întrebări, să afle câte ceva despre minunăția aceea de fată care comitea acțiuni isterice cum ar fi jucatul fără bani cu care să-și acopere pariurile, conducea ca o posibilă sinucigașă și făcea aluzii cum că s-a săturat de viață. Dar fata ridică iute o mână ce mirosea a „Ode” de la Guerlain și i-o lipi de buze.

— Am spus „fără conversație”! Scoate-ți hainele. Fă dragoste cu mine. Ești frumos și puternic. Vreau să-mi aduc aminte cum poate fi. Fă orice vrei. Și spune-mi ce-ți place și ce ai vrea de la mine. Fii dur cu mine! Tratează-mă ca pe cea mai de jos târfă de pe fața pământului. Uită tot restul. Fără întrebări. Ia-mă!

O oră mai târziu, James Bond se strecură din pat fără s-o trezească, se îmbrăcă la lumina becurilor de pe promenadă ce pătrundea printre perdele și se întoarse în camera lui. Făcu duș, se băgă în așternutul franțuzesc aspru, răcoros din propriul pat și-și alungă gândurile de la ea. Singurul lucru pe care și-l aminti înainte să-l cuprindă somnul fu ceea ce spusese fata când terminaseră: „A fost ca-n paradis, James! Te rog, vino înapoi când te trezești. Trebuie să mai am parte de asta o dată.” Apoi se întorsese pe o parte, cu spatele la el și, fără să răspundă la ultimele lui alinturi, adormise – dar nu înainte s-o audă că plânge.

„Ce naiba? Noaptea toate pisicile sunt cenușii.

Adevărat sau fals?”

Bond adormi.

La ora opt o trezi și trăiră iarăși aceeași experiență splendidă. De astă dată însă, îi făcu impresia că ea îl ține în brațe cu mai multă tandrețe, că-l sărută nu doar cu patimă, ci și cu afecțiune. Dar după aceea, când ar fi trebuit să facă planuri pentru ziua respectivă, unde să mănânce, când să iasă la plajă, ea se arătă la început evazivă, iar apoi, la insistențele lui, de o duritate puerilă.

— Pleacă naibii de lângă mine! Mă auzi?! Ai obținut ce-ai vrut! Acum pleacă!

— N-ai vrut și tu?

— Nu! Ești un amant afurisit de jalnic! Ieși!

Bond recunoscu nota tăioasă de isterie – sau cel puțin de disperare. Se îmbrăcă fără grabă, așteptând să apară lacrimile, așteptând să vadă cearșaful, care o acoperea acum cu totul, zguduindu-se de hohote. Dar lacrimile nu apărură. Semn prost! Într-un fel, fata aceea ajunsese la capătul puterilor – al tuturor puterilor. Simți un val de afecțiune față ea, un imbold copleșitor de a o proteja, de a-i rezolva problemele, de a o face fericită.

— Tracy, lasă-mă să te ajut! Ai necazuri. Asta nu e sfârșitul lumii. Și eu am necazuri. Toată lumea are.

— Du-te dracului!

În clipita cât deschise și închise ușa, Bond se întrebă dacă s-o trântească, pentru a o scoate cu forța din starea în care era, sau s-o închidă încet. O închise încet. Duritatea n-ar fi ajutat cu nimic în cazul fetei ăsteia. Cumva, la un moment dat, îi ajunsese – îi ajunsese până peste cap. Porni pe coridor, simțindu-se pentru prima oară în viață complet nepriceput.

(Barca de cauciuc urca fluviul, zgâlțâindu-se. Trecuse de portul de iahting și cum albia se îngusta, curentul devenea mai puternic. Cei doi mardeiași de la pupa stăteau în continuare cu ochii pe Bond, tăcuți. La prova, fata își oferea în continuare vântului profilul mândru, precum ornamentul de prova al unei corăbii cu pânze. Bond găsea căldură doar în contactul cu spatele ei și în mâna ce ținea cuțitul. Și totuși, într-un mod curios, se simțea mai apropiat de ea, mult mai apropiat, decât se simțise în extazul nopții dinainte. Ceva îl făcea să creadă că și ea e prizonieră, în egală măsură ca el. Cum? De ce? Mult în față, luminile Vieux Port, aflat cândva aproape de mare, dar

depășit acum din cauza unui capriciu al curenților din Canalul Mânecii, care acumulaseră aluviuni la gurile fluviului, străluceau ici și colo. Nu peste mulți ani se vor stinge și un nou port, aflat mai aproape de gura fluviului, va fi construit pentru traulerele oceanice care aduceau în Royale limba de mare, homarii, crabii și crevetele. De această parte a luminilor, pe malul apei se vedeau ici și colo debarcadere mici, construite de proprietarii de iahturi personale. Dincolo de ele se aflau vile botezate cu nume ca „Rosalie”, „Toi et Moi”, „Nid Azur” și „Nouvelle Vague”. James Bond își pipăi cuțitul și simți mirosul de „Ode” care ajungea la el pe fundalul duhorii de mâl și alge venită dinspre maluri. Înainte nu-i mai clănțăniseră niciodată dinții; acum îi clănțăneau. Le impuse să înceteze și se întoarse la amintirile sale.)

În mod normal, micul dejun constituia o parte importantă a zilei lui, dar în ziua aceea abia dacă băgă de seamă ce mănâncă, își devoră masa rapid și se așeză să privească pe fereastră, spre promenadă, fumând țigară de la țigară și punându-și întrebări despre fată. Numele ei evoca Mediterana, și totuși, categoric, nu era nici italiancă, nici spaniolă. Vorbea o engleză desăvârșită, iar hainele ei și felul cum le purta erau produsele unui mediu costisitor – poate un liceu elvețian. Nu fuma, părea să bea doar foarte puțin și nu existau semne cum că ar consuma droguri. Nu văzuse nici măcar somnifere lângă patul ei sau în baie. Avea maximum douăzeci și cinci de ani, și totuși făcea dragoste cu fervoarea și priceperea expertă a unei fete care „a făcut trotuarul”. Nu râsese nici măcar o dată și aproape că nici nu zâmbise. Părea prinsă în ghearele unei melancolii profunde, a unei forme de apatie spirituală care făcea ca viața să nu mai merite trăită, după cum recunoscuse chiar ea. Și totuși, nu exista niciunul dintre semnele pe care le asociezi cu isteria femeilor nevrotice – părul alandala și machiajul neîngrijit, atmosfera de dezordine și haos pe care le creează în jurul lor. Dimpotrivă, părea să aibă o voință rece ca gheața autoritate asupra sieși și o idee precisă despre ceea ce vrea și încotro se îndreaptă. Și unde anume? După părerea lui Bond, fata avea intenții disperate, cel mai probabil sinuciderea iar seara precedentă constituise ultima ei aventură amoroasă.

Se uită în jos, la mica ei mașină albă, aflată acum destul de aproape de a lui în parcare. Cumva, va trebui să se țină aproape de ea, s-o vegheze, cel puțin până se convingea că concluziile

mortale la care ajunsese erau greșite. Ca primă măsură, sună la recepție și ceru o mașină Simca Aronde fără șofer. Recepționerul îi spuse că va fi adusă imediat și lăsată în parcare. El urma să-și ducă la recepție permisul de conducere internațional și cartea verde de asigurare, iar recepționerul va avea amabilitatea de a efectua formalitățile.

Bond se bărbieri, se îmbrăcă, duse documentele la recepție, apoi se întoarse în camera lui. Rămase acolo, supraveghind intrarea și mica mașină albă, până la patru și jumătate după-amiaza. Atunci fata apăru, în sfârșit, într-un pareo cu dungi albe și negre, iar Bond dădu fuga la lift. Nu-i fu deloc dificil s-o urmeze cât merse de-a lungul promenadei, lăsându-și apoi mașina într-una din parcări, și nici micul Citroën 2CV anonim care-l urmărea pe Bond n-avu nicio problemă.

Și apoi se pusese în mișcare suita observatorilor și a observaților, care se apropia acum de misteriosul ei punct culminant pe măsură ce mica barcă de cauciuc Bombard urca pe fluviul Royale sub lumina stelelor.

Ce să înțeleagă din toate astea? Oare fata fusese momeală, cu voie sau fără voie? Manevra era o răpire? Dacă da, răpirea unuia dintre ei sau a amândurora? Era șantaj? Răzbunarea unui soț sau a unui alt iubit? Sau scopul era crima?

Bond încă-și mai storcea creierii în căutare de indicii când cârmaciul manevră barca într-un viraj larg, transversal față de curent, spre un ponton scheletic, ca vai de el, care ieșea în apă din malul mâlos. Trase în partea ferită de vânt, o lanternă puternică se abătu asupra lor din beznă, o parâmă fu coborâtă cu zgomot și barca fu astfel trasă până la baza treptelor de lemn noroioase. Unul dintre mardeiași urcă primul, urmat de fată, fundul alb al costumului ei de baie ițindu-se lasciv de sub haina lui Bond; apoi urcă și Bond, urmat de al doilea mardeiaș. După aceea, barca Bombard se depărtă rapid și porni mai departe în amonte – probabil spre locul ei legitim de ancorare din Portul vechi, își zise Bond.

Pe ponton se aflau alți doi bărbați, cam de aceeași statură cu primii. Fără să scoată o vorbă, îi înconjurară pe fată și pe Bond și-i escortară pe un drumeag de pământ bătătorit care pornea de la ponton, printre dunele de nisip. La o sută de metri de fluviu, ascunsă într-o vale dintre dunele înalte, se afla o lumină pâlpâitoare. Apropiindu-se, Bond văzu că provenea de la unul

dintre acele uriașe camioane de transport din plăci ondulate de aluminiu care, așezate în spatele cabinei articulate a șoferului, mugesc pe marile șosele ale Franței, slobozind fum de motorină și sâsâind furioase din frânele hidraulice când șerpuiesc prin orașe și sate. Cel din fața lor era sclipitor și lustruit. Părea nou, dar se putea foarte bine să fi fost doar îngrijit ca lumea. La apropierea lor, bărbatul cu lanterna făcu un semnal; imediat, ușa ca de caravană din spatele vehiculului fu deschisă larg, revărsând o lumină gălbuie puternică. Bond își pipăi cuțitul. Avea șanse cât de cât rezonabile? Nu. Înainte să urce treptele ce duceau în interior aruncă o privire numărului de înmatriculare. Licența comercială spunea „Marseille-Rhone. M. Draco. Appareils Electriques. 397694”. Așa deci! Încă o enigmă!

Înăuntru era, slavă Domnului, cald. Un coridor ducea printre șirurile stivuite de cutii de carton marcate cu numele celebre ale fabricanților de televizoare. Falsuri? Mai existau niște scaune pliante și urmele unei partide de cărți întrerupte. Probabil că spațiul respectiv servea drept cameră de pază. Mai încolo, de o parte și de alta, se vedeau ușile cabinelor. Tracy aștepta în dreptul uneia. Îi întinse haina, rosti un „mulțumesc” aton și închise ușa nu înainte ca el să apuce să zărească un interior luxos. Bond nu se grăbi să-și îmbrace haina. Singurul bărbat înarmat care-l urmărea spuse nerăbdător:

— *Allez*![28]

Bond se întrebă dacă să sară pe el sau nu. Dar în spate așteptau ceilalți trei și priveau. Se mulțumi cu un moderat „*Merde a vous*!”[29] și merse înainte spre ușa din aluminiu care încuia probabil, al treilea compartiment, cel frontal, al ciudatului vehicul. Dincolo de ușa aceea se afla răspunsul. Probabil că el consta într-un singur om – conducătorul. Aceea putea fi singura șansă. Mâna dreaptă a lui Bond ținea deja strâns mânerul cuțitului din buzunarul pantalonilor. Întinse mâna dreaptă și, cu o mișcare fulgerătoare de rotire, sări dincolo de ușă, o închise cu piciorul și se lăsă pe vine, cu cuțitul pregătit de aruncare.

Simți cum în spatele lui paznicul se aruncă în ușă, dar stătea cu spatele lipit de ea, așa că ușa rezistă. Bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, la zece metri, în raza facilă de acțiune a cuțitului, strigă ceva, un ordin – un ordin vesel, vioi,

[28] Mișcă-te! (fr.).

[29] Du-te dracului (fr.).

într-o limbă pe care Bond n-o mai auzise niciodată. Presiunea asupra ușii încetă. Bărbatul zâmbi cu un zâmbet larg, fermecător, care-i despică în două fața încreștită ca o nucă. Se sculă în picioare și ridică încet mâinile.

— Mă predau! Iar acum sunt o țintă mult mai mare. Dar nu mă omorî, te implor! Cel puțin nu înainte să bem un whisky zdravăn cu sifon și vorbim puțin. După aceea îți voi da din nou opțiunea. De acord?

Bond se ridică și el în picioare, zâmbind. Nu se putea abține. Omul avea o față atât de fermecătoare, atât de luminată de umor, ironie și magnetism, încât nu l-ar fi putut omorî – cel puțin nu în rolul pe care-l interpreta individul în acel moment cum n-ar fi putut-o omorî nici pe... hm, Tracy. Pe perete, lângă bărbatul străin se afla un calendar. Bond avea nevoie să se descarce de presiune cumva, indiferent pe ce țintă, așa că anunță:

— Șaisprezece septembrie!

Își lansă mâna dreaptă în față, aruncând cuțitul pe sub mână. Cuțitul străbătu încăperea ca fulgerul, trecu la vreo treizeci de centimetri pe lângă bărbat și se înfipse în calendar, tremurând, cam la jumătatea paginii. Bărbatul se întoarse și privi cercetător calendarul, apoi râse tare.

— De fapt, cincisprezece, dar cât se poate de respectabil. Trebuie să te pun într-o zi la întrecere cu oamenii mei. Și s-ar putea chiar să pariez pe dumneata. Le-ar fi învățătură de minte!

Ieși de după masa de lucru: un bărbat mărunt, de vârstă mijlocie, cu o față tăbăcită și ridată. Purta un costum bleumarin comod, de genul celor purtate și de Bond. Avea pieptul și brațele foarte musculoase. Bond remarcă lărgimea răscroielii hainei la subsuoară. Prevăzută pentru arme? Bărbatul întinse o mână caldă, fermă și uscată.

— Mă cheamă Marc-Ange Draco. Ai auzit vreodată numele ăsta?

— Nu.

— Aha! Dar eu am auzit de al dumitale: comandantul James Bond. Ai o decorație care se cheamă CMC. Ești membru – unul important – al Serviciului Secret al Maiestății Sale. Ai fost luat de la îndatoririle dumitale obișnuite și acum te afli în misiune temporară în străinătate. (Fața de drăcușor se încreți de încântare.) Corect?

Ca să-și mascheze confuzia, James Bond se duse la calendar, se convinse că a străpuns chiar data de cincisprezece, scoase cuțitul și-l băgă la loc în buzunarul pantalonilor. Se răsuci pe călcâie și întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul nu-i răspunse, ci-l invită:

— Vino, vino și ia loc! Am multe de discutat cu dumneata. Dar mai întâi, whisky cu sifon. Da?

Arătă spre un fotoliu comod, aflat de cealaltă parte a mesei de lucru față de propriu-i fotoliu, așeză în fața lui o cutie mare de argint ce conținea tot felul de țigări, se duse la un fișet metalic de lângă perete și-l deschise. Fișetul nu conținea dosare, ci era un bar compact și complet. Cu mișcări eficiente, de gospodină, omul scoase o sticlă de Pinchbottle Haig, una de whisky I.W. Harper, două pahare ce păreau a fi cristal Waterford, un vas cu cuburi de gheață, un sifon și o carafă cu apă rece ca gheața. Le așeză una câte una pe masa de lucru, între fotoliul propriu și cel al lui Bond. Apoi, în timp ce Bond își turnă un whisky zdravăn, cu apă și cu gheață din belșug, se duse și se așeză, întinse mâna după sticla de Haig și spuse, privindu-l pe Bond drept în ochi:

— Am aflat cine ești de la un bun prieten din *Deuxième*, din Paris. E plătit să-mi ofere astfel de informații când am nevoie de ele. Am aflat azi-dimineață, foarte devreme. Eu mă aflu într-o tabără opusă față de a dumitale – nu diametral opusă, ci să spunem la un unghi tangențial în domeniu.

Se opri, ridică paharul și spuse foarte serios:

— Acum voi crea o bază de încredere cu dumneata. Prin singurul mijloc posibil: îmi voi pune încă o dată viața în mâinile dumitale.

Bău din pahar; Bond făcu același lucru. În fișet, în răcitorul acestuia uruitul generatorului întrerupse momentul despre care Bond știa, dintr-odată, că va fi un moment important al adevărului. Nu știa în ce va consta adevărul; nu credea că va fi de rău. Dar instinctul îi spunea că, într-un fel sau altul, poate pentru că începea să simtă respect și afecțiune față de acest om, adevărul va însemna implicare profundă din partea lui.

Generatorul tăcu.

Ochii de pe fața ca de nucă îi susțineau privirea.

— Sunt capul Union Corse.[30]

[30] Sindicatul Corsican – organizație de tip mafiot.

Capitolul 5

Capul

Union Corse! Sindicatul corsican! Acum se explica măcar o parte a misterelor. Bond privi în ochii căprui ai omului aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, care-i urmăreau acum cu viclenie reacțiile, răsfoind simultan în minte dosarul cu titlul inocent „Union Corse”, o organizație mai letală și poate chiar mai veche decât *Unione Siciliano* – Mafia. Știa că ea controlează cea mai mare parte a crimei organizate în întreaga Franță metropolitană și în coloniile ei – protecție impusă, contrabandă, prostituție și suprimarea bandelor rivale. Cu doar câteva luni în urmă, un anume Rossi fusese împușcat mortal într-un bar din Nisa. Cu un an mai înainte, un anume Jean Giudicelli fusese lichidat după o serie de tentative eșuate. Amândoi fuseseră pretendenți cunoscuți la tronul Capului – bărbatul exuberant și voios care ședea acum, atât de pașnic, față-n față cu el. Mai exista și misterioasa afacere a comorii lui Rommel, despre care se presupunea că e ascunsă în mare, undeva în dreptul Bastiei. În 1948, un scafandru ceh pe nume Fleigh, care luptase în Abwehr și dăduse de urma ei, fusese avertizat de Sindicatul Corsican s-o lase baltă și apoi dispăruse de pe fața pământului. Recent, cadavrul unui tânăr scafandru francez, Andre Mattei, fusese găsit ciuruit de gloanțe la marginea drumului, în apropiere de Bastia. Tânărul se lăudase ca un neghiob în barurile locale că știe unde se află comoara și că a venit să se scufunde ca s-o scoată. Oare Marc-Ange cunoștea secretul acestei comori? El fusese oare răspunzător de uciderea celor doi scafandri? Sătucul Calenzana din Balagne se lăuda că a produs mai mulți gangsteri decât oricare alt sat din Corsica și că, drept urmare, e unul dintre cele mai prospere. Primarul lui s-a aflat în funcție vreme de cincizeci și șase de ani – primarul cu cel mai îndelungat mandat din Franța. Precis că Marc-Ange era fiul acelei mici comunități, cunoștea tainele acelui primar faimos – o știa de pildă, pe cea a marelui gangster american care tocmai

se întorsese în sat, un pensionar discret, după o carieră extrem de profitabilă în State.

Bond își spuse că ar fi amuzant să rostească unele din aceste nume, ca din întâmplare, în cămăruța tăcută – ar fi amuzant să-i spună lui Marc-Ange că știe de vechiul ponton abandonat, numit Port Crovani, din apropierea satului Galeria, de vechea mină de argint numită Argentella aflată pe dealurile din spatele pontonului, mină al cărei labirint de tuneluri subterane deservește unul dintre cele mai mari puncte de joncțiune mondiale ale Italiei cu heroină. Da, ar fi fost amuzant să-și sperie capturatorul, în schimbul spaimei pe care i-o trăsese acesta. Dar era mai indicat să-și păstreze în rezervă muniția până ieșeau mai multe la iveală! Deocamdată era interesant de remarcat că vehiculul în care se aflau reprezenta sediul mobil a lui Marc-Ange Draco. Contactul lui la *Deuxième* probabil că este un informator esențial. Bond și fata fuseseră aduși într-un scop care încă nu fusese anunțat. „Împrumutarea” bărcii de salvare Bombard fusese probabil o simplă chestiune de a da bani unde trebuie, poate însoțiți de o vadră cu vin pentru paza de coastă, ca să închidă ochii. Paznicii erau corsicani. Dacă se gândea puțin, așa și arătau. Întreaga operațiune era simplă pentru o organizație cu puterea Sindicatului – tot atât de simplă în Franța cum ar fi fost pentru Mafie aproape oriunde în Italia. Ți urmau să fie ridicate și alte văluri! James Bond luă o înghițitură din pahar și privi cu respect chipul celuilalt. În fața lui se afla unul dintre marii profesioniști din lume!

(„Cât de tipic corsican e faptul că banditul lor de frunte poartă numele unui înger!” își zise Bond. Își amintea că pe alți doi gangsteri corsicani faimoși îi chemase „Gracieux” și „Toussaint” – „Cel cu har” și „Toți Sfinții”.) Marc-Ange începu să vorbească. Vorbea o engleză excelentă, dar ocazional stângace, ca și cum ar fi fost învățat bine, numai că avusese prea puține ocazii de a folosi această limbă.

— Dragul meu comandant, te rog ca tot ce voi discuta cu dumneata să rămână după al dumitale *herkos odonton*. Cunoști expresia? Nu? (Zâmbetul cel larg îi lumină fața). Atunci, dacă-mi permiți s-o spun, educația dumitale a fost incompletă. Expresia provine din greaca veche și înseamnă literal „gardul viu al dinților tăi”. Era echivalentul expresiei „strict secret” la greci. Suntem de acord?

Bond ridică din umeri.

— Dacă-mi dezvălui secrete care-mi afectează profesia mă tem că va trebui să le transmit mai departe.

— Asta înțeleg perfect. Ceea ce doresc să discutăm e o chestiune personală. O privește pe fiica mea, Teresa.

„Dumnezeule mare! Intriga chiar se complică!” Bond își ascunse surprinderea.

— Atunci sunt de acord. „*Herkos odonton*” să fie, zise el zâmbind.

— Mulțumesc. Ești un om demn de încredere. E și firesc să fii, dată fiind profesia pe care o ai, dar o văd și pe fața dumitale. Așa…

Aprinse o țigară Caporal, se lăsă pe speteaza scaunului și-și ațintи privirea într-un punct de pe peretele de aluminiu aflat mai sus de capul lui Bond, privind în ochii acestuia doar ocazional, când voia să sublinieze ceva.

— Am fost căsătorit o singură dată, cu o fată englezoaică, guvernantă. Era o romantică. Venise în Corsica să caute bandiți (zâmbi), cam așa cum unele englezoaice se aventurează în deșert ca să caute șeici. Mi-a explicat mai târziu că pesemne o posedase dorința inconștientă de a fi violată. Ei bine… (acum nu mai zâmbea) m-a găsit în munți și a fost violată – de mine! Am avut poliția pe urme o vreme – mi-au fost pe urme aproape toată viața – și fata reprezenta o complicație serioasă. Dar, din cine știe ce motiv, a refuzat să mă părăsească. Avea o latură sălbatică, o dragoste față de neconvențional și, Dumnezeu știe de ce, i-au plăcut lunile în care am fost vânați de la o peșteră la alta, în care ne obțineam mâncarea furând, noaptea. A învățat chiar să jupoaie și să gătească un muflon – astea sunt oile noastre de munte – și chiar să-l mănânce, deși animalul e tare precum pingeaua și cam la fel de gustos. În lunile acelea de nebunie am ajuns s-o iubesc pe fata asta, așa că am scos-o pe ascuns de pe insulă, am dus-o la Marsilia și m-am însurat cu ea. (Se opri și-l privi pe Bond.) Rezultatul, dragul meu comandant, a fost Teresa, unicul meu copil.

„Așa deci, își zise Bond. Asta explică combinația ciudată a fetei – firea de «lady» sălbatică atât de nedumeritoare la ea. Ce mai complex de soiuri de sânge și temperamente! Englezoaică și corsicană. Nu-i de mirare că n-am putut să-i definesc naționalitatea!”

— Soția mea a murit acum zece ani (Marc-Ange ridică mâna în semn că nu vrea compătimire), iar eu am aranjat ca fata să-și încheie educația în Elveția. Eram deja bogat și la vremea respectivă am fost ales Capul, adică șeful Sindicatului, și am devenit infinit mai bogat – pe căi pe care le poți presupune, dragul meu comandant, dar pe care nu trebuie să le cercetezi. Fata era... cum spuneți voi? expresia aceea fermecătoare, „lumina ochilor mei”, așa că i-am oferit tot ce-a vrut. Însă era sălbatică, o pasăre sălbatică, fără un cămin potrivit – sau, mai bine zis, fără supravegherea potrivită, din moment ce eu mă aflam mereu pe drumuri. Prin intermediul școlii din Elveția a intrat în acel anturaj internațional al vieții mondene de înaltă clasă despre care citești în ziare – milionarii sud-americani, prinții indieni, englezii și americanii din Paris, playboy-ii din Cannes și Gstaad. Intra mereu în situații stânjenitoare și în scandaluri, iar când pledam și protestam în fața ei, ori îi tăiam banii de buzunar, comitea o nebunie și mai flagrantă – ca să-mi facă în ciudă, presupun. (Se opri și se uită la Bond; pe chipul cel fericit se citea acum o nefericire cumplită.) Și totuși, în tot acest timp, în spatele bravadei, sângele moștenit de la maică-sa o făcea să se urască, să se disprețuiască tot mai mult și, așa cum văd acum, viermele distrugerii de sine a pătruns cumva în ea și, în spatele fațadei de fată nebunatică și petrecăreață, s-a apucat să roadă ceea ce nu pot descrie altfel decât sufletul ei. (Se uită la Bond.) Știi că acest lucru se poate întâmpla, prietene – se poate întâmpla și bărbaților, și femeilor. Își irosesc inima, o pierd, trăind cu prea multă lăcomie, și dintr-odată își examinează viața și văd că e complet lipsită de valoare. Au avut totul, s-au înfruptat din toate dulcețurile vieții la un singur mare ospăț și nu le-a mai rămas nimic. Ea a făcut ceea ce acum înțeleg că a fost o încercare disperată de a reveni pe calea cea bună, ca să zic așa. A plecat fără să-mi spună și s-a măritat, poate în ideea de a se așeza la casa ei. Dar bărbatul, un italian de nimic pe nume Vicenzo, contele Giulio di Vicenzo, a luat din banii ei cât de mult a putut și a părăsit-o, lăsând-o cu un copil, o fetiță. Am plătit divorțul, i-am cumpărat fiicei mele un mic castel în Dordogne și am instalat-o acolo, și o vreme, cu copilașul și cu o grădină frumoasă de care să se îngrijească, a părut aproape împăcată. Dar pe urmă, prietene, acum șase luni, copilașul a

murit – a murit de cea mai cumplită dintre bolile copiilor: meningită spinală.

În mica încăpere cu pereți metalici se lăsă tăcerea. Bond se gândi la fata aflată la câțiva metri mai departe. Da, fusese aproape de adevăr în privința ei. Văzuse o parte din această poveste tragică în disperarea calmă a fetei. Ajunsese într-adevăr la capătul drumului!

Marc-Ange se ridică încet de pe fotoliu, ocoli masa de lucru și reumplu cu whisky paharul propriu și pe cel al lui Bond.

— Iartă-mă, nu sunt o gazdă bună! zise el. Dar faptul că am istorisit unui alt om această poveste, pe care am păstrat-o mereu în mine, mi-a adus o mare ușurare. (Își lăsă mâna pe umărul lui Bond.) Înțelegi lucrul ăsta?

— Da, îl înțeleg. Dar e o fată de ispravă, are în față aproape toată viața! Te-ai gândit la psihanaliză? La biserica din care face parte? E catolică?

— Nu, maică-sa n-a acceptat. E presbiteriană. Dar așteaptă să termin povestea.

Se întoarse la fotoliu și se așeză greoi.

— După tragedie, ea a dispărut: și-a luat bijuteriile și a plecat cu mașinuța aceea a ei. Ocazional aflam vești despre ea: își vindea treptat bijuteriile și trăia frenetic, cu furie, prin toată Europa, cu vechii ei amici. Firește, i-am luat urma, am pus să fie urmărită când am putut, dar mi-a evitat toate încercările de a mă întâlni cu ea și a discuta. Apoi am aflat de la unul dintre agenții mei că și-a rezervat o cameră aici, la Splendide, pentru seara trecută și am venit într-un suflet de la Paris, cu vehiculul ăsta (făcu un semn cu mâna în jur), fiindcă aveam presentimentul unei tragedii. Vezi dumneata, aici ne-am petrecut verile cât ea a fost mică și i-a plăcut mereu. Înoată excelent și e îndrăgostită de mare, aproape la propriu. Iar când am primit vestea, mi-a revenit brusc în minte o amintire îngrozitoare. Amintirea unei zile în care făcuse obrăznicii și fusese încuiată în cameră toată după-amiaza, în loc să meargă la plajă. În seara aceea i-a spus mamei ei, foarte calm: „M-ai făcut foarte nefericită ținându-mă departe de mare. Într-o zi, dacă am să devin grozav de nefericită, voi înota în larg, pe poteca lunii sau a soarelui, și voi continua să înot până mă scufund. Poftim!” Maică-sa mi-a povestit incidentul și am râs împreună pe seama lui, pe seama crizei copilărești de furie.

Acum însă mi l-am amintit pe neașteptate și mi-a făcut impresia că se poate ca acea fantezie copilărească să fi rămas în ea, încuiată în străfundul minții ei, și că acum, voind să-și facă seama, a reînsuflețit-o și o va pune în aplicare. Așa se face, dragul meu prieten, că am pus să fie urmărită îndeaproape din clipa când a sosit. Comportarea dumitale de gentleman la cazino, pentru care (se uită la Bond) îți mulțumesc din toată inima, mi-a fost adusă la cunoștință, la fel și mișcările voastre ulterioare împreună, desigur. (Ridică mâna văzând că Bond se foiește, stânjenit.) În cele întâmplate azi-noapte nu există nimic de care să te rușinezi sau pentru care să te scuzi. Bărbatul e bărbat și, cine știe?... Dar la asta voi ajunge mai târziu. Ceea ce ai făcut, felul cum te-ai purtat în general se poate să fi constituit începutul unui fel de terapie.

Bond își aminti cum, în barcă, fata se lăsase moale când se sprijinise de el. Fusese o reacție măruntă, dar în care existase mai multă afecțiune și mai multă căldură decât în tot extazul fizic al nopții. Dintr-odată îi veni în minte, vag, motivul posibil pentru care se afla acolo, rădăcina misterului, și se cutremură involuntar, ca și cum i-ar fi trecut cineva peste mormânt. Marc-Ange continuă:

— Așadar, azi-dimineață, la șase, i-am transmis prietenului meu din *Deuxième* întrebările la care aveam nevoie de răspuns. La ora opt s-a dus la serviciu, a cercetat dosarele din arhiva centrală și înainte de nouă mi-a dat raportul complet despre dumneata – prin radio. Am în acest vehicul o stație de mare putere. (Zâmbi.) Și ăsta e un alt secret de-al meu pe care ți-l încredințez. Raportul, dacă-mi permiți s-o spun, ți-a făcut cinste în întregime, atât ca ofițer al Serviciului vostru, cât și, mai important, ca bărbat – mai concret, ca bărbat așa cum înțeleg eu cuvântul. Așa că am reflectat. Am reflectat toată dimineața și, în cele din urmă, am dat ordin să fiți aduși amândoi aici. (Făcu un gest ca de aruncare cu mâna dreaptă.) Nu-i nevoie să-ți descriu detaliile instrucțiunilor mele; le-ai văzut puse în practică personal. Ți s-au creat neplăceri; îți cer scuze. Poate că te-ai crezut în pericol. Te rog să mă ierți! Nădăjduiesc doar că oamenii mei s-au comportat cu corectitudine și blândețe.

Bond zâmbi.

— Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut. Dacă prezentările au trebuit făcute sub amenințarea a două arme automate, asta

nu face decât ca ocazia să fie și mai memorabilă. Fără îndoială, întreaga chestiune a fost executată îngrijit și rapid.

Pe chipul lui Marc-Ange se citea regretul.

— Acum ești sarcastic. Dar crede-mă, prietene, a fost nevoie de măsuri drastice. Știu bine!

Trase sertarul cel mai de sus al mesei de lucru, scoase o foaie de hârtie de corespondență și i-o dădu lui Bond.

— Dacă citești asta, vei fi de acord cu mine. Scrisoarea a fost încredințată recepționerului de la Splendide, azi după-amiază, la patru și jumătate, ca să-mi fie trimisă la Marsilia, când Teresa a ieșit, iar dumneata ai urmat-o. Ai suspectat ceva? Te-ai temut și dumneata pentru ea? Citește, te rog!

Bond luă scrisoarea și spuse:

— Da, eram îngrijorat în privința ei. E o fată pentru care merită să-ți faci griji.

Scrisoarea conținea doar câteva cuvinte, scrise clar, cu hotărâre.

„*Dragă papa,*

Îmi pare rău, dar m-am săturat. E trist, fiindcă astă-seară am cunoscut un bărbat care, poate, m-ar fi făcut să mă răzgândesc. E englez și îl cheamă James Bond. Te rog să-l găsești și să-i plătești suma de 20.000 franci noi, pe care i-o datorez. Și mulțumește-i din partea mea.

Nu e vina nimănui, ci doar a mea.

Rămas-bun și iartă-mă.
Tracy”

Bond nu se uită la bărbatul care primise acea scrisoare; i-o înapoie, luă o înghițitură de whisky și se întinse după sticlă, rostind doar:

— Da, înțeleg.

— Îi place să-și spună Tracy. După ea, Teresa sună prea grandios.

— Da.

— Comandante Bond… (În vocea bărbatului apăruse o notă teribil de imperativă – imperativă, autoritară și rugătoare.)

Prietene, ai ascultat toată povestea și acum ai văzut dovada. Vrei să mă ajuți? Vrei să mă ajuți s-o salvez pe fata asta? E singura mea șansă: ca dumneata să-i dai speranță. Ca dumneata să-i dai un motiv de a trăi. Vrei?

Bond rămase cu ochii ațintiți pe suprafața mesei de lucru. Nu îndrăznea să ridice privirea și să vadă expresia de pe chipul celuilalt. Așadar, avusese dreptate, avusese dreptate să se teamă că va deveni implicat în aceste necazuri de factură personală! Înjură în sinea lui. Ideea îl îngrozea. Știa că nu e un bun samaritean, nu e doctor pentru păsări rănite. Își zise pătimaș că fata avea nevoie, la drept vorbind, de canapeaua psihiatrului. De acord, fusese atrasă în mod trecător de el, iar el, de ea. Și acum urma să i se ceară – știa precis – s-o ia în brațe și s-o care cu el poate tot restul vieții lui, bântuit de știința faptului – de ideea nerostită, echivalentă cu un șantaj – că dacă o lasă jos, asta ar însemna aproape sigur s-o omoare. Zise mohorât:

— Nu văd cum aș putea ajuta. La ce te-ai gândit?

Luă paharul și privi în el, apoi bău, ca să-și facă curaj să-l privească pe Marc-Ange în față. Ochii căprui, blânzi ai acestuia scânteiau de încordare. Pielea oacheșă și ridată din jurul gurii căpătase cute și mai adânci. Cu privirea ațintită în ochii lui Bond, spuse:

— Aș vrea să-i faci curte fiicei mele și să te însori cu ea. În ziua nunții îți voi da o zestre personală de un milion de lire sterline, în aur.

James Bond explodă mânios:

— Ceea ce-mi ceri e absolut imposibil! Fata e bolnavă. Are nevoie de un psihiatru, nu de mine! Iar eu nu vreau să mă însor, cu nimeni! Nu vreau niciun milion de lire. Am destui bani ca să-mi acopăr necesitățile. Am profesia mea. („Chiar așa? Cum rămâne cu demisia?” Bond ignoră această voce din mintea lui.) Nu se poate să nu înțelegi toate astea!

Durerea de pe chipul celuilalt deveni dintr-odată insuportabilă pentru el; continuă cu blândețe:

— E o fată minunată. Voi face tot ce pot pentru ea. Dar numai după ce se face bine. Atunci mi-ar plăcea categoric s-o revăd – mi-ar plăcea foarte mult! Însă, dacă are o părere atât de bună despre mine, dacă dumneata ai o părere atât de bună, atunci ea trebuie mai întâi să se facă bine de bunăvoie. Asta-i singura cale. Orice medic ți-ar spune-o. Trebuie să se interneze într-o

clinică, în cea mai bună, probabil în Elveția, și să-și îngroape trecutul. Trebuie să vrea din nou să trăiască. Atunci, numai atunci va avea vreun rost să ne întâlnim din nou. (Adoptă un ton rugător.) Înțelegi, nu-i așa, Marc-Ange? Sunt un om crud, recunosc, și n-am răbdarea necesară pentru a juca rolul de soră medicală pentru nimeni, bărbat sau femeie. Leacul la care te-ai gândit dumneata s-ar putea să nu facă decât s-o împingă la disperare și mai neagră. Trebuie să înțelegi că nu pot să-mi asum responsabilitatea asta, oricât de mult aș fi atras de fiica dumitale. Și sunt atras, încheie Bond jalnic.

Omul răspunse resemnat:

— Te înțeleg, prietene, și nu te voi sâcâi cu alte argumente. Voi încerca să acționez în maniera sugerată de dumneata. Dar, te rog, vrei să-mi mai faci încă un singur serviciu? Acum e ora nouă. Te rog, vrei s-o scoți în oraș la cină astă-seară? Vorbește cu ea cum vrei, dar arată-i că e dorită, că nutrești afecțiune pentru ea. Mașina și hainele ei sunt aici; am pus să fie aduse. Dacă ai putea-o convinge că ți-ar plăcea s-o revezi, cred că aș fi capabil să fac eu restul. Vrei să faci asta pentru mine?

„Dumnezeule, ce seară!” își zise Bond, dar zâmbi cu toată căldura de care era în stare.

— Firește că da! Mi-ar plăcea foarte mult. Numai că am bilet de avion la prima cursă care pleacă de la Le Touquet mâine dimineață. Vei răspunde dumneata de ea după aceea?

— Categoric, prietene! Sigur că voi răspunde de ea. (Cu un gest brusc, Marc-Ange își șterse ochii cu dosul palmei.) Iartă-mă, dar mi-ai dat speranță la capătul unei seri foarte lungi.

Își îndreptă umerii și, pe neașteptate, se aplecă peste masă și-și așeză palmele pe ea cu un gest decisiv.

— Nu-ți voi mulțumi, pentru că nu pot, dar spune-mi, dragul meu prieten, există în lumea asta ceva ce pot face pentru dumneata, acum, în momentul de față? Dispun de resurse foarte mari, foarte multe informații, foarte multă putere. Toate îți aparțin. N-aș putea face nimic pentru dumneata?

Străfulgerat de o inspirație, Bond zâmbi larg.

— Există o informație pe care vreau s-o obțin. Există un tip pe nume Blofeld, Ernst Stavro Blofeld. Precis ai auzit de el. Aș vrea să știu dacă e în viață și unde poate fi găsit.

Fața lui Marc-Ange trecu printr-o schimbare remarcabilă: banditul cel rece, crud și răzbunător privea prin ochii care deveniseră brusc tot atât de duri ca două opale brune.

— Aha! rosti el îngândurat. Blofeld. Da, e sigur în viață. Nu demult mi-a luat trei oameni, i-a mituit ca să plece din Sindicat. Mi-a mai făcut asta o dată. Trei dintre membrii fostului SPECTRE au fost luați din Sindicat. Hai să aflăm ce putem!

Pe masa de lucru se afla un singur telefon, de culoare neagră. Ridică receptorul și Bond auzi imediat pârâitul ușor ce semnala că centralista a răspuns.

— *Dammi u commandu*.

Marc-Ange puse receptorul în furcă.

— Am cerut legătura cu sediul meu local din Ajaccio. O vom obține în cinci minute. Însă va trebui să vorbesc repede. Se poate ca poliția să-mi cunoască frecvența, cu toate că o schimb săptămânal. Însă dialectul corsican ajută.

Telefonul țârâi înfundat. Când Marc-Ange ridică receptorul, Bond auzi bâzâitul și paraziții pe care le cunoștea atât de bine. Marc-Ange rosti pe un ton autoritar, răgușit:

— *Ecco u Capu. Avette nuttizie di Blofeld, Ernst Stavro*? *Duve sta*?

O voce cârâi subțire.

— *Site sigura*? *Ma no ezzatu indirizzu*?

Altă cârâială.

— *Buon. Sara tutto*.

Marc-Ange lăsă receptorul în furcă și depărtă mâinile a scuză.

— Știm doar că se află în Elveția. Nu-i știm adresa exactă. Te ajută cu ceva? Precis că oamenii voștri de acolo îl pot găsi – dacă-i ajută Securitatea elvețiană. Dar ai lor sunt niște brute dificile când vine vorba de confidențialitatea unui rezident, mai ales dacă e bogat.

Triumful făcuse pulsul lui Bond să se iuțească. „Te-am prins, nemernicule!” Zise cu entuziasm:

— E minunat, Marc-Ange! Restul n-ar trebui să fie prea greu. Avem prieteni de nădejde în Elveția.

Marc-Ange zâmbi fericit văzând reacția lui Bond, apoi spuse foarte serios:

— Dar dacă lucrurile nu-ți merg bine, în misiunea asta sau în oricare altă privință, vei veni imediat la mine, da?

Deschise un sertar și-i dădu o foaie dintr-un carnet de însemnări.

— Asta e adresa mea legală. Dă-mi telefon sau trimite-mi telegramă, însă formulează-ți cererea sau veștile în termenii care ar fi folosiți în legătură cu aparatura electrică. Un lot de radiouri are defect. Te vei întâlni cu reprezentantul meu în cutare loc, la cutare dată. Da? Știu că înțelegi șmecheriile astea și oricum, zise el zâmbind cu viclenie, cred că ai legături cu o firmă de export internațională. „Universal Export”, nu?

Bond zâmbi. De unde știa bătrânul diavol lucrurile astea? Oare să avertizeze serviciul de securitate? Nu. Omul îi devenise prieten. Și oricum, toate astea erau *herkos odonton*! Marc-Ange întrebă cu timiditate:

— Acum pot s-o aduc pe Teresa? Ea nu știe despre ce am discutat. Să zicem că subiectul a fost unul din jafurile de bijuterii din sudul Franței. Dumneata reprezinți compania de asigurări. Am încheiat un acord personal cu dumneata. Te descurci cu asta? Bine?

Se ridică, veni lângă Bond și-i puse mâna pe umăr.

— Și îți mulțumesc! Îți mulțumesc pentru tot.

Apoi ieși din încăpere. „O, Dumnezeule! își spuse Bond. Acum trebuie să-mi respect partea mea de învoială.”

Capitolul 6

Bond din Bond Street?

Două luni mai târziu, James Bond străbătea alene cu mașina distanța dintre apartamentul lui din Chelsea și sediu.

Era nouă și jumătate, în dimineața încă unei zile frumoase din acel an frumos, dar în Hyde Park, mireasma frunzelor cărora li se dăduse foc însemna că iarna e doar la doi pași. Pe Bond nu-l preocupa nimic în afară de frustrarea provocată de faptul că trebuia să aștepte ca Departamentul Z să penetreze cumva rezervele Securității elvețiene și să obțină adresa exactă a lui Blofeld. Numai că „prietenii” lor din Zürich se dovedeau în continuare obtuzi sau, mai probabil, încăpățânați. Susțineau că nu există în toată Elveția nici urmă de vreun individ, fie el turist, fie rezident, pe nume Blofeld. Nu existau nici dovezi ale prezenței unei SPECTRE renăscute pe pământ elvețian. Da, înțelegeau foarte bine că guvernele alianței NATO îl „voiau” în continuare pe Blofeld. Îndosariaseră cu grijă toate circularele dedicate arestării acestui ins și în ultimul an prezența lui pe listele de „urmărire” de la toate punctele de frontieră fusese reconfirmată constant. Regretau foarte tare, dar dacă SIS[31] nu le oferea mai multe informații sau dovezi privitoare la acest om erau nevoiți să presupună că SIS acționa pe baza unor dovezi neînsemnate. Departamentul Z solicitase examinarea listelor secrete de la bănci, căutarea prin acele conturi anonime „numerotate”, care-i ascund pe posesorii majorității sumelor de bani fugare din lume. Această solicitare fusese refuzată categoric. Blofeld era cu siguranță un mare infractor, însă Securitatea elvețiană se vedea nevoită să precizeze că informațiile de acest fel puteau fi obținute legal numai dacă infractorul în cauză se făcea vinovat de un delict făptuit pe pământ federal și pasibil de acuzare conform Codului federal. Da, e drept, acest Blofeld ceruse Marii Britanii și Americii răscumpărare folosindu-se de amenințarea armelor atomice pe care le poseda în mod ilegal, însă acest lucru nu putea fi

[31] Abreviere de la *Secret Intelligence Service*, Serviciul secret de informații britanic.

considerat infracțiune conform legilor elvețiene și, mai ales, nu putea fi considerat ca având legătură cu Articolul 47B al legii bancare. Așadar, asta era! Sfântul Franc și finanțele care-l sprijineau, indiferent de unde proveneau ele, trebuiau să rămână intangibile. *Wir bitten hoflichst um Entschuldigung*![32] Bond se întrebă dacă ar trebui să ia legătura cu Marc-Ange. Până la momentul respectiv dezvăluise, în raportul său, doar o legătură cu Sindicatul Corsican, pe care-l dăduse, colectiv, drept sursa informațiilor sale. Se ferea însă să facă acest demers, care ar fi avut cu siguranță drept consecință, între altele, redeschiderea de către Marc-Ange a discuției despre Tracy. Iar el voia să lase deocamdată netulburat acel ungher al vieții lui, al inimii lui. Ultima seară petrecută cu ea se desfășurase liniștit, aproape ca și cum ar fi fost prieteni vechi, iubiți de demult. Bond spusese că Universal Export îl trimite o vreme în străinătate și că, la întoarcerea sa în Europa, se vor întâlni negreșit. Fata acceptase acest aranjament. Hotărâse la rândul ei să plece să se odihnească. Făcuse prea multe în ultima vreme, așa că ajunsese aproape de o cădere nervoasă. Îi spusese că-l va aștepta și că poate vor merge la schi împreună în preajma Crăciunului. Bond se arătase entuziasmat de idee. În seara aceea, după o cină minunată la micul restaurant preferat de el, făcuseră dragoste fericiți și, de astă dată, fără disperare, fără lacrimi. Bond era mulțumit că vindecarea chiar începuse. Se simțea extrem de protector față de ea, dar știa că relația lor și echilibrul ei sufletesc se află pe o muchie de cuțit ce nu trebuie perturbată.

Aici ajunsese cu reflecțiile când dispozitivul Syncraphone din buzunarul pantalonilor începu să bâzâie. Bond acceleră, ieși din parc și trase pe dreapta lângă cabina telefonică de la Marble Arch. Dispozitivul fusese introdus recent și toți ofițerii de la Sediu îl purtau. Era un receptor radio din plastic, ușor, cam de mărimea unui ceas de buzunar. Când un ofițer se afla undeva în Londra, pe o rază de cincisprezece kilometri în jurul Sediului, putea fi contactat prin intermediul receptorului. Dacă se întâmpla acest lucru, era de datoria lui să meargă neîntârziat la cel mai apropiat telefon și să ia legătura cu biroul său, fiindcă era nevoie urgentă de el.

[32] Vă rugăm politicos să ne acceptați scuzele! (germ.).

Bond formă interiorul propriu după singurul număr de telefon din exterior pe care avea voie să-l folosească, spuse „Zero-zero șapte la datorie” și i se tăcu imediat legătura cu secretara lui. Aceasta era nouă: Loelia Ponsomby plecase în sfârșit ca să se mărite cu un membru al Bursei baltice de mărfuri, om plictisitor, dar de ispravă și bogat și-și limita contactul cu fostul ei serviciu la felicitările de Crăciun și de ziua de naștere pe care le trimitea membrilor Departamentului 00, fără să-și ascundă dorul. Secretara cea nouă, Mary Goodnight, fostă membră a WRNS[33], cu păr negru-albăstrui, ochi albaștri și dimensiunile 94-55-90, era o dulceață și în departament exista un pariu particular în valoare de cinci sterline pe cel care o va avea primul. Bond se afla în fruntea listei favoriților, la egalitate cu 006, fost membru al trupelor de comando ale marinei, dar de când o cunoscuse pe Tracy ieșise de pe teren și acum se considera pe dinafară, deși continua să flirteze cu ea, cam dur. Când fata răspunse la telefon, o interpelă:

— Bună dimineața, Goodnight![34] Cu ce te pot ajuta? E vorba de război sau de pace?

Ea chicoti, deloc profesionist.

— Pare relativ pașnic, în măsura în care un mesaj urgent de la etaj poate fi pașnic. Trebuie să mergi neîntârziat la Colegiul de Heraldică și să ceri să vorbești cu Griffon Or.

— Or și mai ce?

— Or și atât. A, stai, îi mai zice și Pursuivant, ce-o mai fi fiind și asta. E unul dintre specialiștii în heraldică. Colegiul are, se pare, un fir în legătură cu „Bedlam”.

„Bedlam” era numele de cod al operațiunii de urmărire a lui Blofeld. Bond rosti cu respect:

— Serios? În cazul ăsta aș face bine să mă pun în mișcare! La revedere, Goodnight!

O auzi chicotind înainte să pună receptorul în furcă.

„Ce mama naibii?!” Bond urcă în mașină – din fericire, încă nu atrăsese atenția poliției și nici a agenților de circulație – și porni cu viteză prin Londra. Ce ciudățenie! Cum naiba intrase în joc Colegiul de Heraldică, despre care el unul știa foarte puține, în

[33] Abreviere de la *Women’s Royal Naval Service* – ramura feminină a marinei militare regale britanice.

[34] Joc de cuvinte: numele de familie al secretarei, Goodnight, înseamnă „Noapte bună”; așadar, salutul lui Bond ar putea fi tradus „Bună dimineața, noapte bună!”

afară de faptul că dezgropa arborii genealogici ai oamenilor, aloca blazoane și organiza felurite ceremonii regale?

Colegiul de Heraldică se află pe strada Queen Victoria, la marginea zonei centrale a metropolei. E adăpostit de o mică clădire agreabilă stil Queen Anne, făcută din cărămidă roșie străveche, cu ramele ferestrelor vopsite în alb și cu o curte pavată convenabil cu piatră cubică, unde Bond își parcă mașina. Niște trepte de piatră în formă de potcoavă duc la intrarea impresionantă deasupra căreia în ziua aceea atârna un steag ce înfățișa o splendidă fiară heraldică, pe jumătate animal și pe jumătate pasăre, desenată cu auriu pe fondul albastru-deschis. „Grifon, își zise Bond. Făcut din Or.”[35] Deschise ușa și intră într-o sală mare, mohorâtă, pe ale cărei lambriuri de culoare întunecată se aflau agățate șiruri de portrete prăfuite ale unor gentilomi cu aer mândru, cu gulere bogate, încrețite și cu dantele, și de cornișa căreia atârnau stindardele Commonwealth-ului. Portarul, un bărbat blajin, cu glas moale, îmbrăcat în uniformă vișinie cu nasturi de alamă, îl întrebă cu ce-l poate ajuta. Bond întrebă de Griffon Or și confirmă că are fixată o întrevedere.

— A, da, domnule, replică misterios portarul. Griffon Or este de serviciu săptămâna aceasta. De aceea e arborat afară steagul său. Pe aici, vă rog, domnule!

Bond îl urmă pe portar de-a lungul unui culoar pe pereții căruia atârnau blazoane lucioase din lemn sculptat, pe o scară rece și umedă, cu pânze de păianjen, după un colț, până la o ușă grea din lemn deasupra căreia scria cu litere aurii „Griffon Or Pursuivant”, sub reprezentarea numitului grifon de aur. Portarul bătu la ușă, o deschise, îl anunță pe Bond și-l lăsă în fața unei țeste rotunde, roz și chele, încadrată de cârlionți cărunți, aflată în celălalt capăt al unui birou plin de cărți, documente și pergamente inscripționate, cu un aspect important, împrăștiate peste tot. Încăperea mirosea precum cripta unei biserici. Bond înaintă pe culoarul îngust de mochetă rămas liber între mormanele de hârtii și se opri lângă singurul scaun plasat în fața bărbatului așezat la masa de lucru, în spatele cărților. Își drese glasul. Bărbatul ridică ochii și pe fața cu *pince-nez* care ar fi fost foarte potrivită într-un roman de Dickens apăru un surâs absent. Omul se ridică în picioare, făcu o

[35] Joc de cuvinte: Griffon Or se traduce prin „Grifonul de aur”.

mică plecăciune și spuse cu o voce care scârțâia precum capacul unui cufăr vechi:

— Bond. Comandantul James Bond. Să vedem, Bond, Bond, Bond… Cred că te am aici!

Își ținuse degetul pe pagina deschisă a unui tom uriaș. Se așează, urmat de Bond.

— Da, da, da! Foarte interesant. Foarte! Însă mă tem că va trebui să te dezamăgesc, dragul meu domn. Titlul s-a stins. De fapt, rangul e de baronet. Foarte de dorit! Dar, fără îndoială, putem stabili relația printr-o ramură colaterală. Să vedem… (Își apropie foarte mult *pince-nez*-ul de pagină.) Avem vreo zece familii Bond diferite. Cea importantă s-a încheiat cu Sir Thomas Bond, un gentilom foarte distins. Locuia în Peckham. Din păcate, nu a avut niciun urmaș (*pince-nez*-ul scânteie încurajator în direcția lui Bond) – adică niciun urmaș legitim. Desigur că în acele vremuri, hm, moravurile tindeau să fie mai laxe. Acum, dacă am putea stabili o legătură cu Peckham…

— N-am nicio legătură cu Peckham Eu…

Griffon Or ridică mâna și spuse pe ton sever:

— De unde se trăgeau părinții dumitale, dacă-mi permiți să te întreb? Acesta, prietene dragă, e primul pas. Apoi putem porni de acolo, spre trecut – Somerset House[36], arhivele parohiale, pietre funerare vechi. Fără îndoială, cu un nume englezesc vechi și de soi ca al dumitale, vom ajunge undeva în cele din urmă.

— Tatăl meu era scoțian, iar mama, elvețiană. Dar ideea este că…

— Înțeleg, înțeleg. Te întrebi care ar fi costul cercetării. Acest lucru, dragă prietene, poate fi lăsat pe mai târziu. Acum însă spune-mi: din ce parte a Scoției provenea tatăl dumitale? E important! Arhivele scoțiene, desigur, sunt mai puțin bine documentate decât cele din sud. În acele vremuri, sunt obligat să recunosc, verii noștri de peste graniță erau aproape sălbatici. (Griffon Or înclină politicos din cap și-i oferi un zâmbet fugitiv și, i se păru lui Bond, cam fals.) Sălbatici foarte agreabili, desigur, foarte viteji și așa mai departe. Dar, din păcate, foarte slabi în ce privește ținerea evidențelor. Mai utili cu sabia decât cu condeiul, dacă-mi permiți să spun așa. Dar poate că bunicii dumitale și strămoșii lor se trăgeau din sud?

[36] Anterior, Oficiul general al stării civile britanic.

— Tatăl meu se trăgea din munți, din apropiere de Glencoe. Ascultați însă…

Însă Griffon Or nu se lăsa deviat de la mirosul pe urmele căruia se afla. Trase spre el un alt tom gros și-și trecu degetul de-a lungul paginii tipărite cu litere mărunte.

— Hm, hm, hm… Da, da… Nu prea încurajator, mă tem. *Burke's General Armory* înregistrează peste zece familii distincte cu numele dumitale. Dar, din păcate, niciuna în Scoția. Asta nu înseamnă neapărat că nu există ramură scoțiană. Poate că ai alte rude în viață. Foarte des, în situațiile de acest fel există câte un văr îndepărtat…

Griffon Or băgă mâna în buzunarul vestei din mătase violet înflorată, încheiată cu nasturi aproape până sub papionul îngrijit, scoase o casetă mică din argint cu tutun de prizat, i-o oferi lui Bond, apoi priză copios pe fiecare nară și strănută de două ori, exploziv, într-o batistă mare, ornamentată. Bond profită de ocazie: se aplecă în față și rosti clar și răspicat:

— N-am venit aici ca să vorbim despre mine. E de vorba de Blofeld.

Griffon Or se uită la el uluit.

— Ce face?! Nu te interesează descendența dumitale? (Ridică un deget mustrător.) Îți dai seama, dragă prietene, că dacă avem succes ai putea să te declari descendent direct (șovăi) sau, oricum, colateral al unei case de baroneți întemeiată (se întoarse la primul volum și-l scrută) în anul 1658?! Nu te emoționează faptul că un posibil strămoș al dumitale a fost răspunzător de numirea uneia dintre cele mai faimoase străzi din lume – mă refer, desigur, la Bond Street? Acela a fost Sir Thomas Bond, baronet de Peckham din comitatul Surrey, care, așa cum fără îndoială știi, a fost administratorul gospodăriei reginei-mamă, Henrietta Maria. Strada a fost construită în 1686, iar asocierea ei cu britanici celebri este, desigur, binecunoscută. Primul duce de St. Albans, fiul lui Nell Gwynn, a locuit acolo, la fel și Laurence Sterne. Renumitul dineu al lui Boswell a avut loc acolo, la el participând Johnson, Reynolds, Goldsmith și Garrick. Dean Swift și Canning au locuit și ei pe acea stradă la un moment dat și e interesant să amintim că în timp ce lordul Nelson locuia la numărul 141, lady Hamilton locuia la numărul 145. Și aceasta dragul meu domn, este măreața stradă al cărei nume îl porți! Nici acum nu dorești să ridici nicio pretenție la

această înrudire extrem de distinsă? Nu?! (Sprâncenele stufoase, ridicate a uluire, coborâră acum a mustrare amarnică.) Asta e însăși țesătura istoriei, dragul meu comandant Bond! (Întinse mâna după alt volum aflat deschis pe masa lui, pregătit, evident, pentru delectarea lui Bond.) Blazonul, de exemplu. De bună seamă că acest lucru te preocupă sau cel puțin este de mare interes pentru familia dumitale, pentru copiii dumitale, nu? Da iată-l! Argint pe un V întors de zibelină, trei bezanți. (Ridică volumul, ca Bond să poată vedea.) Bezantul e o minge de aur, după cum sunt sigur că știi. Trei mingi.

Bond comentă sec:

— Asta e cu siguranță un bonus prețios (Griffon Or nu prinse ironia), dar mă tem că tot nu mă interesează. Și nu am nici rude, nici copii. Acum, în legătură cu acest bărbat…

Griffon Or îl întrerupse entuziast:

— Dar acest fermecător moto, „Lumea nu e de ajuns” – nu dorești să ai dreptul de a-l folosi?

— E un moto excelent, pe care-l voi adopta cu siguranță, zise Bond răstit și se uită la ceas cu subînțeles. Acum mă tem că chiar trebuie să trecem la treabă. Trebuie să mă întorc la minister și să-mi prezint raportul.

Griffon Or Pursuivant părea sincer jignit.

— Și când te gândești că numele acesta datează cel puțin de la Norman le Bond, din 1180! Un vechi nume englezesc de soi, deși poate de origine inferioară în primă instanță. *Dicționarul numelor de familie britanice* sugerează că sensul este clar cel de „crescător de vite, țăran, necioplit”.

Oare în ochii apoși ai Grifonului se citea o undă de maliție? Individul adăugă cu resemnare:

— Dar dacă nu te interesează strămoșii dumitale, pântecele familiei dumitale, în acest caz, dragul meu domn, cu ce pot fi de folos?

În sfârșit! Lui Bond îi scăpă un oftat de ușurare.

— Am venit să mă interesez de un anume Blofeld, Ernst Stavro Blofeld, zise el răbdător. Se pare că organizația dumitale are niște informații despre acest ins.

Privirea lui Griffon Or deveni brusc bănuitoare.

— Dar te-ai prezentat drept comandantul James Bond, și acum numele e Blofeld. Cum vine asta?

— Lucrez la Ministerul Apărării, zise Bond glacial. Undeva, în această clădire se găsesc informații despre un ins pe nume Blofeld. Unde le pot găsi?

Griffon Or își trecu mâna, nedumerit, prin haloul de bucle și se uită acuzator la Bond.

— Blofeld zici? Măi să fie! Iartă-mă, comandante Bond, dar ai irosit o mulțime din timpul meu, al Colegiului. E un mister pentru mine de ce n-ai menționat numele acestui om mai devreme. Stai să văd, Blofeld, Blofeld... Parcă-mi amintesc că a apărut la una din ședințele noastre de consiliu, deunăzi. Cine avea cazul? A, da! (Căută telefonul din mormanul de cărți și documente.) Fă-mi legătura cu Sable Basilisk!

Capitolul 7

Călcâiul păros al lui Ahile

Cu inima tot în călcâie, James Bond fu condus iarăși pe coridoarele mucegăite. „Sable Basilisk[37], cum să nu! Ce fel de neghiob bătrân și aiurit o mai fi și ăsta?”

Ajunseră la o altă ușă grea, cu numele scris cu litere aurii, deasupra lui fiind de astă dată reprezentat un monstru negru de coșmar, cu un plisc amenințător. Dar Bond fu condus într-o încăpere luminoasă, curată, mobilată plăcut, cu gravuri atrăgătoare pe pereți și cu cărțile într-o ordine meticuloasă. Mirosea vag a tutun turcesc. Un bărbat tânăr – cu câțiva ani mai tânăr decât Bond – se ridică și veni să-l întâmpine. Era zvelt ca nuiaua, cu o față fină, slabă și studioasă, salvată de la seriozitate de cutele de amuzament ce-i încadrau colțurile gurii și de scânteia ironică din ochii calmi. Strânsoarea mâinii lui fu scurtă și fermă.

— Comandante Bond? Te așteptam. Cum de ai nimerit în ghearele scumpului nostru Griffon? Mă tem că e cam entuziast! Așa suntem toți, cei de aici, desigur, numai că el cam îmbătrânește. Om de treabă, însă cam prea dedicat, dacă mă înțelegi.

Bond reflectă că locul acela semăna într-adevăr cu un colegiu, având în mare măsură atmosfera pe care o asociezi cu salonul cadrelor didactice superioare de la o universitate. Fără îndoială că Griffon Or îl eticheta pe Sable Basilisk drept un diletant tânăr care se crede mai deștept decât e în realitate. Spuse:

— Părea foarte dornic să stabilească o legătură între mine și Bond Street. Mi-a luat ceva timp să-l conving că sunt cât se poate de mulțumit să fiu un Bond obișnuit – și apropo, mi-a precizat, într-o manieră care mi-a părut cam necioplită, că numele înseamnă „necioplit”.

Râzând, Sable Basilisk se așeză la masa de lucru, trase spre el un dosar și-i făcu semn lui Bond să ia loc pe un scaun lângă el.

[37] Vasilisc de zibelină.

— Așa, să trecem la treabă. În primul rând (îl privi direct în ochi), deduc, adică presupun, că e o chestiune ce ține de Informații. Mi-am făcut serviciul militar la Informații, în BAOR[38], așa că, te rog, nu-ți face griji în privința securității. În al doilea rând, avem probabil în această clădire la fel de multe secrete ca un departament guvernamental – și, la drept vorbind, mai urâte. Una dintre îndatoririle noastre constă în a propune titluri oamenilor care au fost înnobilați prin *Listele de onoruri*. Câteodată ni se cere să stabilim cui aparține un titlu care s-a pierdut ori s-a stins. Snobismul și vanitatea se lăfăiesc categoric în dosarele noastre. Înainte să-mi încep serviciul, un anumit domn „nimeni” care făcuse milioane într-o oarecare industrie ușoară și primise rangul de pair „pentru servicii politice și publice” – adică pentru donații caritabile și finanțarea partidului – a sugerat că ar vrea să adopte titlul de lord Bentley Royal, după numele satului din Sussex. Noi i-am explicat că termenul „Royal” nu poate fi folosit decât de familia regală domnitoare. I-am spus, cam obraznic, mă tem, că titlul „lord Bentley Common”[39] e liber. Vezi ce vreau să spun? Dacă se afla incidentul, individul ar fi ajuns de râsul întregii țări. Alteori trebuie să vânăm averi pierdute. Cutare și cutare crede că e adevăratul duce de Blank și că ar trebui să intre în posesia banilor săi. Întâmplarea face să-l cheme Blank, iar strămoșii lui au migrat în America sau Australia sau în altă parte. Astfel, avariția și lăcomia vin să se alăture snobismului și vanității în aceste încăperi. Firește, adăugă el clarificând lucrurile, asta constituie doar zecimea subterană a muncii noastre. Restul constă în principal în chestiuni oficiale pentru guverne și ambasade – probleme de ordine ierarhică și protocol, ceremoniile de acordare a Ordinului Jartierei și altele. Facem lucrurile astea de vreo cinci sute de ani, așa că presupun că-și au rostul lor.

— Sigur că-l au, zise Bond cu fermitate. Și categoric, în ce privește securitatea, sunt sigur că putem fi deschiși unul cu altul. Individul ăsta, Blofeld: adevărul este că e probabil cel mai mare bandit din lume. Mai ții minte afacerea Thunderball, de acum vreun an? Ziarele au aflat doar o parte din informații, dar pot să-ți spun că acest Blofeld s-a aflat în spatele întregii

[38] Armata britanică a Rinului.

[39] „Common” înseamnă „de rând”.

povești. Spune-mi, cum s-a întâmplat să auzi de el? Toate amănuntele, te rog. Tot ce are legătură cu el e important.

Sable Basilisk reveni la primul document din dosar și spuse îngândurat:

— Da, m-am gândit eu că ar putea să fie același ins, ieri, când am văzut că primesc o mulțime de telefoane urgente de la Ministerul de Externe și de la Ministerul Apărării. Mă tem că până acum nu mi-a trecut prin cap că ăsta e un caz în care secretele noastre trebuie să cadă pe locul al doilea; altfel aș fi luat măsuri mai devreme. Să vedem... În iulie, pe zece, am primit o scrisoare confidențială de la o respectabilă firmă de avocatură din Zürich. O citesc: „Stimați domni, avem un client valoros pe nume Ernst Stavro Blofeld. Acest domn se prezintă drept *monsieur le comte* Balthazar de Bleuville, cu convingerea că este moștenitorul de drept al acestui titlu, despre care noi înțelegem că s-a stins. Convingerea sa se bazează pe istorisirile auzite de la părinți în copilărie, cum că familia lui a fugit din Franța în vremea revoluției, s-a stabilit în Germania sub numele de Blofeld, adoptat pentru a scăpa de autoritățile revoluționare și a-și pune în siguranță averea, pe care o ascunseseră în Augsburg, iar ulterior, în anii 1850, au emigrat în Polonia. Acum, clientul nostru este dornic ca aceste fapte să fie dovedite, pentru a obține în mod legal dreptul la titlul de Bleuville, sprijinit de un *Acte de Notorieté*[40], care va primi la momentul potrivit sigiliul de aprobare al Ministerului Justiției din Paris. Între timp, clientul nostru propune să adopte în continuare, deși provizoriu, titlul de conte de Bleuville, împreună cu blazonul familiei, care, ne informează el, este „*Argent four fusils in fesse gules*”, motoul neamului de Bleuville, care, tradus, este „pentru cămin și casă”.

— Hai că-i bună! interveni Bond.

Sable Basilisk zâmbi amuzat și continuă.

— „Înțelegem că dumneavoastră, stimați domni, sunteți singurul organism din lume capabil de a întreprinde această muncă de cercetare și am primit instrucțiuni de a lua legătura cu dumneavoastră *în cele mai stricte condiții de confidențialitate*, pe care credem că avem dreptul de a le cere, în lumina aspectelor sociale implicate. Situația financiară a clientului nostru este impecabilă și cheltuielile nu constituie un considerent în această chestiune. Ca onorariu preliminar și

[40] Act de notorietate (fr.).

semn de acceptare a acestei însărcinări, propunem achitarea sumei de o mie de lire sterline în contul dumneavoastră la banca pe care o veți alege. În așteptarea amabilității unui răspuns prompt, rămânem, stimați domni, etc., etc., Gebrüder Gumpold-Moosbrugger, Advokaten, 16 bis Bahnhofstrasse, Zürich.”

Sable Basilisk ridică privirea. Ochii lui James Bond străluceau de emoție. Sable Basilisk zâmbi.

— Pe noi ne-a interesat chiar mai mult decât pare să te intereseze pe dumneata! Știi, ca să-ți dezvălui un secret, salariile noastre sunt extrem de modeste, așa că avem cu toții mijloace particulare, pe care le suplimentăm din onorariile primite pentru activități speciale ca asta. Aceste onorarii se ridică rareori la mai mult de cincizeci de guinee pentru o cercetare dificilă și toate deplasările la Somerset House, la arhivele parohiale și în cimitire pe care le implică de regulă găsirea strămoșilor cuiva. Așa că povestea asta a părut o adevărată provocare pentru Colegiu și, cum eram „de serviciu” în ziua sosirii scrisorii – un fel de „ofițer de cart”, misiunea mi-a revenit mie.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Bond imperios. Ai păstrat legătura?

— A, da, dar cam cu dificultăți, mă tem. Firește, am scris pe dată acceptând însărcinarea și jurând să păstrez secretul, jurământ pe care, zise el zâmbind, dumneata mă obligi acum să-l încalc, probabil invocând Legea secretului oficial. Nu-i așa? Acționez în condiții de forță majoră, nu?

— Într-adevăr, răspunse Bond apăsat.

Sable Basilisk însemnă cu grijă ceva pe primul document din dosar și continuă.

— Desigur, primul lucru pe care a trebuit să-l cer a fost certificatul de naștere al omului; după o întârziere, mi s-a spus că s-a pierdut și că n-am niciun motiv să-mi fac griji în privința lui. Că domnul conte s-a născut de fapt în Gdinia, din tată polonez și mamă grecoaică – am numele aici –, la 28 mai 1908. Am fost întrebat dacă nu pot să-mi desfășor cercetările în sens invers, de la capătul de Bleuville. Am răspuns, trăgând de timp, dar până la acea oră reușisem să confirm, cu ajutorul bibliotecii noastre, că a existat într-adevăr o familie de Bleuville, cel puțin până în secolul al XVII-lea, într-un loc numit Blonville-sur-Mer, în

Calvados, și că blazonul și motoul acesteia sunt cele descrise de Blofeld. (După o pauză, Sable Basilisk continuă.) Sigur că individul știa și el lucrurile astea. N-ar fi avut niciun rost să inventeze o familie de Bleuville și să încerce să ne-o bage pe gât. Le-am spus avocaților ce am descoperit și, în vacanța mea de vară – nordul Franței reprezintă mai mult sau mai puțin „sectorul" meu heraldic personal, ca să spun așa, și e și foarte bogat în conexiuni cu Anglia – am mers acolo cu mașina și am adulmecat. Între timp însă, ca acțiune de rutină, îi scrisesem ambasadorului nostru din Varșovia și-l rugasem să ia legătura cu consulul din Gdinia și să-i ceară să angajeze un avocat care să efectueze cercetările simple la Starea Civilă și la diferitele biserici unde ar fi putut să fie botezat Blofeld. Răspunsul, primit la începutul lui septembrie, a fost surprinzător – dar nu mai e. Paginile ce conțineau consemnarea nașterii lui Blofeld fuseseră tăiate cu grijă. Am păstrat această informație pentru mine, adică n-am transmis-o avocaților elvețieni, fiindcă primisem instrucțiuni exprese să nu fac cercetări în Polonia. Între timp am desfășurat căutări similare prin intermediul unui avocat din Augsburg. Acolo existau într-adevăr date oficiale despre familia Blofeld – de fapt, despre o mulțime de familii Blofeld, pentru că e un nume nemțesc răspândit, și oricum, nu exista nimic care să stabilească legătura între vreuna din ele și familia de Bleuville din Calvados. Am ajuns deci în impas, dar nu mai mult decât fusesem înainte, și le-am trimis avocaților elvețieni un raport neutru, spunând că-mi continuu cercetările. Asta (Sable Basilisk închise dosarul cu o plesnitură) a fost totul, până ieri, când telefonul meu a început să sune, probabil deoarece cineva din departamentul de nord al Ministerului de Externe a verificat copiile dosarelor din Varșovia și numele Blofeld a atras atenția, după care ai apărut dumneata, cu un aer foarte nerăbdător, din peștera prietenului meu, Grifonul.

Bond se scarpină în creștet, îngândurat.

— Dar mingea a rămas pe teren?

— A, da, categoric!

— Poți s-o menționezi pe teren? Înțeleg că n-ai obținut adresa curentă a lui Blofeld.

Sable Basilisk clătină din cap.

— În cazul ăsta, ar exista vreun pretext ca să trimiți un emisar? întrebă Bond zâmbind. Pe mine, de exemplu – să mă

trimită Colegiul ca să port o discuție oficială cu Blofeld, pe o temă delicată, care nu poate fi clarificată prin corespondență, ceva care să necesite întrebări adresate personal lui Blofeld?

— Păi da, într-un fel există, spuse Sable Basilisk cu un aer cam îndoit. Vezi dumneata, anumite familii au o caracteristică fizică puternică, ce se transmite inevitabil din generație în generație. Buza de Habsburg e un astfel de caz; la fel și tendința la hemofilie în rândul descendenților familiei Bourbon. Nasul coroiat al familiei Medici e altul. Membrii unei anumite familii regale au o minusculă coadă rudimentară. Primii maharajahi de Mysore s-au născut cu câte șase degete la ambele mâini. Aș putea continua la nesfârșit, dar astea sunt cazurile cele mai renumite. Pe de altă parte, când umblam prin cripta capelei de la Blonville, uitându-mă la vechile morminte Bleuville, lanterna mea a surprins, trecând peste pietrele funerare, un fapt ciudat pe care l-am îngropat în minte, dar pe care întrebarea dumitale l-a scos la suprafață. Din câte mi-am putut da seama și categoric în ultimii o sută cincizeci de ani, toți de Bleuville au fost lipsiți de lobii urechilor.

— Aha! exclamă Bond, derulând în minte imaginea lui Blofeld realizată cu ajutorul Identicast și fizionometria lui completă, tipărită, din documentele de arhivă. Așadar, de drept, n-ar trebui să aibă lobii urechilor. Sau, în orice caz, dacă n-ar avea, asta ar fi o dovadă puternică în sprijinul pretenției lui, nu?

— Exact.

— Ei bine, *are* lobi, zise Bond enervat. Și încă pronunțați, la drept vorbind. La ce ne ajută lucrul asta?

— În primul rând, adăugat la ceea ce știu oricum, înseamnă că probabil nu e un de Bleuville. Iar, în definitiv, continuă Sable Basilisk cu un aer viclean, nu există niciun motiv ca el să știe ce trăsătură fizică urmărim în discuția oficială.

— Crezi că am putea aranja o astfel de discuție?

— Nu văd de ce nu. Te-ar deranja însă dacă am obține autorizație din partea Regelui herald al Jartierei? El e șeful meu, ca să zic așa – adică în subordinea contelui mareșal, a ducelui de Norfolk. Nu-mi amintesc să ne mai fi implicat vreodată în genul ăsta de complot secret. La drept vorbind, suntem – trebuie să fim – al naibii de meticuloși, spuse Sable Basilisk fluturând depreciativ mâna. Înțelegi, nu-i așa?

— Firește. Și sunt sigur că nu va exista nicio obiecție. Dar chiar dacă Blofeld acceptă să mă primească, cum naiba aș putea să-mi joc rolul? Chestiile astea sunt pentru mine mai rău decât chineza! zise Bond zâmbind. Nu știu care-i diferența dintre un vasilisc și o aspidă și n-am reușit niciodată să pricep ce e un baronet. Ce poveste îi prezint lui Blofeld? Cine anume sunt?

Începând să se entuziasmeze, Sable Basilisk zâmbi voios:

— O, n-ai să ai nicio problemă. Am să te instruiesc cu privire la tot ce e legat de familia de Bleuville. Poți înghiți foarte ușor câteva cărți de popularizare a heraldicii. Nu-i greu deloc să perorezi impresionant pe tema asta; foarte puțini oameni au cunoștințe cât de vagi despre ea.

— Poate că așa-i. Dar Blofeld ăsta e un animal deștept. O să vrea al naibii de multe acreditări înainte să primească pe altcineva în afară de avocatul și de bancherul lui. Cine anume voi fi eu?

— Crezi că Blofeld e deștept pentru că i-ai văzut latura deșteaptă, zise cu înțelepciune Sable Basilisk. Eu am văzut sute de oameni deștepți din inima Londrei, industriași, politicieni – oameni celebri, cu care mă temeam să fac cunoștință când intrau în camera asta. Dar când e vorba de snobism, de cumpărarea respectabilității, ca să zic așa, indiferent dacă e vorba de titlul pe care-l vor alege sau de un simplu blazon pe care să-l atârne deasupra șemineului lor, în Surbiton, se micșorează și se tot micșorează în fața ta (făcu o mișcare descendentă cu mâna deasupra mesei de lucru), până ajung doar cât un homuncul. Iar femeile sunt și mai și. Ideea de a deveni subit o „lady” în mica lor comunitate e atât de îmbătătoare, încât își dezgolesc sufletul într-o manieră de-a dreptul obscenă. E ca și cum... (Sable Basilisk își încruntă fruntea înaltă, palidă, căutând o comparație.) Ca și cum acești cetățeni fundamental buni, acești Smith și Brown și Jones și... Bond, adăugă el zâmbind, ar privi procesul înnobilării ca pe un fel de vindecare prin puterea miraculoasă a atingerii, ca pe o cale de a se debarasa de monotonia vieții lor, de puținătatea lor esențială, ca să zic așa, de inferioritatea lor fundamentală. Nu-ți bate capul cu Blofeld! A înghițit deja momeala. Poate că e un bandit de proporții epocale – și, din câte-mi amintesc despre caz, așa și e. Poate că e dur și nemilos în ungherul lui de comportament uman. Dar dacă încearcă să demonstreze că e

contele de Bleuville, poți fi sigur de câteva lucruri. Vrea să-și schimbe numele. Asta e evident. Vrea să devină o personalitate nouă, respectabilă. Și asta e evident. Însă, mai presus de toate, vrea să devină conte. (Sable Basilisk lovi ușor masa cu palma, pentru subliniere.) Acest lucru, domnule Bond, are o importanță uriașă. Blofeld e un om bogat și de succes în activitatea lui – nu contează în ce constă ea. Nu mai admiră posesiunile materiale, avuția și puterea. După socoteala mea, are cincizeci și patru de ani. Vrea o piele nouă. Pot să te asigur, domnule Bond, că te va primi – dacă ne jucăm cărțile cum trebuie – așa cum și-ar vizita doctorul în legătură... (Pe fața aristocratică a lui Sable Basilisk apăru o mină dezgustată.)... Ca și cum și-ar vizita doctorul după ce a contractat o boală venerică.

Ochii lui Sable Basilisk aveau acum o exprese imperioasă. Se lăsă pe speteaza scaunului și-și aprinse prima țigară. Mirosul de tutun turcesc pluti spre Bond.

— Asta e! zise el cu certitudine. Omul ăsta știe că-i impur, un paria social. Și sigur că asta și este. Acum i-a venit în minte modalitatea asta de a-și cumpăra o nouă identitate. Dacă mă întrebi pe mine, trebuie să ajutăm părul să crească și să prospere pe călcâiul lui Ahile pe care-l are, până devine atât de luxuriant încât individul se va împiedica în el!

Capitolul 8

Acoperire fantezistă

— Și cine naiba se presupune că ești *tu*?!

M. repetă mai mult sau mai puțin întrebarea lui Bond în seara aceea, când ridică privirea de pe ultima pagină a raportului pe care Bond i-l dictase lui Mary Goodnight toată după-amiaza. Chipul lui M. se afla în afara bălții de lumină gălbuie proiectată de lampa de lectură cu abajur verde de pe masa lui de lucru, dar Bond știa că fața ridată, de marinar reflectă în grade diferite scepticism, iritare și nerăbdare. I-o spunea acel „naiba”. M. înjura rareori, iar când o făcea, motivul era aproape de fiecare dată prostia. Se vedea clar că M. îi consideră planul prostesc, iar acum, departe de lumea dedicată, concentrată pe detalii a heralzilor, nici el nu era sigur că M. n-are dreptate.

— Voi fi emisarul Colegiului de Heraldică domnule. Tipul acela, Basilisk, a recomandat să am un titlu nobiliar, unul mai pretențios, care să-l impresioneze pe individul cu genul ăsta de idee fixă. Și e evident că Blofeld are ideea asta fixă, altfel nu și-ar fi dezvăluit existența, nici măcar unui astfel de colț teoretic sigur și... ăă... oarecum izolat al lumii, cum e Colegiul de Heraldică. Am prezentat în raport argumentele tipului, care mi-au părut foarte logice. Snobismul e un adevărat călcâi al lui Ahile. E evident că Blofeld s-a molipsit urât de tot. Cred că putem ajunge la el pe calea asta.

— Ei bine, eu cred că totul e o grămadă de aiureli! zise enervat M.

(Nu cu mulți ani înainte, lui M. i se decernase distincția KEMG[41] pentru serviciile sale, iar domnișoara Moneypenny, dezirabila lui secretară, îi dezvăluise lui Bond, într-un moment de sinceritate, că M. nu răspunsese nici măcar la una din scrisorile de felicitare. După o vreme refuzase chiar și să le citească și-i impusese domnișoarei Moneypenny să nu i le mai arate, ci să le arunce în coșul de maculatură.)

[41] Cavaler comandant al Ordinului Sf. Mihail și Sf. Gheorghe.

— În regulă, care va fi titlul ăsta ridicol? Și ce se întâmplă mai departe?

Dacă ar fi fost capabil să roșească, Bond ar fi roșit.

— Ăă... păi, domnule, se pare că există un ins pe nume Sir Hilary Bray. Prieten cu Sable Basilisk. E cam de vârsta mea și destul de asemănător cu mine ca înfățișare. Familia lui se trage de undeva din Normandia. Arbore genealogic lung cât brațul dumneavoastră, William Cuceritorul și tot restul. Și un blazon care seamănă cu o combinație între un joc de puzzle și Piccadilly Circus noaptea. Ei bine, Sable Basilisk spune că poate rezolva cu el. Omul a avut un istoric militar bun în timpul războiului și pare demn de încredere. Locuiește într-o vâlcea izolată din munții Scoției, unde contemplă păsările și cutreieră dealurile în picioarele goale. Nu se întâlnește cu niciun suflet de om. Nu există motive să fi auzit de el vreun elvețian. (Tonul lui Bond deveni defensiv, încăpățânat.) Ei bine, domnule, ideea e că ar trebui să iau identitatea lui. O acoperire cam fantezistă, dar cred că are noimă.

— Sir Hilary Bray, hm? (M. încercă să-și mascheze disprețul.) Și după aia ce faci? Alergi prin Alpi fluturând steagul ăsta celebru al lui?

Refuzând să se lase intimidat, Bond răspunse sfidător, cu obstinație:

— Mai întâi cer la Controlul pașapoartelor să-mi facă un pașaport ca lumea. După aceea mă pun cu burta pe arborele genealogic al familiei lui Bray până îl învăț la perfecție. Pe urmă tocesc elementele de bază ale heraldicii ăsteia. Iar după aceea, dacă Blofeld înghite momeala, mă duc în Elveția cu toate cărțile necesare și propun să-i elaborez împreună cu el pedigriul de Bleuville.

— Și după aceea?

— După aceea încerc să-l scot din Elveția, să-l trec peste graniță, într-un loc de unde să-l pot răpi, cam cum au făcut israelienii cu Eichmann. Dar încă n-am lămurit toate detaliile, domnule. A trebuit să obțin aprobarea dumneavoastră, și apoi Sable Basilisk trebuie să mestereasc o muscă al naibii de atrăgătoare și s-o arunce în apele avocaților acelora din Zürich.

— De ce nu încerci să faci presiuni asupra avocaților din Zürich și să scoți de la ei adresa lui Blofeld? Atunci ne-am putea gândi să înjghebăm o misiune de comando.

— Îi știți pe elvețieni, domnule. Numai Dumnezeu știe ce fel de onorariu lunar primesc avocații ăștia de la Blofeld, dar negreșit e de proporții de milionar! Poate că în cele din urmă am obține adresa, numai că l-ar preveni în mod sigur pe Blofeld, chiar și numai ca să-și capete onorariul înainte ca el să spele putina. Banii sunt religia Elveției.

— Mulțumesc, zero-zero șapte, dar n-am nevoie de o prelegere despre calitățile elvețienilor. Cel puțin își păstrează trenurile curate și se descurcă cu problema beatnicilor [două idei fixe extrem de zurbagii ale lui M.!], dar aș zice că există un oarecare adevăr în ceea ce spui. Eh, fie! (Obosit, M. împinse dosarul spre Bond.) Ia-l de aici! Deși e un plan încâlcit și neîngrijit, presupun că e indicat să meargă înainte. (M. clătină din cap, sceptic.) Sir Hilary Bray! Eh, fie, spune-i șefului de personal că mi-am dat acordul. Dar cu șovăială. Spune-i că ți se poate da ce ai nevoie. Ține-mă la curent.

M. întinse mâna după telefonul cu linie directă cu Cabinetul și rosti profund nemulțumit:

— Presupun că va trebui să-l anunț pe prim-ministru că am dat de urma individului. La cât de încurcată e povestea am s-o păstrez pentru mine. Asta-i tot, zero-zero șapte.

— Mulțumesc, domnule. Noapte bună!

Îndreptându-se spre ușă, Bond îl auzi pe M. rostind în receptorul verde:

— M. la telefon. Vreau să vorbesc personal cu prim-ministrul, vă rog.

După ton, ar fi putut la fel de bine să ceară legătura la morgă. Bond ieși și închise ușa binișor în urma lui.

Așa se face că, pe măsură ce noiembrie se apropia tot mai mult de decembrie, James Bond se întoarse, fără voia lui la școală, tocind heraldică la masa de lucru, în loc de rapoarte ultrasecrete, prinzând din zbor crâmpeie de franceză și engleză medievală, cufundându-se în povești și mituri prăfuite, asimilând cunoștințe de la Sable Basilisk și aflând ocazional lucruri interesante, cum ar fi că fondatorii magazinului universal Gamages din Londra proveneau din familia de Gamaches din Normandia și că Walt Disney se trăgea, pe departe, din familia d’Isigny din aceeași parte a Franței. Numai că astea erau mici pepite de aur într-un pustiu al arhaismelor, așa că într-o zi,

când, ca răspuns la o glumă de-a lui, Mary Goodnight i s-a adresat cu „Sir Hilary”, n-a lipsit mult să-i sară la beregată.

Între timp, corespondența extrem de delicată între Sable Basilisk și Gebrüder Moosbrugger continua șovăielnic și cu viteza melcului. Avocații – sau mai degrabă Blofeld, din spatele lor – puneau nenumărate întrebări enervante, dar, recunoștea Sable Basilisk, erudite, fiecare trebuind contracarată cu obscurități heraldice mai mari sau mai mici. Urmară întrebări minuțioase despre emisar, Sir Hilary Bray. Elvețienii solicitară fotografii, care le fură trimise, după retușurile de rigoare. Întreaga lui carieră, încă din vremea școlii, trebui să fie prezentată detaliat și îi fu trimisă din Scoția, cu un bilet introductiv extrem de amuzant din partea adevăratului Sir Hilary Bray. Pentru a testa piața, Sable Basilisk ceru noi fonduri, care veniră cu o promptitudine încurajatoare, sub forma încă unei mii de lire sterline. La sosirea cecului, în ziua de 15 decembrie, Sable Basilisk îl sună pe Bond în culmea încântării.

— Al nostru e! A mușcat cârligul!

Și într-adevăr, a doua zi sosi o scrisoare din Zürich, în care avocații spuneau că clientul lor a acceptat o întâlnire cu Sir Hilary. Acesta era rugat să sosească pe Aeroportul central Zürich cu cursa Swissair numărul 105, cu aterizarea programată la Zürich la ora 13:00, pe 21 decembrie. La îndemnul lui Bond, Sable Basilisk răspunse că data nu e convenabilă pentru Sir Hilary, din cauza unei întâlniri stabilite în prealabil cu înaltul comisar canadian, cu privire la un detaliu al blazonului Companiei Hudson Bay. Sir Hilary ar putea ajunge însă pe 22. Primi drept răspuns o telegramă de încuviințare care, pentru Bond, confirma că peștele a înghițit nu doar cârligul, ci și pluta și firul.

Ultimele câteva zile trecură într-un val de ședințe la Sediu, prezidate de șeful de personal al lui M. Principala decizie luată a fost aceea ca Bond să meargă absolut „curat” la întâlnirea cu Blofeld. Nu va purta la el nicio armă, niciun fel de echipament secret și nu va fi supravegheat sau urmărit de Serviciu în niciun mod. Va comunica doar cu Sable Basilisk, transmițând ce informații va putea folosind vorbirea heraldică cu dublu sens (MI5 îi dăduse lui Sable Basilisk undă verde imediat după prima întâlnire a lui Bond cu el), iar Sable Basilisk, care credea, vag, că Bond lucrează la Ministerul Apărării, va primi un om de legătură

de la acel minister, care va servi drept intermediar între el și Serviciu. Asta era tot, presupunând că Bond reușea să rămână lângă Blofeld cel puțin câteva zile. Și asta trebuia să-i fie stratagema de bază. Era esențial să afle cât mai multe cu putință despre Blofeld, activitățile și asociații lui ca să se treacă la planificarea următorului pas – răpirea lui din Elveția. Se putea să nu fie necesară o acțiune fizică. Bond ar fi putut să-l păcălească să facă o vizită în Germania, ca urmare a unui raport pregătit de Sable Basilisk despre anumite documente ale familiei Blofeld de la Arhiva Centrală din Augsburg, care vor trebui identificate personal de Blofeld. Între precauțiile de securitate aveau să se includă omiterea totală a informării Departamentului Z cu privire la misiunea lui Bond în Elveția și închiderea dosarului „Bedlam” la Sediu, care avea să fie anunțată pe „Ordinea de zi” de rutină. Urma să fie emis un nou nume de cod al operațiunii, cunoscut doar de o mână de ofițeri superiori, esențiali. Numele avea să fie „CORONA”.

În sfârșit, se discutară pericolele care-l pândeau pe Bond personal. La sediul Serviciului se nutrea un respect desăvârșit față de Blofeld. Nimeni nu-i punea la îndoială capacitățile și nici cruzimea. Dacă Blofeld ajungea cumva să afle adevărata identitate a lui Bond, fără îndoială că acesta avea să fie lichidat instantaneu. O eventualitate mai primejdioasă și mai probabilă era aceea că, după ce Blofeld cerceta până la capăt cunoștințele heraldice ale lui Bond, destul de superficiale, și se dovedea că este sau nu este contele de Bleuville, Sir Hilary Bray, a cărui utilitate expira astfel, putea să „sufere un accident”. Bond trebuia pur și simplu să înfrunte aceste pericole și să fie vigilent mai ales în privința celui din urmă. El și, în spatele lui, Sable Basilisk trebuiau să-și păstreze niște ași în mânecă, ași care să facă, cumva, ca existența lui Sir Hilary Bray să rămână în continuare importantă pentru Blofeld. Drept concluzie, șeful de personal spuse că, după părerea lui, operațiunea e „o grămadă de bezanți” și că „bezant” ar fi fost un nume de cod mai potrivit decât „Corona”. Totuși, îi ură lui Bond mult noroc și adăugă, nesimțitor, că va da instrucțiuni Secției Tehnice să treacă neîntârziat la conceperea unui lot de bulgări de zăpadă explozivi pentru protecția lui. Pe această notă înveselitoare, în seara zilei de 21 decembrie, Bond se întoarse în biroul lui ca să facă, împreună cu Mary Goodnight, un ultim inventar al

documentației sale. Se așează pieziș la masa de lucru, privind amurgul trist de iarnă în Regent's Park acoperit de zăpadă, iar ea se așează față-n față cu el, inventariind obiectele:

— *Burk's Extinct and Dormant Baranetage*, proprietatea Colegiului de Heraldică. Ștampilată „A nu se scoate din bibliotecă". *Visitations in the College of Arms*, ștampilată identic. *Genealogist's Guide*, de G.W. Marshall, cu factura de la Hatchard emisă pe numele lui Sable Basilisk în ea. *Burke's General Armory*, ștampilată „Proprietatea Bibliotecii Londra", învelită și francată 10 decembrie. Pașaport pe numele lui Sir Hilary Bray, conținând diferite vize recente de intrare și ieșire din Franța, Germania și Țările de Jos, destul de uzat și cu colțurile îndoite. Un dosar mare de corespondență cu Augsburg și cu Zürich, pe hârtia de scris a colegiului de Heraldică și pe hârtia de scris a destinatarilor. Și asta-i tot. Ți-ai pregătit etichetele de spălătorie și așa mai departe?

— Da, zise Bond sec. Am pregătit toate astea. Și am două costume noi, cu manșete și cu două șlițuri la spatele hainei și patru nasturi în față. Plus un ceas de aur cu lanț și cu pecetea Bray. Micul baronet în carne și oase.

Bond se răsuci și se uită la Mary Goodnight.

— Ce crezi despre farsa asta Mary? Crezi că o să iasă?

— Păi așa ar trebui, zise ea ferm. La câtă osteneală ne-am dat toți. Dar... (Șovăi.) Nu-mi place că te vei înfrunta cu omul ăsta fără pistol. Și toate cărțile astea stupide de heraldică! zise ea fluturând mâna în direcția teancului de pe jos. Pur și simplu nu te reprezintă! Vei avea grijă, da?

— A, poți să fii sigură, replică Bond liniștitor. Acum fii fată bună și cheamă un taxi la intrarea Universal Export. Și bagă înăuntru toate prostiile astea te rog. Cobor și eu într-o clipă. Îmi voi petrece toată seara în apartament, împachetându-mi cămășile de mătase cu blazon, adăugă el zâmbind acru, apoi se ridică. La revedere, Mary! Sau mai degrabă noapte bună. Și ferește-te de necazuri până mă întorc.

— Asta să faci și tu, zise ea.

Se aplecă, luă de pe jos cărțile și hârtiile și, ascunzându-și fața se duse la ușă și o închise cu un șut în urma ei. O clipă mai târziu o redeschise. Ochii îi străluceau.

— Iartă-mă, James! Noroc! Și Crăciun fericit!

Închise încet ușa. Bond privi suprafața neutră a ușii crem alese de Ministerul Lucrărilor. Ce scumpă era Mary! Dar acum exista Tracy. În Elveția se va afla aproape de ea. Sosise momentul să reia legătura. Îi fusese dor de ea și se tot întrebase cum îi merge. Primise trei cărți poștale ilustrate degajate, dar vesele, trimise de la *Clinique de l'Aube* din Davos. Bond se interesase și aflase că instituția era condusă de un anume profesor Auguste Kommer, președintele Societății elveției de psihiatrie și psihologie. La telefon, Sir Molony, specialistul în boli nervoase angajat de Serviciu, îi spusese că Kommer e unul dintre cei mai buni din lume în meseria sa. Bond îi scrisese lui Tracy cu afecțiune, încurajator și aranjase ca scrisorile să fie trimise din America. Îi spusese că se va întoarce curând acasă și va lua legătura cu ea. Oare? Și pe urmă ce va face? Bond trăi câteva clipe de răsfăț în care se compătimi pentru diferitele poveri pe care le purta de unul singur, apoi își stinse brutal țigara și, trântind ușile în urmă, ieși iute din biroul lui și coborî cu liftul la intrarea în sala discretă deasupra căreia scria „Universal Export".

Taxiul îl aștepta. Era ora șapte. În timp ce mașina se puse în mișcare, Bond își făcu planul pentru seara aceea. Mai întâi își va împacheta cu extrem de multă grijă lucrurile în singura lui valiză, care nu avea nicio șmecherie ascunsă, va bea două duble de votcă cu apă tonică și cu un strop de Angostura, va mânca o porție mare din specialitatea lui May – jumări cu ierburi aromate –, va mai bea două pahare de votcă cu apă tonică, iar după aceea, ușor amețit, va înghiți trei miligrame de Seconal și se va duce la culcare.

Încurajat de perspectiva acestei auto-anestezii confortabile, Bond își împinse cu bruschețe problemele sub covorul conștiinței.

Capitolul 9

Irma cea nu prea dulce[42]

A doua zi, la aeroportul Londra, James Bond, cu pălărie cu calotă rotundă și boruri înguste, răsfrânte, umbrelă înfășurată sub braț, cu ziarul *The Times* împăturit îngrijit și cu tot restul accesoriilor, se simțea ușor ridicol. Tratat cu deferența cuvenită titlului său și condus în salonul VIP înainte de decolare, ajunse să se simtă ridicol de-a binelea. La ghișeul de bilete, când fata i se adresă cu numele Sir Hilary, se uitase în spate ca să vadă cu cine vorbește ea, apoi își zise că e neapărat cazul să se adune și să fie Sir Hilary Bray, ce naiba!

Comandă un coniac mare și un suc de ghimbir și rămase în picioare, izolat de ceilalți câțiva pasageri privilegiați din salonul elegant, încercând să se *simtă* ca un baronet. Apoi și-l aminti pe adevăratul Sir Hilary Bray, care poate că-n clipa aceea jupuia de blană un animal cu mâinile goale, undeva, în munții Glen. Adevăratul Sir Hilary Bray n-avea nimic de baronet! Își spuse că trebuie neapărat să scape de snobismul inversat care, la fel ca opusul lui, e înrădăcinat în atât de mulți englezi. Că trebuie să înceteze să mai joace un rol, să nu mai fie un nobil de scenă. Hotărî să fie el însuși, iar dacă dădea impresia că e un baronet cam puțin cizelat, de felul celor prietenoși, ei bine, cel puțin asta concorda cu adevăratul baronet din Scoția. Aruncă ziarul *Times*, pe care-l purtase ca pe un însemn suplimentar de apartenență la clasa superioară, luă în schimb un *Daily Express* și mai comandă un coniac și un suc de ghimbir.

Ceva mai târziu, cu motoarele cu reacție gemene abia auzindu-se mult în spatele cabinei de clasa întâi, avionul Caravelle al Swissair se ridică în aer și mintea lui Bond se îndreptă către întâlnirea descrisă atât de succint de avocații din Zürich. Sir Hilary va fi așteptat la aeroport de una dintre secretarele contelui de Bleuville. Va fi primit de conte în ziua aceea sau în următoarea. Bond trăi un moment de panică: cum

[42] Aluzie la filmul de comedie „Irma la douce” din 1963; personajul Irma este o prostituată cu mare popularitate, de care se îndrăgostește un polițist cinstit.

să i se adreseze individului când se întâlnea cu el? Conte? Domnule conte? Nu, nu i se va adresa în niciun fel – poate doar cu câte un ocazional și condescendent „dragul meu domn”, în funcție de context. Oare cum arăta Blofeld? Își schimbase mult înfățișarea? Probabil că da; altfel, vulpea n-ar fi rămas cu atâta eficacitate în fața ogarilor. Emoțiile lui Bond sporiră în timp ce consumă un prânz delicios, servit de o însoțitoare de bord delicioasă; tabla de șah a Franței, cu nuanțe iernatice de cafeniu, se derula rapid la mare distanță, sub ei. Apărură petice de zăpadă și copaci despuiați când trecură pe deasupra culmilor înalte ale Vosgilor, apoi zăpezile permanente și sloiurile de gheață ale Rinului, o scurtă oprire la Basel, urmată de păienjenișul negru al Aeroportului Zürich, „Puneți-vă centurile de siguranță” în trei limbi, și începură să coboare, o ușoară hurducătură, mugetul motoarelor și rulajul pe pistă până în dreptul clădirilor impunătoare, cu aer foarte european, împodobite cu drapelele naționale vesele.

Înăuntru, la biroul Swissair, o femeie stătea lângă tejgheaua recepției. Imediat ce Bond apăru în prag, făcu câțiva pași înainte.

— Sir Hilary Bray?

— Da.

— Sunt *Fräulein* Irma Bunt. Secretara personală a contelui. Bună ziua! Sper că ați avut un zbor fericit.

Femeia arăta ca o gardiană arsă de soare. Avea o față pătrată și brutală, cu ochi gălbui, duri. Zâmbetul îi era o gaură lunguiață, fără pic de umor sau de ospitalitate, iar la colțurile gurii avea băsici de insolație pe care le lingea din când în când cu vârful limbii palide. De sub șapca de schi cu cozoroc galben, ale cărei curele se încheiau sub bărbie, se vedeau șuvițe de păr șaten încărunțit, prins la spate într-un coc strâns și îngrijit. Corpul ei puternic, dar scund era îmbrăcat în salopetă de schi strâmtă, care nu-i venea deloc bine, și o jachetă impermeabilă cenușie, împodobită deasupra sânului stâng cu un G mare, roșu, cu o coroană deasupra. „Irma cea nu prea dulce”, își zise Bond.

— Da, a fost foarte plăcut, zise el tare.

— Aveți tichetul de bagaje? Urmați-mă, vă rog. Și mai întâi pașaportul. Pe aici.

O urmă pe la controlul pașapoartelor, iar de acolo, în sala vămii, unde se aflau câțiva oameni fără ocupație. Bond observă

că femeia înclină capul, ca din întâmplare. Un bărbat cu servietă sub braț, care stătea și pierdea vremea, se îndepărtă. Bond își examină cu mare atenție tichetul de bagaje și observă, pe lângă peticul de carton, că bărbatul se strecoară într-o cabină telefonică din șirul aflat în sala principală, dincolo de zona vămii.

— Vorbiți germana?

Limba ieși scurt din gură și linse bășicile.

— Nu, mă tem că nu.

— Poate franceza?

— Puțin. Suficient pentru munca mea.

— Da, da. Asta e important, da?

Valiza lui Bond fu descărcată de pe căruciorul de bagaje și lăsată în dreptul barierei. Femeia îi arătă agentului vamal un permis de un fel sau altul. Deși o făcu foarte rapid, Bond zări în treacăt fotografia ei și antetul „Bundespolizei". Așa deci! Blofeld își găsise un om în poliție!

Agentul vamal rosti cu deferență „*Bitte sehr*"[43] și-și scrise simbolul pe valiza lui Bond cu cretă de culoarea zilei – galbenă. Un om de serviciu o luă și porniră toți trei spre intrare. Când coborâră treptele, o berlină neagră Mercedes 300 SE, anonimă, ieși elegant din parcare și se opri în dreptul lor. Lângă șofer era bărbatul care se dusese să telefoneze. Valiza lui Bond fu pusă în portbagaj și porniră cu viteză spre Zürich. După câteva sute de metri pe șoseaua lată, bărbatul de lângă șofer, pe care Bond îl surprinsese că privește pe furiș în oglinda retrovizoare, spuse încet „*Is gut*"[44] și mașina făcu dreapta pe un drum lateral, marcat de o tăbliță pe care scria „*Eingang Verboten*! *Mit Ausnahme von Eigentumer und Personnel von Privatflugzeugen*"[45]. Amuzat, Bond numără micile precauții. Se vedea clar că se află în continuare în perioada de probă.

Mașina ajunse în dreptul hangarelor din stânga clădirii principale, înaintă încet printre ele și trase în dreptul unui elicopter Alouette de un portocaliu intens, adaptat de Sud Aviation pentru operațiuni de salvare montane. Însă aparatul din fața lor purta pe fuzelaj G-ul roșu și coroana Așa deci! Urma să fie plimbat cu elicopterul!

---

[43] Vă rog frumos (germ.).

[44] E bine (germ.).

[45] Intrarea interzisă. Cu excepția proprietarului și a permisului privat (germ.).

— Ați mai călătorit cu aparate din acestea, nu? Este foarte plăcut. Obții o priveliște frumoasă a Alpilor.

Ochii domnișoarei Bunt erau inerți, complet lipsiți de interes. Urcară pe scara de aluminiu.

— Aveți grijă la cap, vă rog!

Șoferul înmânână valiza lui Bond.

Elicopterul avea șase locuri îmbrăcate luxos în piele roșie. Deasupra lor și în față, în bula lui de plexiglas, pilotul ridică degetul mare. Personalul de la sol scoase piedicile patinelor și lamele mari ale elicelor începură să se rotească. În timp ce accelerau, oamenii de la sol se retraseră, ferindu-și fața de vârtejurile de zăpadă. Simțiră o ușoară zguduitură, după care începură să urce rapid și pârâitul radioului, pe frecvența turnului de control, amuți.

Irma Bunt ședea în dreptul lui Bond, de cealaltă parte a culoarului. Celălalt bărbat se afla în spate, ascuns în dosul ziarului *Züricher Zeitung*. Bond se înclină spre femeie și întrebă tare, ca să acopere zarva aparatului:

— Încotro mergem?

Ea se prefăcu că nu aude. Bond repetă întrebarea strigând.

— În Alpi. În Alpii înalți, strigă femeia făcând semn spre fereastră. Este foarte frumos. Vă plac munții, nu-i așa?

— Foarte mult, țipă Bond. Sunt exact ca munții Scoției.

Se lăsă pe spetează, aprinse o țigară și se uită pe geam. Da, în stânga se vedea Zürichersee[46]. Traiectoria lor era mai mult sau mai puțin est-sud-est. Zburau la circa șase sute de metri altitudine. Apăru și lacul Wallen. Prefăcându-se neinteresat, scoase din servietă ziarul *Daily Express* și-l deschise la paginile sportive. Citi ziarul începând de la ultima pagină și până la prima, meticulos, aruncând din vreme în vreme o privire plictisită pe geam. Marele lanț muntos din stânga erau probabil Alpii Rhatikon. Sub ei se afla nodul de cale ferată de la Landquart. Se mențineau pe același curs, în susul văii Pratigau. Oare de la Klosters încolo vor merge tot înainte sau vor coti spre dreapta? Spre dreapta. Așa deci! În susul văii Davos! Peste câteva minute va zbura pe deasupra lui Tracy! O privire ca din întâmplare. Da, iată Davos, sub baldachinul său subțire format din ceața serii și fum, în timp ce el, aflat deasupra, era în continuare scăldat de soare. Cel puțin Tracy părea să aibă

[46] Lacul Zürich.

zăpadă din belșug. Bond își aminti teribila coborâre pe pârtia Parsenn. Ce mai vremuri! Reveniră pe vechiul curs; de o parte și de alta a lor se ridicau piscuri uriașe. Trebuie că era lanțul Engadine. Departe, în dreapta, grupul Silvretta, la stânga Piz Languard, iar față, lanțul Bernina coborând, ca o vastă trambulină, înspre Italia. Pădurea aceea de lumini departe, în dreapta era probabil stațiunea St. Moritz!

Și acum, încotro? Bond se ascunse după paginile ziarului. Un viraj ușor spre dreapta. Alte lumini. Pontresina? Radioul începu să pârâie și indicatorul „Centurile de siguranță” se aprinse. Bond își zise că a sosit timpul să-și exprime interesul fățiș. Se uită afară. Sub ei, pământul era învăluit predominant în beznă, dar în față, soarele muribund continua să poleiască piscurile uriașe. Se îndreptau direct spre unul dintre ele, spre micul podiș din apropierea vârfului. Se vedea un grup de clădiri de la care porneau niște cabluri aurii ce coborau în întunericul văii. O telecabină înstelată de soare continua să urce coasta masivului ce se înălța, dominator, deasupra lui. Acum se aflau doar la treizeci de metri deasupra coastei, apropiindu-se de podiș și de clădiri. Brațele pilotului manevrau manșa. Aparatul se înclină puțin și încetini. Brațele elicelor se rotiră alene, apoi accelerară în timp ce aparatul plană puțin și ateriză. Simțiră o zguduitură ușoară când patinele din cauciuc făcură impact cu zăpada, auziră uruitul tot mai slab al rotorului. Ajunseseră la destinație. Unde? Bond știa. Se aflau în lanțul muntos Languard, undeva mai sus de Pontresina, în Engadin, și la o altitudine de circa trei mii de metri. Își încheie nasturii impermeabilului și se pregăti pentru împunsătura aprigă a aerului rece în plămâni, după deschiderea ușii. Irma Bunt îi oferi zâmbetul ei tipic, colțuros și anunță inutil:

— Am sosit.

În zăngănit de fragmente de gheață căzute, ușa se deschise cu o smucitură. În cabină se revărsau ultimele raze ale soarelui; întâlniră cozorocul galben al femeii și pătrunseră prin el, făcându-i fața ca de chinezoaică. În lumină, ochii aveau o strălucire falsă, ca ochii de sticlă ai unui animal de jucărie.

— Aveți grijă la cap!

Se aplecă mult, fundul ei pătrat, în salopetă strâmtă, invitând la un șut teribil, și coborî pe scară. James Bond o urmă, ținându-și respirația ca să se apere de impactul pârjolitor al aerului

arctic, foarte sărac în oxigen. În preajmă se aflau doi bărbați îmbrăcați ca niște instructori de schi. Se uitară la Bond cu curiozitate, dar nu salutară. Bond merse mai departe pe zăpada bătătorită de pași, în urma femeii, celălalt bărbat venind în spate cu valiza lui. Auzi cum motorul se bâlbâie și prinde viață, mugind, și un viscol de particule de zăpadă îi împunse obrazul drept, după care marea lăcustă de fier se ridică în aer și porni prin amurg.

Între locul unde aterizase elicopterul și grupul de clădiri erau poate cincizeci de metri. Bond zăbovi, orientându-se preliminar. În față se afla o clădire lungă și scundă, acum luminată ca ziua. La dreapta, la vreo alți cincizeci de metri, se vedeau contururile unei stații moderne de telecabine, o structură cubică, cu acoperiș gros și neted, ce pornea înclinat aproape de la sol. În timp ce o examina, luminile ei se stinseră. Probabil că ultima telecabină ajunsese în vale și serviciul se închidea peste noapte. În dreapta stației exista o construcție mare, într-un stil ce imita cabana elvețiană clasică, cu o verandă mare, slab luminată, destinată probabil comerțului turistic de masă – iarăși, un element tipic de arhitectură din zonele înalte ale Alpilor. La stânga dincolo de panta podișului, se revărsau lumini dintr-a patra clădire, din care se vedea numai acoperișul plat.

Bond se afla acum la doar câțiva metri de clădirea care-i era evident, destinația. Un dreptunghi gălbui apăru ademenitor: femeia deschise ușa și-l invită să intre. Lumina cădea pe o placă mare, cu G-ul roșu și coroana deasupra lui, pe care scria: GLORIA KLUB. 3605 METRI. PRIVAT! NUR FUR MITGLIEDER[47]. Mai jos, cu litere mai mici, scria „Aplenberghaus und Restaurant Piz Gloria”[48], și degetul arătător al mâinii tradiționale arăta spre dreapta, către clădirea din apropierea stației de telecabine.

Așa deci! Piz Gloria! Bond intră în dreptunghiul ademenitor de lumină. Femeia dădu drumul ușii, care se închise cu un șuierat pneumatic.

Înăuntru era nebunește de cald, aproape prea cald. Se aflau într-o mică recepție; din spatele biroului, un bărbat relativ tânăr, cu părul blond foarte deschis, tuns milităreste și cu ochi vicleni se ridică și făcu o ușoară plecăciune spre ei.

— Sir Hilary e la numărul doi.

[47] Club Gloria. 3605 metri. Privat! Strict pentru membri (germ.).

[48] Hotel alpin și restaurant Gloria (germ.).

— Weiß schon[49], zise scurt femeia, apoi i se adresă lui Bond, cu doar un dram de politețe în plus: Urmați-mă, vă rog.

Trecu de ușa aflată în fața lor și pătrunse pe un coridor cu mochetă roșie, mițoasă. Peretele din stânga avea ici și colo ferestre, între care se vedeau fotografii frumoase cu schiori și munți. La dreapta apărură mai întâi ușile încăperilor comune, marcate Bar, Restaurant și Toaletă. Urmară alte uși, care aparțineau, evident, camerelor personale. Bond fu condus în cea cu numărul doi. Era o încăpere extrem de comodă, înflorată în stilul motelurilor americane, cu o baie urâtă. Peste fereastra lată cât peretele erau trase acum draperiile, dar Bond știa că oferă o perspectivă spectaculoasă asupra văii, până la grupul Suvretta de deasupra stațiunii St. Moritz. Își aruncă servieta pe patul dublu și se descotorosi, recunoscător, de pălărie și de umbrelă. Celălalt bărbat apăru cu valiza lui, o puse pe suportul de bagaje fără să se uite la Bond și se retrase, închizând ușa. Femeia rămase locului.

— Sunteți mulțumit?

Primi răspunsul lui entuziast cu niște ochi indiferenți. Mai avea și altele de spus.

— Asta e bine. Acum, poate că ar trebui să explic unele lucruri, să vă împărtășesc unele legi ale clubului, nu-i așa?

Bond aprinse o țigară și zise, arborând un aer de interes politicos:

— Ar fi cu siguranță util. De exemplu, unde ne aflăm?

— În Alpi. În Alpii înalți, răspunse femeia. Acest Alp, Piz Gloria, este proprietatea contelui. Împreună cu *Gemeinde*, autoritățile locale, el a construit o *Seilbahn*. Ați văzut cablurile, da? Acesta este primul an când este deschisă. Este foarte populară și aduce mulți bani. Există niște pârtii de schi bune. Gloria Abfahrt este deja faimoasă. Există și o pârtie de bob care este mult mai măreață decât Cresta, de la St. Moritz. Ați auzit de ea? Schiați poate? Sau faceți bobul?

Ochii cei gălbui îl supravegheau. Bond își zise că va continua să răspundă negativ la toate întrebările. I-o cerea instinctul. Rosti pe ton de scuză:

— Mă tem că nu. N-am ajuns niciodată s-o fac. Prea legat de cărțile mele, poate.

Zâmbi cu regret, autocritic.

[49] Știu deja (germ.).

— *Schade*! Ce păcat! (Dar în ochii femeii se citea satisfacție.) Aceste instalații îi aduc contelui venituri frumoase. Asta este important. Ajută la sprijinirea muncii sale de o viață, Institutul.

Bond ridică vag sprâncenele, politicos.

— *Institut fur physiologische Forschung*. Este pentru cercetare științifică. Contele este un lider în domeniul alergiilor – înțelegeți? Asta este ca febra fânului, ca neputința de a mânca fructe de mare, da?

— A, serios? Nu pot spune că sufăr de așa ceva.

— Nu? Laboratoarele se află într-o clădire separată. Acolo locuiește și contele. În această clădire, unde ne aflăm noi, locuiesc pacientele. Contele vă roagă să nu le tulburați cu prea multe întrebări. Tratamentul lor este foarte delicat. Înțelegeți?

— Da, sigur că da. Și când îl pot vedea pe conte? Mă tem că sunt un om foarte ocupat, *Fräulein*[50] Bunt. Există la Londra chestiuni care mă așteaptă să le acord atenție. (Bond își luă un ton impresionant.) Noile state africane. E mult de muncă la drapelele lor, în conceperea monedei lor naționale, a timbrelor, a decorațiilor. Suntem în mare penurie de personal la Colegiu. Contele înțelege, sper, că problema sa personală, deși interesantă și importantă, trebuie să ocupe locul al doilea față de problemele guvernului.

Reușise să se facă înțeles. Femeia era acum toată numai entuziasm și dorință de a-l liniști.

— Dar firește, dragul meu Sir Hilary! Contele vă roagă să-l scuzați astă-seară, dar ar dori foarte mult să vă primească mâine dimineață, la ora unsprezece. Este convenabil?

— Sigur că da, sigur că da! Asta îmi va da timp a-mi pun în ordine documentele, cărțile. (Făcu un semn spre micul pupitru de scris de lângă fereastră.) Poate că mi s-ar putea aduce o masă în plus, ca să-mi înșir lucrurile. Mă tem că noi, șoarecii de bibliotecă, avem nevoie de mult spațiu, explică el cu un zâmbet de autodepreciere.

— Firește, Sir Hilary! Se rezolvă numaidecât.

Femeia se duse la ușă și apăsă butonul unei sonerii. Făcu semn în jos, acum categoric stânjenită.

— Ați observat, poate, că ușa nu are clanță pe partea aceasta?

Bond observase, dar spuse că nu.

[50] Domnișoară (germ.).

— Veți suna când doriți să ieșiți din cameră. Da? Este pentru paciente. Este necesar ca ele să aibă liniște. Este dificil să-i împiedicăm să se viziteze reciproc ca să bârfească. Este spre binele lor. Înțelegeți? Stingerea este la ora zece, dar există personal de noapte, în caz că aveți nevoie de vreun serviciu. Iar ușile, desigur, nu sunt încuiate. Puteți reintra în camera dumneavoastră oricând. Da? Ne întâlnim în hol, pentru cocteiluri, la șase. Este – cum spuneți dumneavoastră? – pauza de odihnă a zilei. (Zâmbetul colțuros își făcu scurta apariție.) Fetele mele așteaptă cu mare nerăbdare să vă cunoască.

Ușa se deschise și intră unul dintre bărbații îmbrăcați ca instructori de schi – un ins oacheș, cu gâtul ca de taur și cu ochi căprui, mediteraneeni. Unul dintre dezertorii lui Marc-Ange? Femeia spuse rapid, într-o franceză stricată, că se dorește încă o masă și că va trebui adusă în timpul cinei. Omul zise „*Entendu*”[51]. Femeia ținu ușa, înainte ca el să apuce s-o închidă, iar bărbatul dispăru pe culoar, spre dreapta. Camerele paznicilor la capătul coridorului? Mintea lui Bond continua să bifeze indiciile.

— Să înțeleg că asta este tot pentru moment, Sir Hilary? Poșta pleacă la amiază. Avem comunicații prin radiotelefon, dacă doriți să le folosiți. Pot să-i transmit contelui vreun mesaj?

— Spuneți-i, vă rog, că aștept cu mare nerăbdare să-l cunosc mâine. Așadar, ne vedem la ora șase.

Dintr-odată, Bond voia să rămână singur cu gândurile lui. Făcu semn spre valiză.

— Trebuie să despachetez.

— Sigur că da, sigur că da, Sir Hilary! Iertați-mă că v-am reținut!

Pe această notă elegantă, Irma Bunt ieși și închise ușa, cu declicul ei decisiv.

Bond rămase nemișcat în mijlocul camerei și-și lăsă aerul din plămâni să iasă într-un sâsâit ușor. Ce mai afurisită mâncare de pește! I-ar fi plăcut foarte mult să tragă un șut zdravăn într-una din piesele delicate de mobilier. Dar observase că, dintre cele patru corpuri prismatice de iluminat de pe tavan, una era un ochi proeminent, inert. Televiziune cu circuit închis? Dacă da, ce rază de acțiune avea? Nu mult mai mult decât un cerc larg în mijlocul încăperii. Microfoane? Probabil că toată întinderea

[51] Am înțeles (fr.).

tavanului constituia un microfon. Asta era șmecheria din vreme de război. Trebuia categoric să plece de la premisa că se află sub supraveghere constantă.

Cu un iureș de gânduri în minte, James Bond se apucă să despacheteze, să facă un duș și să se ferchezuiască pentru „fetele mele”.

Capitolul 10

Zece fete superbe

Barul făcea parte din categoria celor capitonate cu piele, fals-masculin, și, fiind foarte recent construit, încă mai mirosea ca interiorul unui automobil nou. Fusese conceput să arate ca un salon tirolez, cu ajutorul unui cămin mare din piatră, în care locul de bușteni trosnea de zor, și al candelabrelor în stil „roată de căruță”, cu „lumânări” electrice roșii. Existau numeroase accesorii din fier forjat – aplice de iluminat pe pereți, scrumiere, lămpi de masă –, iar barul propriu-zis era înveselit de mici steaguri și sticle de băutură miniaturale. O muzică plăcută se revărsa dintr-un difuzor ascuns. Bond decise că nu e genul de local în care să te îmbeți zdravăn.

Când închise în urma lui ușa capitonată cu piele prinsă în ținte de alamă, se lăsă câteva clipe tăcerea, urmată de o creștere a decibelilor menită să ascundă privirile furișe, evaluările rapide. Bond întrezări fugitiv imaginea unuia dintre cele mai frumoase chipuri de fete din câte văzuse vreodată, când Irma Bunt, arătând de-a dreptul hidos într-un pulover „apres-ski”, lucrat manual din lână țesută în casă, în care predominau portocaliul și negrul, ieși legănat din galaxia fetelor și-l luă în primire. Îi prinse mâna într-o strânsoare uscată, ca de maimuță.

— Sir Hilary! Ce încântător, nu-i așa? Veniți, vă rog, și faceți cunoștință cu fetele mele.

În încăpere era teribil de cald și Bond simți cum îi răsar broboane de sudoare pe frunte în timp ce era condus de la o masă la alta și strângea când o mână răcoroasă, când alta caldă, când alta fără vlagă. Numele Ruby, Violet, Pearl, Anne, Elizabeth, Beryl îi răsunau în urechi, dar nu vedea decât o mare de fețe frumoase, bronzate și o succesiune de piepturi tinere, superbe, îmbrăcate în pulovere. Era ca și cum ar fi nimerit în culisele unui spectacol de cabaret. Ajunse, în sfârșit, la scaunul care-i fusese rezervat, între Irma Bunt și o blondă superbă, cu piept generos și ochi mari, albaștri. Se așeză, copleșit. Barmanul apăru lângă el, așa că-și impuse să se adune.

— Whisky cu sifon, te rog, spuse el, auzindu-și vocea ca de la foarte mare distanță.

Îi trebui câtva timp ca să-și aprindă o țigară, vreme în care la cele patru mese din ambrazura semicirculară care trebuie că era, pe timpul zilei, locul cel mai potrivit de admirat priveliștea se închegau conversații prefăcute, teatrale. Zece fete și Irma. Toate englezoaice. Niciun nume de familie. Niciun alt bărbat. Fete abia trecute de douăzeci de ani. Probabil profesioniste. De genul „însoțitoare de bord”. Entuziasmate că au un bărbat între ele – un bărbat prezentabil, plus că mai era și baronet! Se întoarse spre blondă.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu ți-am reținut numele.

— Eu sunt Ruby. (Vocea era prietenoasă, dar rafinată.) Trebuie să fie un mare chin pentru dumneavoastră, să fiți singurul bărbat – adică între atâtea fete!

— Eh, a fost o surpriză, dar una foarte plăcută. Va fi foarte greu să reținorect numele tuturor. (Coborî tonul, conspirativ.) Fii atât de bună și prezintă-mi echipa, ca să spun așa.

Bond își primi băutura și constată bucuros că e tare. Luă o înghițitură prelungă, dar discretă. Observase că fetele beau Cola și suc de fructe, iar ici și colo, cocteiluri feminine – Orange Blossom, Daiquiri. Ruby era una dintre cele cu Daiquiri. Pe cât se părea, băutul era permis, dar își zise că va avea grijă să manifeste o moderație de gentleman.

Ruby păru încântată să poată sparge gheața.

— Am să încep din dreapta dumneavoastră. Prima e domnișoara Bunt, matroana, ca să zic așa. Pe ea ați cunoscut-o. Următoarea, cu pulover violet, ei bine, e Violet, firește! La următoarea masă: cea cu bluză Pucci verde cu auriu e Anne, iar lângă ea, cea verde e Pearl. Ea e cea mai bună prietenă a mea de aici.

Și continuă tot așa. De la o superbă fată cu piele aurie la următoarea. Bond auzea fragmente din conversațiile lor.

— Fritz spune că nu obține destul *Vorlage*[52]. Îmi sar mereu schiurile de sub picioare.

— La fel pățesc și eu (chicotit), șezutul meu e vânăt tot!

— Contele spune că mă descurc foarte bine. Nu va fi groaznic când va trebui să plecăm?

— Mă întreb ce mai face Polly. A plecat de o săptămână.

[52] Postură în care schiorul se apleacă în față de la glezne, fără să ridice călcâiele.

— După mine, Skol e singurul produs ca lumea pentru insolație. Toate celelalte uleiuri și creme nu sunt decât untură de gătit!

Și tot așa – în cea mai mare parte sporovăiala pe care ai aștepta-o din partea unui grup de fete sănătoase și vesele, care învață să schieze, cu excepția ocazionalelor referiri la conte, pe un ton de respect adânc, și a privirilor furișe spre Irma Bunt și spre Bond, pentru a se convinge că se comportă cum se cuvine, că nu fac prea multă gălăgie.

În timp ce Ruby continua inventarul discret, Bond încerca să atașeze numele la fețe și să-și sporească și în alte privințe înțelegerea acestui grup inedit, dar bizar, încuiat pe vârful unui munte din Alpi foarte înalt, într-adevăr. Tinerele păreau să aibă în comun o anumită simplitate elementară, de ghid de conduită pentru fete, a manierelor și limbajului – genul de fete pe care, într-un bar englezesc, le-ai găsi șezând cu un aer modest alături de iubitul lor, bând suc, pufăind cu stângăcie dintr-o țigară și spunând din vreme în vreme „pardon”. Fete bune, fete care, dacă le-ai face avansuri, ar zice „Te rog, nu strica totul”, „Bărbații vor doar un singur lucru” sau, supărate, „Te rog, ia-ți mâna de pe mine!” Și se simțeau urmele multor accente, accente din toată Marea Britanie – vocalele deschise din Lancashire, intonația cadențată din Țara Galilor, r-ul aspru din Scoția, timbrul nazal al accentului Cockney rafinat.

„Semnez: al dumneavoastră, foarte confuz...”, conchise Bond în timp ce Ruby încheia:

— Iar cea cu set tricotat asortat și cu perle la gât e Beryl. Acum credeți că ne-ați învățat pe toate?

Bond privi ochii cei albaștri, rotunzi, în care exista acum o scânteie de animație.

— Sincer, nu. Și mă simt ca un actor de comedie care se trezește captiv într-o școală de fete. Știi dumneata, cam ca la St. Trinian.

Fata chicoti. (Bond avea să descopere că e o chicotitoare cronică. Era prea „delicată” ca să-și întredeschidă adorabilele buze și să râdă. Avea să afle, de asemenea, că nu poate nici să strănute ca omul, ci doar să icnească reținut, înăbușit în minuscula-i batistă de dantelă și că la masă ia înghițituri foarte mici, pe care abia dacă le mestecă puțin cu vârful dinților

înainte să înghită aproape fără nicio mișcare a gâtului. Fusese „bine educată”.)

— O, dar noi nu semănăm deloc cu St. Trinian! Fetele acelea îngrozitoare! Cum puteți spune așa ceva?!

— Un gând trecător, zise Bond degajat. Ia spune, mai vrei un pahar?

— O, mulțumesc foarte mult!

Bond se întoarse spre *Fräulein* Bunt.

— Dar dumneata, domnișoară Bunt?

— Mulțumesc, Sir Hilary. Un suc de mere, te rog.

Violet, cea de a patra de la masa lor, spuse cu modestie că nu mai vrea încă o Cola.

— Îmi dă gaze, explică ea.

— O, Violet! exclamă Ruby, cu simțul cuviinței lezat. Cum poți spune așa ceva?!

— Păi așa e, replică Violet încăpățânată. Mă fac să sughiț. Nu e nimic rău dacă spun asta, nu-i așa?

„Bunul, bătrânul Manchester!” își zise Bond. Se ridică și se duse la bar, întrebându-se cum va traversa seara aceea și pe celelalte viitoare. În timp ce comanda băuturile îi veni o idee inspirată. Va sparge gheața! Va deveni, indiferent prin ce mijloace, miezul petrecerii! Ceru un pahar pentru apă, pentru că voia ca gura să fie umezită, luă apoi un șervețel de hârtie și se întoarse la masă. Privit cu ochi mari, spuse:

— Acum voi arăta cum am decide, dacă ne-am plăti consumația, cine trebuie să plătească. Am învățat în armată.

Așeză paharul în mijlocul mesei, desfăcu șervețelul de hârtie și întinse bine partea de mijloc peste gura paharului, ca să se lipească de marginea de sticlă umedă. Scoase din buzunar niște monede, alese una de cinci centime și o lăsă să cadă ușor în mijlocul șervețelului întins.

— Așa, anunță el, amintindu-și că ultima oară jucase acest joc în cel mai mizerabil bar din Singapore. Cine mai fumează? Avem nevoie de încă trei persoane cu țigări aprinse.

Violet era singura fumătoare de la masa lor. Irma bătu din palme autoritar.

— Elizabeth, Beryl, veniți încoace! Și veniți să vă uitați, fetelor, Sir Hilary face joc glumeț.

Fetele se adunară iute, pălăvrăgind, încântate de diversiune.

— Ce face?

— Ce-o să se întâmple?

— Cum se joacă jocul?

— Așa, repetă Bond simțindu-se ca responsabilul cu jocurile pe o navă de croazieră. Asta e pentru cine plătește consumația. Una câte una, trageți din țigară, scuturați scrumul, așa, și atingeți hârtia cu capătul aprins – doar atât cât să faceți o gaură micuță, ca asta. (Hârtia se aprinse preț de o fracțiune de secundă.) Acum Violet, pe urmă Elizabeth, și pe urmă Beryl. Ideea e că hârtia ajunge cam ca o pânză de păianjen, susținând moneda în mijloc. Persoana care face ultima gaură, provocând căderea monedei, trebuie să plătească băuturile. Vedeți? Haide, Violet!

Se porniră țipete de entuziasm.

— Ce joc adorabil!

— O, Beryl, fii atentă!

Capete adorabile se întindeau pe deasupra lui Bond, șuvițe de păr adorabile îi atingeau obrazul. Cele trei fete prinseră rapid șmecheria atingerii foarte delicate a unui loc care să nu facă pânza de păianjen să se rupă și jocul continuă până când Bond, care se considera expert, hotărî să se poarte cavalerește și arse intenționat un fir esențial. Odată cu clinchetul monedei căzute în pahar izbucni o rafală de râsete emoționate și aplauze.

— Vedeți, fetelor? zise Irma Bunt, cu aerul că ea ar fi inventat jocul. Sir Hilary plătește, nu-i așa? O distracție foarte încântătoare. (Se uită la ceasul de mână cam bărbătesc pe care-l purta.) Iar acum trebuie să ne terminăm paharul. Mai sunt cinci minute până la ora cinei.

— O, să mai jucăm o dată, domnișoară Bunt! strigară mai multe voci.

Însă Bond se ridică politicos, cu paharul cu whisky în mână.

— Vom juca din nou mâine. Nădăjduiesc că jocul nu vă va determina pe toate să începeți să fumați. Sunt sigur că a fost inventat de companiile producătoare de țigări!

Se auziră râsete, dar fetele îl înconjurară pe Bond cu admirație. Ce om de viață! Și când te gândești că ele se așteptaseră la un înțepat! Bond se simți mândru de sine, pe bună dreptate. Gheața era spartă. Le atrăsese pe toate fetele, abia perceptibil, de partea lui. Acum erau prieteni. De aici înainte va putea să discute cu ele fără a le speria. Simțindu-se

rezonabil de mulțumit de mutarea lui de deschidere, urmă pantalonii strâmți ai Irmei Bunt în sufrageria alăturată.

Era șapte și jumătate. Bond se simți dintr-odată epuizat: epuizat de perspectiva plictiselii, de interpretarea celui mai dificil rol din cariera lui, de enigma lui Blofeld și a Piz Gloria. Ce mama naibii punea la cale ticălosul? Se așeză la dreapta Irmei Bunt, în aceeași grupare ca în bar, cu Ruby la dreapta lui și cu Violet, brună, rezervată, autocritică, în față, și-și despături posomorât șervetul. Se vedea clar că Blofeld cheltuise bani buni pe fortăreața lui de la înălțime. Cele trei mese ale lor, aliniate într-un colț izolat, în apropierea ferestrei mari, curbate, acoperite de draperii, ocupau doar o mică parte a încăperii mari, realizate într-un fals stil baroc german, cu tavan scund, mobilată luxos, cu candelabre suspendate de abdomenul unor heruvimi în zbor, festonată cu brâie late din ghips aurit, cu portrete întunecate ale unor nobili anonimi, ce creau o atmosferă solemnă. Pesemne că Blofeld era convins că va rămâne în locul acela. La cât să se fi ridicat investiția? Fără îndoială, nu mai puțin de un milion de lire sterline, chiar presupunând că băncile elvețiene îi oferiseră o sumă consistentă, în regim ipotecar, pentru a acoperi costul sistemului de telecabine. Închirierea unui munte și instalarea unui sistem de telecabine finanțat cu ipotecă, cu participarea inginerilor și a consiliului districtului local – Bond știa că asta constituia cel mai sigur mod pentru fondurile fugare. Dacă aveai acces, dacă tu și consiliul reușeați să convingeți agricultorii locali, prin mită sau forță, să-ți acorde drept de trecere pe pășunile lor și să te lase să dobori copaci pentru plasarea pilonilor, instalarea cablurilor și construirea pârtiilor de schi, restul consta în publicitate și în confortul oferit publicului ca să vină să mănânce sandvișuri. Dacă mai adăugai atractivitatea snoabă a unui club de o eleganță stilată, cu acces foarte limitat, cum își imagina el că ar fi acela pe timpul zilei, G-ul cu coroană și mistica unui institut de cercetare condus de un conte, erai lansat în stil mare. Bond citise că la acea oră, schiatul era sportul practicat la scara cea mai largă în lume. Părea improbabil, dar pe de altă parte, celelalte sporturi erau evaluate în principal pe baza numărului de spectatori. Schiorii sunt participanți și cheltuiesc mai mult pe echipament decât practicanții altor sporturi. Îmbrăcămintea, bocancii, schiurile, legăturile și acum întreaga rutină „apres-schi”, care se îngrijea

de mersul zilei începând de la patru după-amiaza, când apunea soarele, alcătuiau o industrie uriașă. Dacă reușeai să pui mâna pe un munte bun – lucru pe care Blofeld reușise cumva să-l facă, aveai șanse excelente. Amortizai ipotecile – aici, zăpada constituia aspectul-cheie, dar în Engadine, la altitudinea aceea, n-aveai de ce să-ți faci probleme în privința ei – în trei sau patru ani, și pe urmă trai, neneacă! Nu se putea să nu recunoști meritele individului.

Sosise timpul să socializeze din nou... Resemnat, Bond se întoarse spre domnișoara Bunt.

— *Fräulein* Bunt, vă rog să-mi explicați: care e diferența între un *piz*, un *Alp* și un *berg*?

Ochii gălbui scânteiară de entuziasm academic.

— Ah, Sir Hilary, ce întrebare interesantă! Până acum nu mi-am pus problema. Să vedem... (Își aținti privirea undeva, în aer.) Piz e doar denumirea locală a vârfului muntos în această regiune a Elveției. Un Alp ai crede că e mai mic de un berg – un deal poate sau o pășune alpină, comparativ cu un munte. Dar nu este așa. Aceștia (flutură mâna) sunt toți Alpi și totuși sunt munți foarte mari. La fel este în Austria, cu siguranță în Tirol. Dar în Germania, în Bavaria de exemplu, care e căminul meu natal, pretutindeni sunt bergi. (Zâmbetul colțuros se aprinse și se stinse imediat.) Nu, Sir Hilary, nu vă pot ajuta. Dar de ce întrebați?

— În profesia mea înțelesul exact al unui cuvânt e vital, zise Bond pe un ton plictisitor. De exemplu, înainte să ne întâlnim pentru cocteiluri, m-a amuzat să vă caut numele de familie, Bunt, în cărțile mele de referință. Am aflat, *Fräulein*, ceva foarte interesant. Se pare că Bunt înseamnă în germană „vesel”, „fericit”. În Anglia, numele a fost aproape sigur corupt în forma Bounty, poate chiar și în Bronte, fiindcă bunicul celebrei familii de literați cu acest nume și-a schimbat, de fapt, numele din mai puțin aristocraticul Brunty. Iată însă un lucru extrem de interesant (Bond știa că nu e interesant, că totul e hocus-pocus, dar se gândea că nu-i strică să-și exerseze musculatura heraldică.) Vă amintiți cumva dacă strămoșii dumneavoastră au avut vreo legătură cu Anglia? Căci vedeți, există ducatul de Bronte, pe care l-a preluat Nelson. Ar fi interesant de stabilit o conexiune.

Nada fu înșfăcată pe loc. Ducesă! Prinsă în joc, Irma Bunt se apucă să facă o cronică plictisitoare a strămoșilor ei, inclusiv înrudirea, îndepărtată, dar dătătoare de mândrie cu un Graf von Bunt. Bond ascultă politicos, îmboldind-o să revină la trecutul mai apropiat. Femeia îi spuse numele tatălui ei și pe cel al mamei, iar el le puse la dosar. Acum avea suficiente informații ca să afle, la momentul potrivit, cine anume era Irma Bunt. Ce capcană excelentă se dovedea a fi snobismul! Câtă dreptate avusese Sable Basilisk! În fiecare dintre noi există un snob; fără snobism n-ar fi putut descoperi cine sunt părinții femeii aceleia.

În cele din urmă reuși să-i tempereze febra de informații, iar chelnerul-șef, care așteptase politicos în preajma lor, le aduse meniurile imense, scrise cu cerneală violet. Acestea conțineau de toate, de la caviar la cafea *Double Mokka au whisky irlandais*[53]. Existau și numeroase „specialități Gloria” – *Poulet Gloria, Homard Gloria, Tournedos Gloria*[54] și așa mai departe. În ciuda faptului că-și jurase demult să nu se atingă de specialități, Bond hotărî să încerce puiul. Spuse acest lucru și fu surprins de entuziasmul cu care-i salută Ruby alegerea.

— O, câtă dreptate aveți, Sir Hilary! Și eu ador puiul. Îl iubesc din toată inima! Pot să comand și eu pui, vă rog, domnișoară Bunt?

Glasul ei avea atâta fervoare surprinzătoare, încât Bond cercetă fața Irmei Bunt. Ce însemna scânteierea aceea de matroană din ochii ei când își dădu acordul? Era mai mult decât aprobarea poftei de mâncare a protejatelor ei. În ochii aceia se citea entuziasm, ba chiar și triumf. Ciudat! Și același lucru se întâmplă din nou când Violet ceru cartofi din belșug lângă cotletul de vită.

— Îmi plac la nebunie cartofii, îi explică ea lui Bond, cu ochii strălucind. Dumneavoastră nu?

— Sunt buni, încuviință Bond. Cu condiția să faci mișcare din belșug.

— O, sunt niște scumpi! se entuziasmă Violet. Nu-i așa, domnișoară Bunt?

— Da, foarte buni, draga mea. Și foarte buni pentru tine. Fritz, eu voi lua doar salata mixtă, cu niște brânză de vaci. (I se adresă apoi lui Bond, cu un surâs afectat, caricatural.) Din

[53] Dublu moca, cu whisky irlandez (fr.).

[54] Pui Gloria, homar Gloria, cotlet de vită Gloria (fr.).

păcate, trebuie să am grijă de siluetă. Copilele astea fac mișcare din belșug, în timp ce eu trebuie să stau în birou și să mă ocup de hârtii, nu-i așa?

De la masa alăturată, Bond o auzi pe fata cu accent scoțian cerând, cu glasul înecat de salivă, ca friptura ei Aberdeen Angus să fie foarte în sânge.

— Bună și în sânge, sublinie ea.

„Ce mai e și asta?! se întrebă Bond. Întrunirea unor căpcăune frumoase? Sau e ziua de pauză de la dietă strictă?” Se simțea absolut confuz, deloc pe teritoriul lui. Își zise că n-are decât să sape mai departe și se întoarse spre Ruby.

— Vezi ce vreau să spun cu numele de familie? Se poate ca *Fräulein* Bunt să aibă dreptul la un titlu englezesc. Acum să vedem, de exemplu, care e numele dumitale de familie? Să văd ce pot afla.

Domnișoara Bunt interveni cu bruschețe.

— Aici nu folosim numele de familie, Sir Hilary. E o regulă a casei. Pentru fete folosim doar prenumele. Aceasta face parte din tratamentul contelui. Acest lucru este asociat cu o schimbare, un transfer de identitate, care ajută la vindecare, înțelegeți?

— Nu, mă tem că-mi depășește cu mult teritoriul, răspunse vioi Bond.

— Neîndoielnic, contele vă va explica mâine unele dintre aceste chestiuni. Are teorii aparte. Într-o bună zi, când își va dezvălui metodele, lumea va fi foarte surprinsă.

— Sunt sigur, zise Bond politicos, căutând un subiect care să-i lase mintea liberă să-și vadă de ideile ei. Acum spuneți-mi cum vă merge cu schiatul. Cum vă descurcați? Mă tem că eu unul nu schiez. Poate că voi prinde câteva ponturi privindu-vă.

Era o minge bună, pe care Ruby și Violet începură să și-o paseze reciproc, Bond menținând-o în eter; între timp sosi și mâncarea, care se dovedi delicioasă. Puiul Gloria era împănat și fript la frigare, cu un sos cu muștar și smântână. Fetele amuțiră în fața preparatelor comandate, consumându-le cu o lăcomie politicoasă, dar concentrată. La celelalte două mese, sporovăiala încetă în aceeași manieră. Bond făcu conversație cu privire la stilul încăperii, ceea ce-i dădu prilejul de a se uita bine la chelneri. În raza lui vizuală se aflau doisprezece, și nu-i fu greu să-i catalogheze: trei corsicani, trei nemți, trei cu fețe vag

balcanice – turci, bulgari sau iugoslavi – și trei categoric slavi. Probabil că în bucătărie se aflau trei francezi. Să fi fost acesta vechiul tipar al SPECTRE? Mult încercatul tipar al celulelor comuniste, cuprinzând câte trei oameni din fiecare din marile organizații de gangsteri și de servicii secrete ale Europei? Erau oare cei trei slavi foști membri ai SMERȘ? Păreau cu toții duri și aveau aerul acela liniștit al profesioniștilor. Bărbatul de la aeroport se afla printre ei. Mai recunoscu doi: pe recepționer și pe bărbatul care venise în camera lui ca să se ocupe de masa suplimentară. Le auzi pe fete strigându-i Fritz, Joseph, Ivan, Ahmed. Iar unii erau instructori de schi pe timpul zilei. „Ei bine, dacă am dreptate, e un aranjament agreabil”, își spuse Bond.

După cină se scuză, sub pretextul că are de lucru. Se duse în camera lui și-și întinse cărțile și hârtiile pe pupitrul de scris și pe masa suplimentară care-i fusese adusă. Se aplecă studios asupra lor, analizând mental ziua respectivă.

La ora zece le auzi pe fete urându-și noapte bună pe coridor, apoi auzi declicul ușilor ce se închideau. Se dezbrăcă, mută termostatul de pe perete de la treizeci de grade la cincisprezece, stinse lumina și o vreme stătu lungit pe spate, privind țintă în beznă. Apoi scoase un oftat autentic de epuizare, în beneficiul microfoanelor, dacă existau, se întoarse pe o parte și adormi.

Mai târziu, mult mai târziu, îl trezi un murmur foarte slab, care părea să vină de undeva, de sub podea, dar de foarte departe. Îl identifică: o șoaptă abia sesizabilă, fragilă, care continua la nesfârșit. Însă nu reuși să identifice niciun cuvânt, așa că, în cele din urmă, puse sunetul pe seama țevilor instalației de încălzire centrală, se întoarse pe partea cealaltă și adormi la loc.

Capitolul 11

Moarte la micul dejun

Pe James Bond îl trezi un țipăt: un țipăt cumplit, masculin, ca slobozit din iad. Își păstră o fracțiune de secundă nota inițială înaltă, pătrunzătoare, după care-și pierdu rapid intensitatea, ca și cum omul ar fi sărit de pe o stâncă. Țipătul venise din dreapta, de undeva din apropierea stației de telecabine. Chiar și în camera lui Bond, înăbușit de geamurile duble, fu înspăimântător; afară probabil că spărsese timpane.

Bond sări din pat și trase draperiile. Singurul om din raza lui vizuală era unul dintre instructori, care mergea, cu pași hotărâți, pe cărarea de zăpadă bătătorită dintre stația de telecabine și club. Veranda spațioasă din lemn ce se întindea începând din dreptul peretelui clubului spre coasta muntelui era pustie, mesele fuseseră așternute pentru micul dejun, iar șezlongurile tapițate pentru amatorii de plajă erau deja instalate în șiruri meticuloase, viu colorate. Soarele strălucea puternic pe cerul de cristal. Bond se uită la ceas: era opt. Își zise că activitatea începe devreme în acel loc, că oamenii mor devreme acolo – căci, fără doar și poate, țipătul acela era un țipăt al morții. Se întoarse în cameră și apăsă butonul soneriei. Veni unul din cei trei bărbați pe care-i bănuia ruși. Bond își intră în rolul de „ofițer și gentilom”.

— Cum te cheamă?

— Peter, domnule.

— Piotr? (Bond tânjea să adauge: „Ce mai fac vechii mei prieteni din SMERȘ?”, dar se abținu.) Ce-a fost cu țipătul acela?

— Puoftim?

Ochii cenușii, ca de granit, erau precauți.

— A țipat adineaori un om. Undeva lângă stația de telecabine. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că s-a produs un accident, domnule. Doriți mic dejun?

Scoase de sub braț un meniu mare și i-l întinse cu stângăcie.

— Ce fel de accident?

— Se pare că unul dintre instructori a căzut.

Cum se putea ca individul să știe asta, la doar câteva minute după țipăt?

— E rănit grav?

— Este posibil, domnule. (Ochii antrenați categoric să suporte investigații priveau lipsiți de expresie în ochii lui Bond.) Doriți mic dejun?

Meniul fu împins iarăși spre el. Bond spuse, cu doza potrivită de îngrijorare:

— Ei bine, sper că bietul om e teafăr.

Luă meniul și comandă, adăugând:

— Dă-mi de știre dacă afli ce s-a întâmplat.

— Se va face precis un anunț dacă problema este serioasă. Mulțumesc, domnule.

Omul se retrase.

Țipătul acela îl determină pe Bond să decidă că, mai presus de orice altceva, trebuie să se mențină în formă. Simțea dintr-odată că în ciuda întregului mister și a rezolvării pe care o cerea, va sosi o clipă când va avea nevoie de toată musculatura. Fără tragere de inimă, se apucă de un sfert de oră de genuflexiuni, flotări și exerciții de respirație profundă, cu expansiunea cuștii toracice – exerciții adresate musculaturii folosite la schiat. Presupunea că ar putea fi nevoie să fugă din locul acela, și nu oricum, ci cu iuțeală!

Făcu un duș și se bărbieri. Peter îi aduse micul dejun

— S-a mai aflat ceva despre bietul instructor?

— Eu n-am mai aflat nimic, domnule. Întâmplarea privește personalul de afară. Eu lucrez în club.

Bond decise să-și minimalizeze interesul.

— Pesemne că a alunecat și și-a rupt glezna. Săracul de el! Mulțumesc, Peter.

— Eu vă mulțumesc, domnule.

Oare în ochii de granit se citea un zâmbet disprețuitor?

James Bond își așeză micul dejun pe masă și reuși, cu oarecare dificultate, să deschidă fereastra dublă. Scoase micul sul textil așezat pe pervaz, între cele două rânduri de geamuri, ca să împiedice curentul și suflă praful acumulat și mușchii moarte. Aerul rece, lipsit de savoare al altitudinilor mari intră năvalnic în cameră; Bond se duse la termostat și-l ridica la treizeci și două de grade, pentru a-l contracara. În timp ce

mâncă micul dejun continental sumar, cu capul mai jos de nivelul pervazului, ascultă sporovăială fetelor care se adunau afară, pe terasă. Glasurile le erau ascuțite din cauza emoțiilor și a discuției în contradictoriu. Bond auzi fiecare cuvințel.

— Zău, nu cred că Sarah ar fi trebuit să-l pârască.

— Dar el a intrat pe întuneric și a început să bâjbâie după ea!

— Adică chiar *și-a făcut de lucru* cu ea?!

— Așa zice Sarah. Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi procedat la fel. E așa o bestie de om!

— Era, vrei să spui. Chiar, care a fost?

— Unul dintre iugoslavi. Bertil.

— A, îl știu! Da, era oribil. Avea dinți îngrozitori.

— N-ar trebui să spui astfel de lucruri despre morți!

— De unde știi că e mort? Și, chiar, ce s-a întâmplat cu el?

— El era unul dintre cei doi pe care-i vezi udând capătul de sus al pârtiei de bob. Îi vezi cu furtunul în fiecare dimineață. Stropesc cu apă astfel încât capătul pistei să facă o gheață zdravănă ca să prinzi viteză mai mare. Fritz mi-a spus că nu se știe cum, a alunecat, și-a pierdut echilibrul sau așa ceva. Și atât a trebuit! A pornit la vale pe pârtie, ca un bob uman.

— Elizabeth! Cum poți fi atât de nesimțitoare?!

— Păi asta s-a întâmplat! Voi ați întrebat.

— Dar nu s-a putut salva?

— Nu fi proastă! E gheață peste gheață, cale de un kilometru și jumătate. Iar bobul atinge până la o sută de kilometri la oră. N-a avut nicio șansă!

— Dar n-a ieșit de pe pistă la unul din viraje?

— Fritz spunea că a coborât până la capăt. S-a izbit de căsuța cronometrorului. Dar Fritz spune că pe ultima sută de metri era mort deja, precis.

— A, uite-l pe Franz! Franz, aș vrea niște ouă jumări și cafea, te rog. Și spune la bucătărie să facă ouăle moi, ca de obicei.

— Da, domnișoară. Și dumneavoastră domnișoară?

Chelnerul luă comanda, după care Bond îi auzi cizmele îndepărtându-se pe dușumele cu un scârțâit. Fata cea sentențioasă redeveni sentențioasă.

— Ei bine, nu pot spune decât că trebuie să fi fost un fel de pedeapsă pentru ceea ce a încercat să-i facă lui Sarah. Trebuie să plătești de fiecare dată pentru faptele tale rele.

— Nu fi ridicolă! Dumnezeu nu te-ar pedepsi niciodată atât de sever.

Conversația porni pe acest nou fir, într-un labirint de moralitate infantilă și citate din Scriptură. Bond aprinse o țigară și se lăsă pe spateaza scaunului, privind îngândurat cerul. Fata avea dreptate: Dumnezeu n-ar da o astfel de pedeapsă. Dar Blofeld ar da-o. Să fi avut loc una din acele ședințe stil Blofeld, la care s-a anunțat infracțiunea și verdictul, în fața întregului grup? Oare acest Bertil fusese scos afară și lăsat să cadă la capătul de sus al pârtiei de bob? Sau poate că tovarășului său i se dăduse pe tăcute cartea de joc a morții, i se spusese să-i administreze păcătosului piedica sau brânciul ușor – mai mult de atât nici nu era nevoie? Mai probabil. Țipătul trădase groaza subită, percepută pe deplin, când bărbatul a căzut, zgâriind gheața cu unghiile și cu bocancii, iar apoi, pe măsură ce prindea viteză la vale, prin văioaga albăstruie, lustruită, țipătul avusese în el oroarea orbitoare a adevărului. Și ce moarte! Bond coborâse o dată pe pârtia de bob Cresta, de sus, ca să-și dovedească sieși că îndrăznește. Cu cască pe cap, cu fața acoperită de o mască menită să-l protejeze de curentul extrem de puternic, învelit în straturi de piele și cauciuc expandat, tot trăise șaizeci de secunde de frică pură. Încă-și mai amintea cum îi tremurau membrele când s-a ridicat, țeapăn, de pe micul schelet subțire al bobului, la capătul cursei. Și pârtia aceea avusese doar o mie două sute de metri! Iugoslavul – sau rămășițele lui însângerate – parcursese mai bine de o mie șase sute. Oare coborâse cu capul sau cu picioarele înainte? Începuse oare să i se rotească trupul? Încercase, cât mai rămăsese conștient, să frâneze la marginea uneia din primele cotituri înclinate științific, cu călcâiul fără crampoane ale unui bocanc sau al celuilalt...? Nu. După primii câțiva metri probabil că se deplasa deja prea iute ca să mai rămână loc pentru vreun gând rațional sau vreo acțiune logică. Dumnezeule, ce moarte! O moarte în stil tipic Blofeld, o răzbunare tipică SPECTRE pentru crima supremă, nesupunerea. Așa se menținea disciplina trupelor! Așadar, SPECTRE a luat din nou ființă, conchise Bond dând tava la o parte și aplecându-se asupra cărților sale. Dar oare pe ce drum pășește de astă dată?

Irma Bunt veni după el la unsprezece fără zece minute. După un schimb de amabilități, Bond adună un braț de cărți și hârtii și

o urmă prin spatele clădirii clubului, pe o cărare îngustă, intens circulată, pe lângă un indicator pe care scria PRIVAT. EINTRITT VERBOTEN[55].

Restul clădirii ale cărei contururi le văzuse cu o seară înainte apărură în fața lor. Era o construcție ce nu se distingea prin nimic, dar cu o alcătuire solidă, făcută din blocuri de granit local, cu un acoperiș plat de beton deasupra căruia se ridica, la capătul îndepărtat, un turn de emisie radio mic, dar cu aspect profesional, de unde Bond presupuse că-și primise pilotul elicopterului instrucțiunile de aterizare în seara anterioară și care-i servea totodată lui Blofeld drept urechi și guri. Clădirea se afla chiar la marginea podișului, mai jos de ultimul pisc al Piz Gloria, dar în afara zonei cu pericol de avalanșe. În spatele ei, culmea muntelui cobora abrupt, dispărând deasupra unei stânci. Mult mai jos se vedea marginea pădurii și valea Bernina, ce ducea la Pontresina, lucirea căii ferate și omida minusculă a unui tren de mărfuri lung, aparținând Rhatische Bahn, probabil în drum spre Italia, prin Trecătoarea Bernina.

Ușa de la intrarea clădirii emise obișnuitul sâsâit pneumatic și coridorul central îl copia mai mult sau mai puțin pe cel al clubului, numai că aici se vedeau uși de ambele părți și fotografiile lipseau. Era o tăcere mormântală și nu exista niciun indiciu cu privire la ceea ce se petrecea în spatele ușilor. Bond întrebă.

— Laboratoare, zise vag Irma Bunt. Toate, laboratoare. Și, desigur, sala pentru prelegeri. Apoi încăperile personale ale contelui. Contele trăiește alături de munca sa, Sir Hilary.

— Bună reclamă!

Ajunseră la capătul coridorului și Irma Bunt bătu la ușa din fața lor.

— Intrați!

James Bond era extrem de emoționat când păși peste prag și auzi cum ușa se închide cu un oftat în urma lui. Știa la ce să nu se aștepte: la Blofeld cel inițial, cel de cu un an înainte – aproximativ o sută cinzeci de kilograme, înalt, palid, cu o față anodină, un brunet tuns milităreste, ochi negri cu albul vizibil de jur împrejurul irisului, ca la Mussolini, gură subțire și urâtă, mâini și tălpi prelungi, ascuțite –, dar n-avea habar ce modificări fuseseră aduse învelișului în care sălășluia omul.

[55] Privat. Intrarea interzisă (germ.).

Însă nu exista îndoială că domnul conte de Bleuville, care se ridică de pe șezlongul aflat pe mica verandă privată și, întorcând spatele soarelui, intrând în penumbra biroului său, cu mâinile întinse în semn de bun-venit, nu se înrudea nici măcar pe departe cu bărbatul din dosar!

Bond simți că i se strânge inima. Bărbatul din fața lui era relativ înalt, da, și într-adevăr, mâinile și tălpile desculțe erau prelungi și slabe. Dar asemănarea se încheia aici. Contele avea un păr destul de lung, îngrijit atent, aproape prea pedant, de un alb argintiu. Urechile sale, care ar fi trebuit să fie lipite de cap, ieșeau puțin în evidență și, cu toate că ar fi trebuit să aibă lobi cărnoși, n-aveau deloc. Corpul, gol cu excepția unui slip negru de lână, care ar fi trebuit să cântărească o sută treizeci de kilograme, n-avea mai mult de șaptezeci și opt și nu se vedea nicio urmă de piele lăsată, flască – urmarea scăderii în greutate la vârsta mijlocie. Gura prietenoasă avea buze pline și un zâmbet agreabil, cu colțurile ridicate în sus, dar poate cam prea fix. Fruntea era străbătută de riduri, iar nasul, despre care dosarul spunea că ar trebui să fie scurt și cărnos, era acvilin și ros în dreptul nării drepte – bietul om! –, pe cât se părea, de însemnul sifilisului terțiar. Ochii? Ei bine, în ei ar fi putut exista ceva, dacă ar fi putut fi văzuți, numai că în locul lor existau două mici iezere verde-închis, înspăimântătoare. Contele purta lentile de contact de culoare verde-închis, probabil ca să se apere de soarele cu adevărat primejdios la acele altitudini.

Bond își lăsă cărțile pe o masă convenabil goală și strânse mâna cea caldă și uscată.

— Dragul meu Sir Hilary! Sunt de-a dreptul încântat!

Vocea lui Blofeld fusese descrisă ca fiind sumbră și egală. Vocea aceasta era veselă și plină de animație. Bond își zise în sinea lui furios: „Pe Dumnezeu, *trebuie* să fie Blofeld!”

— Îmi pare foarte rău că n-am putut să vin pe douăzeci și unu, rosti el. Se petrec foarte multe în momentul de față.

— A, da, mi-a spus *Fräulein* Bunt. Noile state africane. De bună seamă că reprezintă o problemă. Spuneți, ne așezăm aici (arătă spre masa lui de lucru) sau mergem afară? După cum vedeți (făcu semn spre corpu-i bronzat), sunt un heliotrop, venerez soarele. Atât de mult încât a trebuit să cer să mi se confecționeze special aceste lentile. Altfel, razele ultraviolete, la această altitudine...

Lăsă fraza neterminată.

— N-am mai văzut până acum lentile de felul acesta! În definitiv, pot să las cărțile aici și să le aduc dacă avem nevoie să ne consultăm. Cazul mi-e clar în minte. Și ar fi plăcut să mă întorc în ținutul cețurilor cu puțin bronz, adăugă Bond zâmbind prietenos.

Își cumpărase de la Lillywhite articolele de îmbrăcăminte pe care le considerase deopotrivă adecvate și înțelepte. Evitase pantalonii de schi moderni, elastici, alegând în schimb salopeta mai comodă dar demodată. Mai purta o jachetă neagră veche, pe care o folosea la golf, pe deasupra obișnuitei sale cămăși din bumbac alb, fin. Consolidase înțelept acest echipament cu o cămașă de corp și izmene lungi, urâte, ambele din amestec de bumbac și lână. Avea bocanci de schi care se vedea cât de colo că sunt noi, cu legături puternice pentru glezne.

— Aș face bine să-mi scot puloverul, zise el.

Făcu întocmai și-l urmă pe conte pe verandă. Contele se lungi la loc pe șezlongul său tapițat, din aluminiu. Bond își trase un scaun făcut din materiale similare și-l așeză tot cu fața spre soare, dar puțin pieziș, ca să poată privi fața contelui.

— Și acum, zise contele de Bleuville, ce informație pe care aveți să mi-o dați a făcut necesară această vizită personală? (Își îndreptă spre Bond surâsul fix; ochii de sticlă verde-închis erau impenetrabili.) Nu că vizita n-ar fi foarte binevenită, foarte binevenită! Vă ascult, Sir Hilary.

Bond fusese instruit bine în privința a două răspunsuri la această primă întrebare firească. Primul era pentru eventualitatea că urechile contelui aveau lobi, iar al doilea, în caz că nu aveau. Pe un ton măsurat, serios, Bond se lansă în răspunsul numărul doi.

— Dragul meu conte (formula de adresare părea impusă de părul argintiu și de farmecul manierelor contelui), în activitatea Colegiului apar situații când cercetarea și documentele pur și simplu nu sunt de ajuns. Așa cum știți, am ajuns la o porțiune dificilă a muncii noastre la cazul dumneavoastră. Mă refer, desigur, la hiatusul dintre dispariția liniei de Bleuville, cam în perioada Revoluției Franceze, și apariția familiei – sau familiilor – Blofeld în Augsburg. (Făcu o pauză, pentru a impresiona). În acest din urmă context se poate să vă fac ulterior o propunere la care nădăjduiesc că veți răspunde favorabil. Dar iată unde

vreau să ajung: ați cheltuit deja sume importante pe activitatea noastră – și n-ar fi corect să vă sugerăm că cercetările ar trebui să continue, decât dacă exista o rază substanțială de speranță. Posibilitatea unei astfel de raze exista, însă era de așa natură încât cerea categoric confruntarea fizică.

— Serios? Și în ce scop, dacă pot întreba?

James Bond recită exemplele date de Sable Basilisk: buza Habsburgilor, coada regală rudimentară și altele. Apoi se aplecă în față, pentru a da mai multă greutate spuselor sale.

— Și există o astfel de particularitate fizică în legătură cu familia de Bleuville. Nu știați acest lucru?

— Nu eram conștient de el. Nu. Despre ce e vorba?

— Conte, am vești bune pentru dumneavoastră, zise Bond cu un zâmbet de felicitare. Toate portretele și efigiile membrilor familiei de Bleuville pe care le-am putut găsi au avut un element distinctiv esențial, o caracteristică moștenită. Se pare că în această familie, urechile nu au lobi!

Contele duse mâinile la urechi și le pipăi. Juca teatru?

— Înțeleg, rosti el rar. Da, înțeleg. (Reflectă.) Și a trebuit să vii să te convingi singur? Cuvântul meu sau o fotografie n-ar fi fost de ajuns?

Bond își luă o mină stânjenită.

— Îmi pare rău, conte, dar așa a decis Regele heraldic al Jartierei. Eu sunt doar cercetător secundar, independent, și lucrez pentru un Pursuivant. Acesta, la rândul lui, își primește de sus ordinele în aceste chestiuni. Nădăjduiesc că veți înțelege că Institutul trebuie să fie extrem de strict în cazurile ce privesc un titlu foarte vechi și onorabil, cum e cel în cauză.

Iezerele întunecate se ațintiră asupra lui Bond precum gurile a două pistoale.

— Acum, că ați văzut ce ați venit să vedeți, tot mai considerați că titlul se află sub semnul întrebării?

Aici se afla cel mai mare obstacol.

— Ceea ce am văzut, conte, îmi permite categoric să recomand ca munca să continue. Și aș spune că șansele noastre de reușită au sporit foarte mult. Am adus cu mine materialele pentru o primă ciornă a liniei de descendență, pe care v-o pot executa în câteva zile. Dar, din păcate, așa cum spuneam, încă mai există numeroase goluri și este extrem de important să-l mulțumesc pe Sable Basilisk mai ales cu privire la etapele

migrării familiei dumneavoastră din Augsburg în Gdinia. Mi-ar fi de foarte mare ajutor dacă v-aș putea pune întrebări amănunțite cu privire la linia masculină a descendenței dumneavoastră. Chiar și detaliile despre tatăl și bunicul dumneavoastră ar fi foarte utile. Și apoi, desigur, ar fi extrem de important dacă ați putea aloca o zi pentru mă însoți la Augsburg, ca să vedeți dacă scrisul de mână al familiilor Blofeld existente în Arhive, numele lor de botez și alte detalii de familie trezesc în mintea dumneavoastră amintiri sau legături. Restul vor rămâne apoi în seama noastră, la Colegiu. Nu pot aloca mai mult de o săptămână acestei munci, dar vă stau la dispoziție, dacă doriți.

Contele se ridică în picioare, urmat imediat de Bond. Acesta se apropie degajat de balustradă și admiră priveliștea, întrebându-se dacă momeala aceea jalnică va fi înghițită. Nădăjduia cu disperare că pe parcursul discuției ajunsese la o concluzie sigură: între particularitățile înfățișării contelui nu exista nici măcar una care să nu fi putut fi obținută prin actorie abilă și prin cele mai rafinate operații faciale la cele aplicate asupra lui Blofeld cel inițial. Numai la ochi nu se putuse umbla, iar ochii erau mascați.

— Credeți că, prin muncă răbdătoare, chiar și cu includerea câtorva semne de întrebare acolo unde liniile de legătură sunt obscure, voi primi un *Acte de Notorieté* satisfăcător pentru ministrul justiției din Paris?

— Categoric! minți Bond. Având drept sprijin autoritatea Colegiului.

Zâmbetul cel fix se lărgi abia perceptibil.

— Asta mi-ar aduce o mare satisfacție, Sir Hilary. Sunt contele de Bleuville. Sunt sigur de asta în adâncul inimii, în adâncul sufletului. (Glasul individului trăda o reală fervoare.) Dar sunt hotărât să obțin recunoașterea oficială a titlului meu. Ești binevenit să rămâi oaspetele meu și-ți voi sta mereu la dispoziție pentru a te ajuta la cercetările dumitale.

Bond răspunse politicos, dar cu o undă de oboseală, de resemnare:

— Foarte bine, conte. Și vă mulțumesc. Mă duc să mă apuc de treabă neîntârziat.

Capitolul 12

Ca prin urechea acului, de două ori

Bond fu condus afară din clădire de un bărbat îmbrăcat în halat alb, cu convenționala mască de tifon alb a laborantului peste jumătatea inferioară a feței. Bond nu încercă să converseze cu el. Pătrunsese cu succes în fortăreață, dar trebuia să continue să umble în vârful degetelor și să aibă al naibii de multă grijă unde calcă!

Se întoarse în camera lui și scoase una din colile de hârtie uriașe, pătrate, cu care fusese dotat. Se așeză la masă și scrise cu litere ferme sus, în mijlocul colii: „Guillaume de Bleuville, 1207-1243”. În continuare avea de copiat din cărțile și însemnările sale membrii familiei de Bleuville vreme de cinci sute de ani, împreună cu nevestele și copiii lor. Asta avea să umple cu fapte obiective impecabile un număr impresionant de pagini. Putea, firește, să întindă corvoada pe trei zile, intercalând-o cu o muncă mai delicată – discuțiile cu Blofeld despre capătul Blofeld al poveștii. Din fericire, existau câțiva Blofeld englezi pe care-i putea introduce în ecuație, ca greutate. Plus niște Bluefield și Blumfield. Putea să lanseze niște iepuri frumușei care să alerge în direcțiile respective! Și între aceste activități cretine, va săpa și va tot săpa misterul a ce mama naibii punea la cale noul Blofeld, noul SPECTRE.

Un lucru era cert: i se cercetaseră deja lucrurile personale. Înainte să plece la discuție intrase în baie, departe de gaura aceea din tavan ce părea să-l urmărească, și-și smulsese vreo șase fire de păr, procedură dureroasă. În timp ce alesese cărțile pe care trebuia să le ia cu el, împrăștiase firele de păr printre celelalte documente și în pașaport. Firele de păr dispăruseră. Cineva îi cercetase toate cărțile. Se ridică și se duse la scrin, aparent ca să-și ia o batistă. Da, tiparele atente în care-și aranjase lucrurile fuseseră toate perturbate abia perceptibil. Fără pic de emoție, își reluă munca, mulțumind cerului că venise „curat” ca lacrima. Dar, pe Dumnezeu, va trebui să-și păstreze

soliditatea acoperirii! Nu-i plăcea deloc ideea acelei călătorii dus, la vale, pe pârtia de bob!

Bond ajunse până în anul 1350, după care zgomotul de pe verandă începu să-l distragă prea tare. Făcuse oricum o cantitate respectabilă de muncă, ajungând aproape până la capătul colii uriașe. Își propuse să iasă și să efectueze niște mici explorări foarte discrete. Voia să se orienteze – sau mai degrabă să-și confirme orientarea din ajun –, activitate absolut rezonabilă pentru un nou-sosit. Își lăsase întredeschisă ușa ce dădea în coridor. Ieși și merse la recepție, unde bărbatul cu jachetă violet era ocupat cu introducerea într-un registru a numelor vizitatorilor din dimineața aceea. Răspunse politicos la salutul lui Bond. În stânga ieșirii se afla o magazie de echipamente și un atelier. Bond intră ca din întâmplare. În dreptul unui banc de lucru se afla unul dintre indivizii cu mutră balcanică, ocupat să prindă în șuruburi o legătură nouă la un schi. Ridică scurt privirea și-și văzu mai departe de lucru, în timp ce Bond privea cu aparentă curiozitate șirurile de schiuri sprijinite de perete. Lucrurile se schimbaseră din vremea lui. Legăturile erau mult diferite și proiectate, pe cât se părea, ca să țină călcâiul complet lipit de schi. Și mai erau și noile mecanisme de desfacere de siguranță. Multe dintre schiuri erau din metal, iar bețele erau lănci din fibră de sticlă și-i păreau extrem de periculoase în cazul unei căzături urâte. Se apropie de bancul de lucru și se prefăcu interesat de ceea ce făcea individul. De fapt, văzuse ceva care-l interesa foarte tare – o grămadă dezordonată de fâșii subțiri din plastic care se puneau sub bocanc, în legătură, așa încât pe suprafața lucioasă de sub talpă să nu se adune zăpada. Bond se aplecă peste bancul de lucru, sprijinit pe cotul stâng, și comentă precizia lucrăturii omului. Acesta mormăi ceva și se concentra și mai tare, ca să evite orice continuare a conversației. Mâna stângă a lui Bond se strecură pe sub brațul de sprijin, prinse o fâșie de plastic și o strecură pe mânecă în sus. Mai făcu un comentariu fără noimă, la care nu primi răspuns, și ieși agale din încăpere.

(Când bărbatul din atelier auzi sâsâitul închiderii ușii din față, se întoarse spre grămada de fâșii de plastic și le numără atent de două ori, apoi se duse la cel cu jachetă violet și-i vorbi în germană. Acesta încuviință, ridică receptorul telefonului și

formă 0. Lucrătorul se întoarse impasibil în magazia cu echipament de schi.)

În timp ce înainta în pas de plimbare pe cărarea ce ducea la stația telecabinelor, Bond transferă fâșia de plastic din mânecă în buzunarul pantalonilor, simțindu-se mulțumit de sine. Își procurase cel puțin un instrument – instrumentul tradițional al hoțului pentru deschiderea încuietorilor tip Yale ale ușilor.

Departe de clădirea clubului, spre care se îndrepta doar un șir subțire de oameni cu aer elegant, intră în obișnuita mulțime din vârf de munte – oameni care năvăleau din telecabine, schiori care coborau, clătinat sau cu siguranță, pantele ușoare, de antrenament ale podișului, mici grupuri conduse de instructori individuali și ghizi din vale. Terasa restaurantului public era deja ticsită cu oameni mai puțin privilegiați, care nu dispuneau de banii sau de conexiunile necesare pentru a se înscrie la club. Coborî mai jos de restaurant, pe zăpada bine bătătorită de pași, și se opri printre schiorii din capătul primei zone de lansare a pârtiei Gloria. O placă mare de avizier, având deasupra G-ul și coroana anunța GLORIA ABFAHRT!, iar dedesubt: ROT – FREIEFAHRT. GELB – FREIEFAHRT. SCHWARZ – GESPERRT, ceea ce însemna că traseul roșu și cel galben erau deschise, dar cel negru era închis, probabil din cauza pericolului de avalanșă. Mai jos se afla o hartă metalică pictată ce înfățișa cele trei trasee. Bond o privi îndelung, reflectând că ar putea fi înțelept să-și întipărească în memorie traseul cel roșu, care era probabil cel mai ușor și mai popular. Pe hartă se aflau steaguri de marcaj roșii, galbene și negre și putea să vadă steagurile propriu-zise fluturând la vale pe coasta muntelui până când traseele, înțesate cu mici siluete mișcătoare, dispăreau spre stânga pe lângă coasta muntelui și pe sub cablurile telecabinelor. Traseul roșu părea să continue în zigzag pe sub cablu și printre puținii piloni înalți, până ajungea la marginea pădurii. De acolo urma o porțiune scurtă prin pădure, până la ultima coborâre ușoară pe pajiștile inferioare unduitoare și până la stația de telecabine de jos, dincolo de care se afla principala cale ferată și apoi șoseaua Pontresina-Samaden. Bond încercă să-și întipărească în minte toate acestea după care urmări câteva starturi. Acestea variau, de la plonjonul ca de săgeată al *Kannonen*, starurile, care abordau direct coborârea înfricoșătoare, ghemuiți, cu bețele la subsuoară, până la amatorul obișnuit care frâna de trei, patru

ori în coborâre și la începătorul îngrozit care, cu fundul scos în afară, cobora cu mare dificultate, cu schiurile cruciș ca un plug de zăpadă și cu ocazionale deplasări drepte, în diagonală, pe panta lucioasă – mici sprinturi elegante care se încheiau de obicei cu câte o prăbușire nu prea gravă când schiorul ieșea de pe suprafața bătătorită și intra în zăpada deasă, afânată ce mărginea pârtia lată.

Scena era identică cu mii de altele la care Bond fusese martor în adolescență, când învățase să schieze la vechea școală Hannes Schneider din St. Anton, în Arlberg. Ajunsese destul de bun și-și câștigase K-ul de aur, dar în acele vremuri, stilul era rudimentar, comparativ cu ceea ce vedea acum la experții ocazionali care coborau în viteză pe lângă el și se îndepărtau. În prezent, schiurile metalice păreau să alunece mai iute și mai fidel, comparativ cu cele vechi, din lemn de hicori, cu margini de oțel. Se cerea mai puțină mișcare din umeri, iar arta Wedeln, o ușoară legănare a șoldurilor, era o revelație. Oare era tot atât de eficientă în zăpada adâncă, proaspăt căzută, ca și pe pârtia bine bătătorită? Bond se îndoia, dar o invidia: era mult mai grațioasă decât vechea postură ghemuită Arlberg. Se întrebă cum s-ar descurca pe pârtia aceea extraordinară. Știa precis că n-ar îndrăzni să abordeze direct prima coborâre; ar frâna cel puțin de două ori, poate acolo și acolo. Și picioarele ar începe să-i tremure după nici cinci minute. Genunchii, gleznele și încheieturile mâinilor ar începe să-i cedeze. Era *neapărat* să-și vadă de exercițiile fizice.

Incitat, Bond părăsi scena și urmă săgețile ce indicau direcția spre PÂRTIA DE BOB EXPRES GLORIA. Aceasta se afla de cealaltă parte a stației de telecabine. Exista o căsuță mică din lemn, căsuța starterului, legată de stație prin fire de telefon, și sub stația de telecabine se afla un mic „garaj” ce adăpostea săniile mari, pentru mai multe persoane și pe cele de o singură persoană. Un lanț de care stătea prinsă o tăbliță ce spunea ABFAHRTEN TAGLICH 0900-1100[56] era întins de-a latul gurii largi a canalului de gheață albăstruie ce se curba spre stânga și apoi dispărea. Exista și aici o hartă din metal ce prezenta traseul în zigzag al pârtiei, până în vale. Ca semn de respect față de tradițiile englezești în materie de bob, curbele și pericolele deosebite erau marcate cu denumiri cum ar fi „Dead Man’s

[56] Deschisă zilnic între 09:00-11:00 (germ.).

Leap”, „Wizz-Bang Straight”, „Battling S”, „Hell’s Delight”, „The Boneshaker”[57], iar porțiunea dreaptă de la final, „Paradise Alley”[58]. Bond vizualiză scena din dimineața aceea și auzi din nou, în minte, țipătul sfâșietor. Da, moartea aceea purta categoric amprenta vechiului Blofeld.

— Sir Hilary! Sir Hilary!

Scos brusc din gândurile sale, Bond se răsuci pe călcâie. Pe aleea spre club stătea domnișoara Irma Bunt, ținându-și strâmb brațele-i scurte.

— Ora prânzului! Prânzul!

— Vin! strigă Bond la rândul lui.

Porni să urce panta spre ea. Observă că, chiar și pe acei o sută de metri, respirația îi deveni superficială și-și simțea membrele împovărate. Afurisita de altitudine! Zău că trebuia să se antreneze.

O ajunse din urmă. Femeia părea morocănoasă. Îi spuse că regretă, dar n-a observat cât e ora. Ea nu răspunse nimic, însă ochii gălbui îl cercetară cu o antipatie vie înainte să-i întoarcă spatele și să-l conducă pe cărare. Bond revăzu dimineața. Ce făcuse? Comisese o greșeală? Eh, poate că da. Mai prudent era să se asigure! Când ajunseră la intrarea în recepție zise degajat:

— Apropo, *Fräulein* Bunt, adineaori am fost în magazia cu echipament de schi.

Ea se opri și Bond observă că recepționerul plecă o idee mai mult capul asupra registrului vizitatorilor.

— Da?

Bond scoase bucata de plastic din buzunar.

— Am găsit exact ceea ce căutam. (Își imprimă pe față un zâmbet de plăcere nevinovată.) Ca un idiot, am uitat să iau cu mine o riglă și am văzut lucrurile astea pe bancul de lucru. Absolut potrivite, așa că am împrumutat una. Sper că n-are nimic. Sigur că o voi lăsa aici când plec, dar știți, arborii ăștia genealogici… (Schiță în aer o serie de linii drepte, descendente.) Trebuie să-i potrivești într-unul drept. Sper că nu vă deranjează, adăugă cu un zâmbet fermecător. Aveam de gând să mărturisesc cu prima ocazie când vă întâlneam.

Irma Bunt își adumbri ochii.

---

[57] Saltul mortului, Drept ca din pușcă, S-ul inamic, Deliciul iadului, Zguduirea oaselor.

[58] Aleea paradisului.

— Nu are nicio importanță. Pe viitor, de orice ați avea nevoie, poate că veți suna și veți cere, nu-i așa? Contele dorește să aveți toate înlesnirile. (Făcu un semn.) Acum, dacă veți vrea să ieșiți pe terasă, veți fi condus la masa noastră. Vă voi urma imediat.

Bond intră pe ușa restaurantului. Câteva mese din interior erau ocupate de cei care se săturaseră de soare. Traversă încăperea și ieși pe ușile-fereastră acum deschise. Fritz, care părea să fie șeful de sală, veni spre el printre mesele aglomerate. Și ochii lui erau reci și ostili. Ridică în mână un meniu și spuse:

— Vă rog mă urmați.

Îl urmă până la masa de lângă balustradă. Ruby și Violet se aflau deja acolo. Bond simțea aproape că plutește de ușurare pentru că avea din nou mâinile curate. Își spuse că, trebuie să fie atent, pentru Dumnezeu, să aibă grijă! De astă dată scăpase basma curată. Și rămăsese cu fâșia de plastic! Oare explicația lui sunase suficient de nevinovat, suficient de stupid? Se așeză și comandă un cocteil Martini cu votcă dublu, demisec, cu gheață și coajă de lămâie, și-și împinse ușor tălpile până lângă ale lui Ruby. Fata nu-și retrase picioarele, ci zâmbi. Zâmbi și Violet și începură să vorbească toți în același timp. Ziua deveni dintr-odată frumoasă.

Fräulein Bunt apăru și-și ocupă locul. Era din nou manierată.

— Mă bucur din toată inima că veți rămâne la noi o săptămână întreagă, Sir Hilary! V-a plăcut întrevederea cu contele? Nu-i așa că este un om interesant?

— Foarte interesant. Din păcate, discuția noastră a fost prea scurtă și am discutat numai despre disciplina mea. Tânjeam să-i pun întrebări despre munca sa de cercetare. Sper că nu m-a considerat foarte nepoliticos.

Fața Irmei Bunt se întunecă perceptibil.

— Sunt sigură că nu. Contelui nu îi place prea des să discute despre munca lui. Înțelegeți, în aceste domenii științifice specializate există multă invidie și, îmi pare rău să o spun, multă hoție intelectuală. (Zâmbetul colțuros apăru.) Desigur, nu mă refer la dumneavoastră, dragul meu Sir Hilary, ci la savanții mai puțin scrupuloși decât contele, la spionii companiilor de produse chimice. Tocmai de aceea stăm izolați în micul nostru cuib de vulturi de aici. Avem confidențialitate deplină. Chiar și poliția din

vale cooperează din plin pentru a ne feri de intruși. Apreciază ce face contele.

— Studierea alergiilor?

— Întocmai.

Șeful de sală, aflat lângă ea, își apropie călcâiele cu o pocnitură sesizabilă și împărți meniurile. Lui Bond i se aduse băutura; luă o înghițitură prelungă și comandă ouă Gloria și o salată verde. Pui pentru Ruby, din nou, friptură rece cu „mormane de cartofi” pentru Violet. Irma Bunt comandă, ca de obicei, brânză de vaci și salată.

— Fetelor, voi nu mâncați decât pui și cartofi? E ceva legat de alergia voastră?

— Păi da, într-un fel, începu Ruby. Cumva, am ajuns pur și simplu să-mi placă la nebunie…

Irma Bunt interveni sever:

— Stai așa, Ruby! Nu discutăm despre tratamente, mai ții minte? Nici măcar cu bunul nostru prieten Sir Hilary. (Făcu un semn cu mâna spre mesele aglomerate din jurul lor.) O mulțime foarte interesantă, nu sunteți de aceeași părere, Sir Hilary? Toți cei care sunt cineva. Am cam furat grupul internațional de la Gstaad și de la St. Moritz. Acolo se află ducele vostru de Marlborough, cu un grup foarte vesel de tinere. Iar în apropiere, domnul Whitney și lady Daphne Straight. Nu-i așa că e șic? Amândoi sunt schiori excelenți. Iar fata cea frumoasă, cu păr lung și blond, de la masa mare e Ursula Andress, steaua de cinema. Ce bronz minunat are! Și Sir George Dunbar, el are mereu cei mai încântători tovarăși! (Zâmbetul colțuros apăru meteoritic.) Vai, avem nevoie doar de Aga Han și poate de ducele vostru de Kent, și atunci am avea pe toată lumea, chiar toată lumea! Nu e senzațional, pentru primul sezon?

Bond spuse că da. Li se aduse mâncarea. Ouăle comandate de Bond erau delicioase – ouă fierte tari, tăiate bucăți, cu un sos de smântână și cașcaval cu mult muștar englezesc (muștarul englezesc părea să fie cheia specialităților Gloria), gratinate într-un vas de aramă. Bond comentă bucătăria excelentă.

— Mulțumesc, spuse Irma Bunt. Avem în bucătărie trei experți francezi. Bărbații se pricep foarte bine la gătit, nu-i așa?

Bond mai mult simți decât văzu că de masa lor se apropie un bărbat, care veni lângă el. Avea un aer milităros, părea să fie

cam de vârsta lui Bond și avea un aer încurcat pe față. Se aplecă ușor în fața doamnelor și-i spuse lui Bond:

— Scuzați-mă, dar v-am văzut numele în registrul vizitatorilor. Sunteți Hilary Bray, nu-i așa?

Lui Bond i se făcu inima cât un purice. Situația aceasta fusese mereu o posibilitate și-și pregătise o eschivă bâjbâită, dar venea în cel mai prost moment posibil, cu afurisita aceea de femeie privind și ascultând!

— Da, eu sunt, zise Bond viguros.

— Sir Hilary Bray?

Chipul cel agreabil era și mai nedumerit. Bond se ridică în picioare și se plasă cu spatele la masă și la Irma Bunt.

— Întocmai.

Scoase batista și-și suflă nasul, ca să mascheze următoarea întrebare, care putea fi fatală.

— În Lovat Scouts în timpul războiului?

— Ah! exclamă Bond, luându-și un aer îngrijorat și coborând glasul în mod adecvat. Vă gândiți la vărul meu primar. Din Ben Trilleachan. A murit acum șase luni, bietul de el. Eu am moștenit titlul.

Nedumerirea omului dispăru, înlocuită de jale.

— O, Doamne! Îmi pare rău să aud asta. Mi-a fost bun prieten în război. Ciudat! N-am văzut nimic despre asta în *The Times*, și citesc de fiecare dată rubrica „Nașteri, căsătorii și decese”. Cum s-a întâmplat?

Bond simțea cum i se prelinge transpirația pe la subsuori.

— A căzut de pe unul din munții ăia afurisiți ai lui! Și-a frânt gâtul.

— Dumnezeule! Bietul de el! Dar se prostea mereu de unul singur în apropierea vârfurilor. Trebuie să-i scriu lui Jenny neîntârziat! (Îi întinse mâna.) Atunci, regret că v-am inoportunat. M-am gândit că ciudat să-l găsesc pe bătrânul Hilary într-un loc ca acesta. Ei bine, la revedere și încă o dată, îmi pare rău!

Omul se depărtă. Cu coada ochiului, Bond îl văzu revenind la o masă cu aer foarte englezesc, ocupată de câțiva bărbați și, evident, de nevestele acestora, cu care începu să vorbească animat. Bond se așeză, luă paharul cu băutură, îl goli și reîncepu să mănânce. Femeia stătea cu ochii pe el. Simțind cum îi curge nădușeala pe față, își scoase batista și-și tamponă obrajii.

— Măi să fie, ce cald e aici, la soare! Omul acela era un amic al vărului meu primar. Pe vărul meu îl chema ca pe mine. Ramură colaterală. A murit nu de mult, bietul de el. (Se încruntă cu tristețe.) N-aș fi putut să-l deosebesc pe omul acela de Adam! Dar avea o înfățișare agreabilă. (Bond privi cu curaj persoanele de la masă.) Cunoașteți pe cineva din grupul lui, *Fräulein* Bunt?

Fără să se uite la grup, domnișoara Bunt zise scurt:

— Nu, nu-i cunosc pe toți cei care vin aici. (Ochii gălbui continuau să-i cerceteze insistent pe ai lui.) Dar ce coincidență curioasă! Semănați mult, dumneavoastră și vărul dumneavoastră?

— O, absolut! replică Bond cu emfază. Ca două picături de apă! Se întâmpla des să fim confundați.

Se uită la grupul de englezi. Slavă Domnului că-și luau lucrurile și se pregăteau de plecare! Nu păreau deosebit de eleganți sau de prosperi. Probabil că stăteau la Pontresina sau, cu un plan special pentru foști ofițeri, la St. Moritz. Grup de schi englezesc tipic. Cu puțin noroc, nu făceau altceva decât să schieze pe marile pârtii din vecinătate, una câte una. Bond analiză modul cum de cursese conversația în timp ce li se aduseră cafelele și sporovăi voios cu Ruby, al cărei picior era iarăși lipit de al lui, despre progresele pe care le-a făcut la schi în dimineața aceea.

Hotărî că femeia n-avea cum să fi auzit prea multe, date fiind zăngănitul tacâmurilor și pălăvrăgeala de la mesele înconjurătoare. Dar fusese o încercare la limită – al naibii de la limită. A doua pe ziua respectivă!

Se zisese cu umblatul în vârful degetelor în spatele liniilor inamicului. Atât nu ajungea! Categoric că nu ajungea!

Capitolul 13

Prințesa Ruby?

„Dragul meu Sable Basilisk,

Am sosit teafăr – cu helicopterul, te rog frumos! *– în pitoreasca așezare numită Piz Gloria, la altitudine de 3 000 de metri, undeva, în Engadine. Foarte confortabilă, cu un personal masculin excelent alcătuit din mai multe naționalități și o secretară foarte eficientă a contelui,* Fräulein *Irma Bunt, care-mi spunea că se trage din München.*

Am purtat azi-dimineață o discuție foarte profitabilă cu contele, în urma căreia acesta dorește să rămân o săptămână ca să finalizez prima schiță a arborelui său genealogic. Nădăjduiesc sincer că te poți lipsi de mine atâta timp. L-am prevenit pe conte că avem multă muncă pentru noile state ale Commonwealth-ului. El personal, deși e foarte ocupat cu o activitate de cercetare a alergiilor și a cauzelor acestora ce pare foarte altruistă (*are aici ca paciente zece fete englezoaice*)*, a fost de acord să mă primească zilnic, în speranța că împreună vom putea umple golul între migrarea familiei de Bleuville din Franța și transferul lor ulterior, sub numele Blofeld, din Augsburg în Gdinia. I-am propus să ne încheiem munca printr-o scurtă vizită la Augsburg, în scopurile pe care le-am discutat cu dumneata, însă deocamdată nu mi-a comunicat decizia sa. Spune-i, te rog, verișoarei mele, Jenny Bray, că s-ar putea să fie căutată de un prieten al răposatului ei soț, care se pare că a luptat cu el în Lovat Scouts. Azi, în timp ce luam prânzul, omul a venit la mine și m-a luat drept celălalt Hilary*! *Ce coincidență*!

Condițiile de lucru de aici sunt excelente. Avem o intimitate absolută, feriți de lumea înnebunitoare a

schiorilor, iar fetele sunt închise în camerele lor după zece seara, în mod foarte înțelept, pentru a fi ferite de ispita cutreierării și a bârfei. Par un grup foarte plăcut, adunate din toate colțurile Marii Britanii, dar cam prostuțe!

Acum, chestiunea cea mai interesantă. Contele nu *are lobii urechilor*! *Nu-i așa că e o veste bună*? *De asemenea, are o înfățișare și o ținută deosebit de distinsă, cu un păr argintiu bogat și un zâmbet fermecător. Silueta lui zveltă indică și ea descendența nobilă. Din păcate, trebuie să poarte lentile de contact verde-închis, din cauza ochilor șubrezi și a puterii luminii soarelui la această altitudine, iar nasul lui acvilin este stricat de o nară deformată, care aș fi crezut că poate fi reparată ușor prin chirurgia facială. Vorbește o engleză impecabilă, cu un ton cadențat și vesel, și sunt sigur că ne vom înțelege foarte bine.*

Acum, să trec la ale noastre. Mi-ar fi foarte util dacă ai putea să iei legătura cu foștii tipăritori ai Almanahului de Gotha și să vezi dacă ne pot ajuta cu golurile noastre din descendență. Ar putea să aibă unele piste. Telegrafiază orice lucru util. Dată fiind noua dovadă a lobilor urechilor, sunt foarte încrezător că legătura există. Asta e tot deocamdată.

Al dumitale pentru totdeauna,
Hilary Bray.

P.S. Nu-i spune mamei, căci altfel își va face griji pentru siguranța mea printre zăpezile veșnice, dar am avut azi-dimineață un accident urât aici. Un angajat, iugoslav se pare, a alunecat pe pârtia de bob și a străbătut-o până la capăt! *O afacere cumplită. Se pare că va fi înmormântat mâine la Pontresina. Crezi că ar trebui să trimitem o coroană de flori*? *H.B.*"

Bond reciti scrisoarea de mai multe ori. Da, conținutul ei va da agenților însărcinați cu operațiunea „Corona" destule de rumegat. Mai ales aluzia că ar trebui să obțină numele mortului de la registrul stării civile din Pontresina. Și vorbise puțin despre

confuzia cu cei doi Bray, fiind sigur că scrisoarea va fi deschisă la abur și fotocopiată înainte de a fi trimisă. Firește, indivizii ar putea decide s-o distrugă pur și simplu. Pentru a împiedica asta, aluzia obscură la Almanahul de Gotha avea să fie foarte utilă. Această sursă de cunoaștere heraldică nu mai fusese menționată și precis avea să incite interesul lui Blofeld.

Bond apăsă butonul soneriei, dădu scrisoarea ca să fie trimisă și se întoarse la treabă; în primă instanță intră în baie cu fâșia de plastic și foarfecele în buzunar și tăie de la capăt două fâșii late de cinci centimetri. Acestea erau suficiente pentru manevra la care le va folosi el și, spera Ruby. Apoi, folosindu-și prima articulație a degetului mare ca reper aproximativ, marcă restul fâșiei de plastic din inci în inci, ca să-și sprijine minciuna despre riglă, și se întoarse la masa de lucru și la următoarea sută de ani a familiei de Bleuville.

Pe la ora cinci, lumina scăzu atât de mult încât trebui să se ridice de la masă; se întinse, pregătindu-se să meargă la întrerupătorul electric aflat lângă ușă. Se mai uită o dată pe fereastră înainte de a o închide. Veranda era complet pustie, iar pernele din cauciuc expandat ale șezlongurilor fuseseră duse deja înăuntru. Dinspre stația de telecabine venea scârțâitul mecanic care făcuse parte din zgomotele de fundal ale zilei. În ajun, serviciul se închisese în jurul orei cinci, așa că probabil era timpul ca ultimele două gondole să-și încheie circuitul dus-întors și să se oprească peste noapte, fiecare la stația ei. Închise ferestrele duble, se duse la termostat și-l coborî la douăzeci de grade. Era pe punctul de a întinde mâna spre întrerupător când auzi o bătaie foarte slabă în ușă. Spuse pe ton scăzut:

— Intră!

Ușa se deschise și se închise rapid, dar nu complet, ci rămânând întredeschisă de două degete. Era Ruby. Fata duse degetul la buze și făcu semn spre baie. Foarte intrigat, Bond o urmă și închise ușa, apoi aprinse lumina. Fata îmbujorată, îi șopti implorator:

— O, vă rog să mă iertați, Sir Hilary, dar îmi doream atât de mult să vă vorbesc o clipă!

— Nu-i nicio problemă, Ruby. Dar de ce în baie?

— A, nu știați? Nu, bănuiesc că nu. Ar trebui să fie secret, dar sigur că vă pot spune. Nu veți spune mai departe, nu-i așa?

— Firește că nu.

— Ei bine, în toate camerele noastre există microfoane. Nu știu unde. Dar s-a întâmplat să ne adunăm între noi într-o cameră sau alta, doar ca să bârfim, știți, și domnișoara Bunt a aflat de fiecare dată. Credem că există și un sistem de televiziune! (Chicoti.) Ne dezbrăcăm de fiecare dată în baie. E doar așa o senzație... de parcă ai fi observată tot timpul. Presupun că are ceva de a face cu tratamentul.

— Da, așa aș crede.

— Ideea, Sir Hilary, e că m-a emoționat grozav ce ați spus azi la prânz, cum că domnișoara Bunt ar putea fi ducesă. Chiar e posibil?

— A, da, zise Bond cu afectare.

— Am fost atât de dezamăgită că nu v-am putut spune numele meu de familie! Știți, știți... E Windsor! zise fata cu ochii mari de emoție.

— Măi să fie, ce interesant!

— Știam că veți spune asta. Vedeți, în familia mea s-a discutat mereu că ne înrudim de departe cu familia regală!

— Înțeleg de ce, rosti Bond pe un ton meditativ, judicios. Mi-ar plăcea să fac niște cercetări. Cum se numeau părinții tăi? Trebuie să știu mai întâi numele.

— George Albert Windsor și Mary Potts. Înseamnă ceva?

— Păi, firește, Albert e important. (Bond se simțea ultimul om.) Știi, regina Victoria a avut un prinț consort, și pe el îl chema Albert.

— Măiculiță!

Ruby duse degetele la gură.

— Dar, firește, toate astea au nevoie de multă muncă. De unde te tragi în Anglia? Unde te-ai născut?

— În Lancashire. Golful Morecambe, de unde vin crevetele. Dar și multe păsări. Știți dumneavoastră.

— Așadar, de asta-ți place atât de mult carnea de pui!

Fata păru surprinsă de remarca lui.

— O, nu! E tocmai invers. Vedeți, eram alergică la găini. Pur și simplu nu le puteam suporta – penele, ciugulitul prostesc, mizeria și mirosul... Le detestam. Ajungea să mănânc carne de pui, că mă umpleam de un fel de urticarie. Era groaznic și, desigur, părinții mei erau furioși pe mine, ei fiind crescători de găini la scară destul de mare, iar eu trebuind teoretic să ajut la curățarea cotețelor – știți, cotețele moderne pentru găini,

produse în masă. Și într-o bună zi am văzut o reclamă în ziar, în *Poultry Farmer's Gazette*. Anunțul spunea că oricine suferă de alergie la găini – urma o denumire latinească lungă – poate face cerere pentru cură de re... de re... pentru o cură la un institut elvețian unde se fac cercetări pe tema asta. Totul plătit și zece lire pe săptămână, bani de buzunar. Cam ca oamenii care merg și fac pe iepurii în locul acela unde se încearcă găsirea unui leac pentru răceală.

— Știu, spuse Bond încurajator.

— Așa că am făcut cerere și mi s-a plătit drumul până la Londra, am făcut cunoștință cu domnișoara Bunt și ea m-a supus la un fel de examen. (Fata chicoti.) Cerul știe cum l-am trecut, pentru că bacalaureatul l-am căzut de două ori! Dar ea a spus că sunt exact ce vrea Institutul, așa că am venit aici acum două luni. Nu-i prea rău. Sunt grozav de stricți. Dar contele mi-a vindecat total problema! Acum iubesc pur și simplu găinile! (În ochii ei apăru dintr-odată o expresie de transă). Cred că sunt cele mai frumoase și mai minunate păsări din lume!

— Măi, asta da treabă! zise Bond, absolut confuz. Să revenim la numele tău. Mă apuc de lucru cu el imediat. Dar cum vom vorbi? Totul pare să fie foarte atent organizat în privința voastră. Cum mă pot întâlni cu tine singură? Unicele locuri sunt camera mea sau a ta.

— Vreți să spuneți *noaptea*?

Ochii albaștri deveniră și mai mari, de frică, emoție și evaluare feciorelnică.

— Da, e singura cale.

Bond făcu un pas îndrăzneț spre ea și o sărută din plin pe buze, apoi o cuprinse în brațe stângace.

— Și știi că te consider teribil de atrăgătoare.

— O, Sir Hilary!

Dar fata nu se retrase, ci rămase locului ca o mare păpușă adorabilă, pasivă, ușor calculată, dorind să fie prințesă.

— Dar cum veți ieși de aici? Cei de aici sunt teribil de stricți! Un paznic se plimbă periodic pe coridor. (În ochi apăru privirea calculată). Sigur, e adevărat că stau alături de dumneavoastră, chiar la numărul trei. Dacă am avea o modalitate de a ieși...

Bond scoase din buzunar una din fâșiile de plastic și i-o arătă.

— Știam că te afli undeva aproape de mine. Instinctul, presupun. [Măgarule!] Am învățat câte ceva în armată. Poți

deschide ușile de felul acesta strecurând plasticul ăsta în crăpătura ușii, în fața încuietorii, și împingând. Face limba să alunece. Poftim, ține-o tu pe asta, eu am alta. Dar ascunde-o. Și promite-mi că nu vei spune nimănui!

— Oo! Sunteți cineva! Sigur că promit. Dar credeți că există vreo speranță – despre familia Windsor, vreau să spun?

Îl cuprinse cu brațele pe după gât – pe după gâtul vrăjitorului – și ochii mari, albaștri priviră rugător într-ai lui.

— În niciun caz nu trebuie să te bazezi pe asta, spuse Bond cu fermitate, încercând să-și recapete un dram de respect de sine. Dar voi arunca o privire rapidă acum, în cărțile mele. N-avem prea mult timp înainte de cocteiluri. Oricum, vom vedea.

Îi dărui încă un sărut prelung și, recunoscu în sinea lui, de-a dreptul splendid, la care ea răspunse cu o animalitate ce-i salvă cât de cât conștiința.

— Așa, iubito.

Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, până la rotunjimea fundului, căruia îi aplică o pălmuță încurajatoare și care-i sugera să se grăbească.

— Trebuie să te scoatem de aici.

Camera lui era cufundată în beznă. Ascultară la ușă ca doi copii care se joacă de-a ascunsa în clădire, în tăcere. Bond întredeschise ușa mai aplică fundului fetei o pălmuță și ea dispăru.

Așteptă câteva clipe, apoi aprinse lumina. Camera nevinovată îi zâmbi. Se duse la masă și luă *Dicționarul numelor de familie britanicei*. Windsor, Windsor, Windsor… Iată-i! Să vedem… În timp ce stătea aplecat peste paginile tipărite mărunt, o reflecție importantă îi ardea mintea de spion ca o stea căzătoare. În regulă, deci perversiunile sexuale și sexul propriu-zis constituie un risc principal în privința securității. La fel și lăcomia de bani. Dar statutul? Cum rămânea cu acest viciu, cel mai insidios dintre toate, snobismul?

Se făcu ora șase. Bond avea o durere de cap sâcâitoare, cauzată de orele de cercetare a cărților tipărite mărunt și agravată de insuficiența oxigenului, la altitudinea aceea ridicată. Avea nevoie să bea un pahar, ba chiar trei! Făcu rapid un duș și se aranjă. Sună la sonerie ca să vină „gardianul” și se duse la bar. Doar câteva fete se aflau deja acolo. Violet era singură la bar; Bond i se alătură, iar ea păru bucuroasă că-l vede. Bea un

Daiquiri; Bond comandă încă unul, iar pentru el, un coniac mare cu gheață. Luă o înghițitură zdravănă și lăsă jos paharul bondoc.

— Dumnezeule, ce nevoie aveam de asta! Am muncit ca un rob toată ziua, în timp ce tu ai valsat pe pârtiile de schi, în soare!

— Nu, zău?! (Indignarea scoase la iveală un ușor accent irlandez.) Două prelegeri dimineață, cumplit de plictisitoare, iar în cea mai mare parte a după-amiezei a trebuit să ajung mai la zi cu lecturile. Am rămas rău în urmă!

— Ce fel de lecturi?

— O, chestii de agricultură. (Ochii negri îl priveau precauți). Știți, n-avem voie să vorbim despre tratamentul nostru.

— În regulă, zise Bond vesel, atunci hai să vorbim despre altceva. De unde ești?

— Din Irlanda. Sudul Irlandei. În apropiere de Shannon.

— Marile ținuturi ale cartofilor, zise Bond la nimereală.

— Da exact! Înainte îi uram. Nimic de mâncare în afară de cartofi și singurul subiect de discuție, recoltele de cartofi. Acum tânjesc să mă întorc. Ciudat, nu-i așa?

— Familia ta va fi mulțumită.

— Ba bine că nu! Și prietenul meu! El se ocupă de vânzarea cu ridicata. I-am spus că nu mă mărit cu niciun om care are ceva de-a face cu chestiile alea blestemate, murdare, urâte. O să fie grozav de șocat!

— Cum așa?

— Pentru că am învățat atâtea despre cum să ameliorez cultura. Cele mai recente metode științifice, substanțe chimice și așa mai departe.

Duse mâna la gură și se uită iute în jur, la barman. Ca să vadă dacă i-a auzit cineva spusele inocente? Adoptă un zâmbet de însoțitoare de zbor.

— Spuneți-mi acum la ce-ați lucrat, Sir Hilary.

— O, doar la niște chestiuni de heraldică pentru conte. De genul celor despre care vorbeam la prânz. Mă tem că ți se vor părea cumplit de aride.

— A, nu, nicidecum! M-a interesat foarte tare ce-i spuneați domnișoarei Bunt. Vedeți… (Coborî glasul și vorbi în paharul ridicat în dreptul buzelor.) Mă cheamă O’Neil. Cei din familia O’Neil au fost pe vremuri aproape regi ai Irlandei. Credeți că… (Văzu ceva peste umăr și continuă lin). Și zău că nu reușesc să-

mi aduc umerii suficient de mult în față. Iar când încerc, supracompensez și-mi pierd echilibrul.

— Mă tem că nu știu nimic despre schiat, replică Bond tare.

În oglinda de deasupra barului apăru Irma Bunt.

— A, Sir Hilary! (Îi cercetă fața.) O, da, începeți deja să vă bronzați puțin, nu-i așa? Veniți! Haideți să mergem să ne așezăm. O văd acolo pe biata domnișoară Ruby, singură-singurică.

O urmară supuși. Pe Bond îl amuza micul curent subteran al încălcării regulilor care se petrecea în rândul fetelor – modelul tipic de împotrivire la disciplina strictă și la purtarea de guvernantă a acestei matroane hidoase. Trebuia să fie atent cum îl manevra, chit că se dovedea util. N-avea rost să le aducă pe fete prea mult „de partea lui”. Însă trebuia cumva să sape până afla numele de familie și adresele fetelor, poate doar din simplul motiv că nu voia contele ca el să le afle. Să sape! Ăsta era cuvântul! Ruby va fi săpătoarea lui. Se așeză lângă ea, atingându-i ca din întâmplare umărul cu dosul mâinii.

Se mai comandară băuturi. Coniacul începea să-i relaxeze tensiunile lui Bond. Durerea de cap se localizase în spatele tâmplei drepte, în loc să-i stăpânească toată țeasta. Propuse voios:

— Vreți să jucăm iarăși jocul?

Se auzi un cor de aprobări. Se aduseră de la bar paharul și șervețelele de hârtie și de astă dată intrară în joc mai multe fete. Bond le împărți țigări și fetele pufăiră viguros, înecându-se ocazional cu filmul. Până și Irma Bunt părea molipsită de râsetele și țipetele de emoție pe măsură ce pânza de păianjen a hârtiei devenea tot mai fragilă.

— Atenție! Ușor, Elizabeth! Aiii! Acum ai făcut-o! Și mai era colțișorul ăsta care era sigur!

Bond se afla lângă ea, dar apoi se așeză și propuse ca fetele să joace o dată doar între ele. Se întoarse spre *Fräulein* Bunt.

— Apropo, mi-a trecut prin minte că, dacă am timp, ar putea fi amuzant să cobor cu telecabina și să fac o vizită în vale. Din discuția mulțimilor de oameni de azi am dedus că St. Moritz se află de cealaltă parte a văii. N-am fost niciodată acolo și mi-ar plăcea să văd stațiunea.

— Din păcate, dragul meu Sir Hilary, asta este împotriva regulilor casei. Oaspeții de aici și personalul nu au acces la

Seilbahn. Aceasta este doar pentru turiști. Aici trăim izolați. Suntem… cum să mă exprim? O comunicate mică și dedicată. Respectăm niște reguli care sunt aproape ca de mănăstire. Este mai bine așa, nu? Astfel ne putem ocupa în pace de cercetările noastre.

— A, înțeleg perfect, replică Bond cu un zâmbet înțelegător, prietenos. Dar la drept vorbind, eu nu mă consider nici pe departe pacient aici. Nu s-ar putea face o excepție în cazul meu?

— Cred că aceasta ar fi o greșeală, Sir Hilary. Și de bună seamă că veți avea nevoie de tot timpul de care dispuneți pentru a vă încheia îndatoririle față de conte. Nu (era un ordin), mă tem, cu multe scuze, că nu se pune problema să faceți ceea ce cereți. (Aruncă o privire la ceas și bătu din palme.) Fetelor, a sosit ora cinei, strigă ea. Haideți! Haideți!

Fusese doar o încercare, pentru a vedea ce formă va îmbrăca răspunsul negativ. Dar în timp ce o urma pe Irma Bunt în sufragerie, Bond avu nevoie de un efort considerabil ca să-și împiedice pantoful drept să-i administreze acesteia un șut de-a dreptul copios în fundul cel bombat, îmbrăcat în pantaloni strâmți.

Capitolul 14

Vise plăcute – coșmar plăcut!

Era ora unsprezece și în clădire domnea o tăcere mormântală. Arătând respectul cuvenit ochiului din tavan, Bond își văzu de rutina cu mersul la baie, băgatul în pat și stinsul luminii. Așteptă zece minute, după care se dădu jos din pat și-și trase pe el cămașa și pantalonii. Pe pipăite, strecură capătul bucății de plastic în crăpătura ușii, găsi încuietoarea și apăsă ușor. Marginea plasticului prinse curbura limbii și o făcu să alunece în lăcașul ei. Mai trebui doar să împingă ușor, și ușa se deschise. Ascultă, cu urechile ciulite ca un animal, apoi scoase cu grijă capul pe ușă. Coridorul pustiu căsca la el. Bond se strecură pe ușă, o închise încet, făcu cei câțiva pași până la camera numărul trei și apăsă blând pe clanță. Înăuntru era întuneric, dar în pat se produse o mișcare. Acum, să evite declicul ușii la închidere! Luă bucata de plastic și o lipi de încuietoare, ținând-o în cavitatea limbii, apoi închise ușa centimetru cu centimetru, retrăgând totodată bucata de plastic. Limba intră la locul ei fără zgomot. Dinspre pat se auzi o șoaptă:

— Tu ești!

— Da, scumpa mea.

Bond se descotorosi de haine și, presupunând că încăperea are aceeași dispunere ca a lui, se duse binișor la pat și se așeză pe margine. Din întuneric apăru o mână care-l atinse.

— O, n-ai nimic pe tine!

Prinse mâna și-și plimbă degetele pe ea șoptind:

— Nici tu. Așa și trebuie să fie.

Cu binișorul, se întinse pe pat și-și așeză capul pe pernă, lângă al ei. Constată cu un fior de plăcere că fata-i lăsase loc. O sărută, la început cu blândețe, apoi pătimaș. Corpul ei începu să freamăte. Gura ei se supuse buzelor lui, iar când mâna lui stângă își începu explorările, ea îl cuprinse în brațe.

— Am să răcesc.

Spunând această minciună, Bond trase cearșaful de sub el și acoperi cu pânza trupul amândurora. Căldura și moliciunea

corpului ei splendid îi aparțineau acum în totalitate. Se lipi de ea și-i apăsă încet cu unghiile mâinii stângi abdomenul plat. Pielea de catifea tremură. Fata scoase un mic geamăt, întinse mâna spre a lui și i-o prinse locului.

— Mă iubești puțin?

Întrebarea aceea groaznică! Șopti:

— Cred că ești cea mai adorabilă și mai frumoasă fată. Aș vrea să te fi întâlnit mai demult!

Cuvintele răsuflate și nesincere părură de ajuns: fata își retrase mâna cu care o oprise pe a lui.

Părul ei mirosea a iarbă văratică proaspăt cosită, gura ei, a Pepsodent, iar corpul, a pudră Memmen pentru bebeluși. Afară o mică adiere de vânt nocturn se stârni și gemu în apropierea clădirii, oferind un plus de dulceață, un plus de căldură chiar și o anumită prietenie actului care nu era decât un act de pasiune fizică. În ceea ce-și făceau unul altuia exista o plăcere reală iar la sfârșit, când se termină și rămaseră liniștiți unul în brațele celuilalt, Bond știa, și știa că și fata știe, că n-au făcut nimic rău, că nu și-au provocat reciproc niciun rău. După o vreme, Bond șopti în părul ei:

— Ruby!

— Mmm.

— În legătură cu numele tău. În legătură cu familia Windsor. Mă tem că nu există mari speranțe.

— Eh, n-am crezut niciodată cu adevărat. Știi cum sunt poveștile astea vechi de familie.

— Oricum, n-am aici destule cărți. Când mă întorc, am să cercetez cum se cuvine. Promit! Va trebui să pornesc de la familia ta și să merg spre trecut – arhivele bisericii, cele orășenești și așa mai departe. Voi face treaba cum se cuvine și-ți voi trimite rezultatul. Un pergament mare, cu foarte mult scris cu litere elegante. Litere italice negre, groase, iar la începutul fiecărui rând, litere colorate. Chiar dacă e posibil să nu-ți ajute la nimic, poate va fi plăcut să-l ai.

— Ca vechile documente din muzee?

— Exact.

— Mi-ar plăcea.

În mica încăpere se lăsă tăcerea. Respirația ei deveni regulată. Bond își spuse: „Ce extraordinar! Aici, în vârful acestui munte, despărțit de o goană mortală de cel mai apropiat cătun

din vale, în cămăruța asta au existat pace, liniște, căldură, fericire – multe din ingredientele iubirii. A fost ca și cum am fi făcut dragoste într-un balon. Care era trăsnitul din secolul al XIX-lea care a înregistrat un pariu într-un club londonez cum că va face dragoste cu o femeie într-un balon?”

Aflat pe punctul de a adormi, Bond se lăsă să alunece pe panta moale, lină. Acolo era minunat. Va fi foarte ușor să se întoarcă în camera lui în orele mici ale dimineții. Își scoase binișor brațul drept de sub fata adormită și aruncă o privire leneșă la ceasul de la mâna stângă. Cifrele mari, luminoase indicau miezul nopții.

Abia apucă să se întoarcă pe partea dreaptă lipit de trupul moale al fetei adormite, când de sub pernă, de sub podea din adâncul măruntaielor clădirii se auzi soneria imperativă a unui clopot electric cu tonuri adânci, melodioase. Fata se mișcă și exclamă somnoroasă.

— La naiba!

— Ce-i?

— O, e doar tratamentul. Presupun că e miezul nopții.

— Da.

— Nu-i acorda nicio atenție, e doar pentru mine. Tu dormi.

Bond o sărută între omoplați, dar nu spuse nimic.

Clopotul tăcuse și în locul lui începu un bâzâit monoton, cam ca zgomotul unui ventilator electric foarte rapid, iar în spatele lui, ticăitul constant al unui fel de metronom: tic – pauză – tac, tic – pauză – tac. Combinația celor două sunete era minunat de liniștitoare. Îți atrăgea irezistibil atenția, dar numai la periferia conștiinței – ca zgomotele nocturne ale copilăriei, ticăitul lent al ceasului din camera copilului, combinat cu sunetele mării sau ale vântului de afară. Și acum prin cablurile îndepărtate sau de pe caseta despre care Bond era sigur că reprezintă sursa mecanică a tuturor acestor lucruri, se auzi vocea contelui. Vocea avea un timbru scăzut, cântat, un murmur mângâietor și totuși autoritar, și fiecare cuvânt era clar articulat. „Vei dormi.” Vocea coborî pe cuvântul „dormi”. „Ești obosită și-ți simți membrele ca de plumb.” Iarăși cadența coborâtoare pe ultimul cuvânt. „Îți simți brațele grele ca de plumb. Respirația ta e foarte regulată. Respirația ta e regulată ca a unui copil. Ai ochii închiși și pleoapele tale sunt grele ca de plumb. Devii tot mai obosită. Întregul tău corp devine obosit și greu ca plumbul. Ți-e cald și

stai comod. Aluneci, aluneci, aluneci în brațele somnului. Patul tău e la fel de moale și pufos ca un cuib. Tu ești moale și somnoroasă ca puii de găină într-un cuib. Un pui de găină mic și drag, pufos și bun de ținut în brațe.” Se auziră gângureli păsărești dulci și cloncănituri, un fâlfâit ușor de aripi, murmurul picotitor al mamelor-cloști cu puii lor. Sunetele continuară cam un minut, după care vocea reveni. „Scumpii aceștia mici vor dormi. La fel ca tine, stau comod și sunt somnoroși în cuiburile lor. Îi iubești din toată inima, din toată inima. Iubești toate găinile. Ai vrea să le iei pe toate să-ți fie animale de companie răsfățate. Ai vrea ca ele să crească frumoase și puternice. Ai vrea să nu le atingă niciun rău. Curând te vei întoarce la scumpele tale găini. Curând vei putea să le îngrijești din nou. Curând vei putea să ajuți toate găinile din Anglia. Vei putea să ameliorezi rasa găinilor în toată Anglia. Asta te va face foarte, foarte fericită. Vei face atât de mult bine, încât asta te va face foarte, foarte fericită. Dar nu vei vorbi despre asta. Nu vei spune nimic despre metodele tale. Acestea vor fi secretul tău, marele tău secret. Oamenii vor încerca să-ți afle taina, dar tu nu vei spune nimic, fiindcă ei ar putea să încerce să-ți ia secretul. Și atunci nu vei mai putea să-ți faci scumpele găini fericite, sănătoase și puternice. Mii, milioane de găini vor deveni mai fericite datorită ție. Așa că nu vei spune nimic și-ți vei păstra secretul. Nu vei spune nimic, absolut nimic. Vei ține minte ce spun. Vei ține minte ce spun.” Vocea murmurătoare se îndepărta tot mai mult. Gânguritul și cârâitul dulce al găinilor mască ușor vocea tot mai slabă, apoi se stinseră și ele și rămase doar bâzâitul electric și ticăitul metronomului, tic – pauză – tac.

Ruby dormea adânc. Bond îi prinse încheietura mâinii și căută pulsul: bătea în cadență perfectă cu metronomul. Sunetul acestuia și bâzâitul mașinăriei se estompară treptat, până când se reînstăpâni tăcerea mormântală, punctată doar de geamătul slab al vântului nocturn de afară.

Bond oftă adânc. Acum auzise totul! Simți dintr-odată dorința de a se întoarce în camera lui, ca să reflecteze. Se strecură ușor de sub cearșaf, își găsi hainele și se îmbrăcă. Manipulă încuietoarea fără probleme. Pe coridor nu era nicio mișcare, nu se auzea niciun sunet. Se strecură în camera numărul doi și închise ușa binișor, apoi intră în baie, închise ușa, aprinse

lumina, se așeză pe capacul toaletei și-și cuprinse capul în mâini.

Hipnoză profundă! Asta auzise. Persuadatorul ascuns! Mesajul repetitiv, cântat, introdus în creier cât timp mintea se afla la marginea crepusculară a cunoștinței. În subconștientul lui Ruby, mesajul va lucra acum singur pe tot parcursul nopții, creându-i, după săptămâni de repetare, un mecanism interior al supunerii față de voce, o supunere tot atât de profundă și de imperativă ca foamea.

Dar ce mama naibii era cu mesajul? În definitiv, era un mesaj complet inofensiv, chiar demn de laudă, de imprimat în mintea simplă a acestei fete de la țară. Se vindecase de alergie și se va întoarce acasă întrutotul capabilă să contribuie la propășirea afacerii cu găini a familiei sale – mai mult decât capabilă; entuziastă, dedicată. Oare-și schimbase lupul părul? Să fi devenit bătrânul infractor un om de bine, potrivit tradiției demodate, sentimentale? Pur și simplu nu putea să creadă una ca asta. Cum rămânea cu numeroasele măsuri de securitate? Cum rămânea cu personalul multirasial care mirosea categoric a SPECTRE? Și cum rămânea cu crima de pe pârtia de bob? Accident? Atât de curând după tentativa individului de a o viola pe fata pe nume Sarah? O coincidență imposibilă! De bună seamă că în spatele acestei fațade benigne, clinice a institutului de cercetare înnebunitor de nevinovat se afla ceva malign! Dar unde? Cum naiba să afle?

Epuizat, Bond se ridică, stinse lumina din baie și se băgă în pat fără zgomot. Gândurile continuară să-i roiască timp de o jumătate de oră sterilă în creierul supraîncălzit, după care, din fericire, adormi.

La ora nouă, când se trezi și deschise larg ferestrele, cerul era acoperit de o pătură de nori cenușie, groasă, uniformă, ce prevestea zăpadă. Înspre Berghaus, vrăbiile și stăncuțele alpine, care trăiau cu firimiturile și resturile de mâncare lăsate în urmă de iubitorii de picnicuri, se roteau agitate în jurul clădirii, aproape de ea – semn sigur de furtună. Vântul se întețise și bătea în rafale aprige, amenințătoare, iar dinspre stația de telecabine nu se auzea niciun uruit de mecanisme active. Gondolele ușoare din aluminiu ar fi fost zgâlțâite prea rău de un vânt atât de puternic, mai ales pe ultima porțiune lungă de

cablu care le purta vreo patru sute de metri buni pe deasupra coastei expuse, mai jos de podiș.

Închise fereastra și sună să i se aducă micul dejun. Îi fu adus, însoțit de un bilet de la *Fräulein* Bunt: „Contele vă primește cu plăcere la ora unsprezece. I.B.”

Bond mâncă și apoi se apucă de a treia pagină a arborelui genealogic al familiei de Bleuville. Avea rezultate consistente de arătat, dar asta era partea ușoară. Perspectiva de a-și croi drum, prin înșelătorii, pe porțiunea Blofeld de istorie nu era prea încurajatoare. Intenționa să înceapă cu îndrăzneală de la Gdinia și să meargă în urmă – să-l determine pe bătrânul ticălos să vorbească despre tinerețea și despre părinții săi. „Bătrânul ticălos”?! Păi, la naiba, indiferent ce devenise individul după Operațiunea „Thunderball”, nu existau doi Ernst Stavro Blofeld în lume!

Se întâlniră în biroul contelui.

— Bună dimineața, Sir Hilary! Sper că ai dormit bine. Vom avea parte de ninsoare, zise contele făcând semn spre fereastră. Va fi o zi bună pentru muncă: fără distrageri.

Bond zâmbi ca de la bărbat la bărbat.

— Trebuie să spun că fetele îmi par o distragere serioasă! Dar foarte fermecătoare. Că veni vorba, ce problemă au? Par cât se poate de sănătoase.

Contele fu luat pe nepregătite.

— Suferă de alergii, Sir Hilary. Alergii incapacitate. În domeniul agricol. Sunt fete de la țară și dizabilitatea lor afectează posibilitatea de angajare. Am conceput un tratament al simptomelor și mă bucur să spun că semnele sunt încurajatoare. Facem mari progrese împreună.

Telefonul de lângă el începu să sune.

— Scuză-mă.

Contele ridică receptorul și ascultă

— *Ja. Machen Sie die Verbindung*.[59] (Ascultă iarăși; Bond studie politicos hârtiile pe care le adusese cu el.) *Zdies de Bleuville... Da... Da... Harașo*![60]

Puse receptorul în furcă

— Scuză-mă, era unul dintre asistenții mei de cercetare. A fost plecat să cumpere niște materiale pentru laboratoare.

[59] Faceți legătura (germ.).

[60] Aici de Bleuville. Da. Da. Mulțumesc! (rus.).

Stația de telecabine e închisă, dar va face un drum special până sus pentru el. Curajos om! Probabil că-i va fi foarte rău, bietul de el.

Lentilele de contact verzi ascundeau orice strop de compasiune pe care l-ar fi putut simți, iar zâmbetul imobil nu arăta niciun dram din respectivul simțământ.

— Acum, dragul meu Sir Hilary, să trecem la treabă.

Bond întinse pe masa de lucru foile mari de hârtie și urmări generațiile cu degetul, cu mândrie. În comentariile și întrebările contelui se simțea emoție și satisfacție.

— Dar e o realizare uriașă, de-a dreptul uriașă, dragul meu! Și spui că se menționează o lance frântă sau o sabie frântă în blazon? Unde a fost acordată?

Bond turui o mulțime de informații despre cucerirea normandă. Sabia frântă fusese probabil acordată ca urmare a unei bătălii. Va fi nevoie de mai multe cercetări, în Londra, pentru a identifica ocazia exactă. În cele din urmă, Bond rulă colile și-și scoase carnetul.

— Iar acum, conte, trebuie să începem să mergem în sens invers, de la celălalt capăt. (Își luă un ton inchizitorial, autoritar.) Avem data nașterii dumneavoastră, în Gdinia: 28 mai 1908. Da?

— Corect.

— Numele părinților?

— Ernst George Blofeld și Maria Stavro Michelopoulos.

— Născuți și ei în Gdinia?

— Da.

— Dar bunicii dumneavoastră?

— Ernst Stefan Blofeld și Elisabeta Lubomirskaia.

— Hm… deci Ernst e un fel de nume de botez tipic pentru familie?

— Așa se pare. Și pe străbunicul meu îl chema tot Ernst.

— E un lucru extrem de important! Vedeți, conte, între membrii familiei Blofeld din Augsburg există nu mai puțin de doi pe nume Ernst!

Până atunci, contele stătuse cu mâinile așezate relaxat pe blocul verde cu foi de sugativă de pe masa de lucru, dar în clipa aceea și le împreună impulsiv și le frământă scurt, înălbindu-și încheieturile degetelor. „Dumnezeule, te-ai molipsit rău de tot!” își zise Bond.

— Și acest lucru e important?

— Foarte. Numele de botez se păstrează în familie, din generație în generație. Le considerăm niște indicii foarte semnificative. Vă mai puteți aminti și altceva, din trecutul și mai îndepărtat? V-ați descurcat bine; am acoperit trei generații. Cu datele pe care vi le voi cere ulterior, am ajuns deja până în jurul anului 1850. Mai avem doar vreo cincizeci de ani și ajungem la Augsburg.

— Nu, rosti contele, cuvântul sunând aproape ca un strigăt de durere. Despre tatăl străbunicului meu nu știu nimic! (Mâinile se frământară pe blocul de sugativă). Poate, cine știe... Dacă e o problemă de bani... Ar putea fi găsiți oameni, martori... (Mâinile se despărțiră și se întinseră expansiv.) Dragul meu Sir Hilary, dumneata și cu mine suntem oameni de lume. Ne înțelegem unul pe altul. Extrasele din arhive, de la oficiile de stare civilă, de la biserici – lucrurile acestea trebuie să fie absolut autentice?

„Te-am prins, vulpoi bătrân!” Bond spuse afabil, cu o notă ușor conspirativă:

— Nu înțeleg prea bine la ce vă referiți, conte.

Mâinile stăteau iarăși lipite de masa de lucru, fericite. Blofeld îi recunoștea pe cei de același soi cu el.

— Sir Hilary, dumneata ești un om muncitor. Trăiești modest, într-o zonă izolată din Scoția. Poate că viața dumitale ar putea deveni mai ușoară. Poate că există beneficii materiale pe care le dorești – automobile, un iaht, o pensie. Trebuie doar să spui, să rostești o cifră. (Discurile verde-închis sfredeliră ochii modest-evazivi ai lui Bond, țintuindu-i.) Doar puțină cooperare în schimb. O vizită ici și colo în Polonia, Germania și Franța. Firește, cheltuielile dumitale vor fi foarte mari. Să spunem cinci sute de lire sterline pe săptămână. Chestiunile tehnice, documentele și așa mai departe – pe acelea le pot aranja. Ar fi nevoie doar de mărturia dumitale coroboratoare. Da? Pentru Ministerul Justiției din Paris, cuvântul Colegiului de Heraldică britanic e cuvântul lui Dumnezeu, nu-i așa?

Era prea frumos ca să fie adevărat! Dar oare cum să joace? Bond spuse cu rezervă:

— Ceea ce sugerați, conte, este... nu întrutotul neinteresant. Firește (zâmbetul lui era suficient de expansiv și de neutru), dacă documentele ar fi convingătoare, temeinice, ca să spunem așa, foarte temeinice, atunci ar fi întrutotul rezonabil să le autentific. (Arboră o privire de cățel care cere să fie mângâiat,

cere să i se spună că totul va fi bine, că va fi protejat întrutotul.) Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu trebuie să-ți faci absolut nicio... începu contele cu forță și sinceritate.

Dar în aceeași clipă se auzi zarva unor voci care se apropiau pe coridor. Ușa se deschise năvalnic și un bărbat împins din spate intră și căzu pe podea zvârcolindu-se. În spatele lui, doi paznici luară poziția de drepți, țepeni. Se uitară mai întâi la conte, apoi la Bond, pieziș, surprinși să-l găsească acolo.

— *Was ist denn los*?[61] întrebă aspru contele.

Bond cunoștea răspunsul și preț de o clipă simți că-i vine să moară. Dincolo de zăpada și sângele de pe chipul bărbatului de pe podea recunoștea trăsăturile unui om pe care-l știa.

Părul blond și nasul spart într-un meci de box în care reprezentase marina militară aparțineau unui prieten de-al lui din Serviciu. Era fără putință de îndoială, adjunctul de la Biroul Z din Zürich!

[61] Ce se petrece? (germ.).

Capitolul 15

Pericolul sporește

Da, era într-adevăr Shaun Campbell! „Hristoase Atotputernic, ce încurcătură!” Biroului Z nu i se comunicase înadins nimic despre misiunea lui Bond. Campbell urmase precis o pistă proprie, probabil urmărindu-l pe rusul care „cumpăra materiale”. Tipic pentru genul de încurcătură pe care o poate produce excesul de securitate!

Paznicul principal vorbea iute într-o germană stricată, cu accent slav.

— A fost găsit în compartimentul deschis pentru schiuri din spatele gondolei. Foarte înghețat, dar s-a împotrivit cu putere. A trebuit să fie potolit. Îl urmărea, fără îndoială, pe căpitanul Boris. (Omul își luă seama.) Vreau să spun, pe *herr* Graf, oaspetele dumneavoastră din vale. Spune că e turist englez din Zürich. Că n-avea bani ca să plătească drumul. A vrut să vină aici în vizită. A fost percheziționat. Avea la el cinci sute de franci elvețieni. Niciun act de identitate. Zice că-l cheamă Campbell, încheie omul ridicând din umeri.

Auzindu-și numele, bărbatul de pe podea se mișcă ușor; înălță capul și privi înnebunit în jur. Fusese bătut rău peste față și cap cu un pistol sau un box. Își pierduse de-a binelea controlul. Dând cu ochii de chipul familiar al lui Bond, păru mai întâi uluit, dar o clipă mai târziu zise răgușit, cu aerul că i-a fost aruncat un colac de salvare:

— Slavă Domnului, James! Spune-le că sunt eu! Spune-le că sunt de la Universal Export! În Zürich! Știi doar! Pentru numele lui Dumnezeu, James! Spune-le că sunt în regulă!

Capul îi căzu la loc pe covor. Contele întoarse încet capul spre Bond. Ochii verzi opaci prinseră lumina slabă ce venea pe fereastră și sclipiră alb. Zâmbetul încordat, realizat pe cale chirurgicală era grotesc de oribil.

— Sir Hilary, îl cunoști pe acest om?

Bond clătină din cap cu regret. Știa că pronunță condamnarea la moarte a lui Campbell.

— Nu l-am văzut în viața mea. Bietul amărât! Mie unul îmi pare cu mințile puțin rătăcite. A suferit probabil o comoție cerebrală. Ce-ar fi să-l trimiteți la un spital din vale? Pare a fi într-o stare proastă.

— Dar Universal Export? continuă contele pe un ton catifelat. Îmi face impresia că am mai auzit numele ăsta.

— Ei bine, eu nu, replică Bond cu indiferență. N-am auzit niciodată de el.

Băgă mâna în buzunar după țigări și aprinse una cu mâini absolut sigure. Contele se întoarse spre paznici și rosti încet:

— *Zur Befragungszelle*.[62]

Apoi le făcu semn cu capul să plece. Cei doi paznici se aplecară și-l săltară pe Campbell în picioare, ținându-l de la subsuori. Capul atârnat se ridică și se întoarse spre Bond cu o ultimă privire teribilă, imploratoare, apoi omul care era colegul lui Bond fu scos din încăpere și ușa se închise încet în urma picioarelor sale târâite.

În celula de interogatoriu! Asta putea să însemne un singur lucru: cu metodele moderne, confesiune integrală. „Oare cât timp poate să reziste Campbell? Câte ore mi-au mai rămas?”

— Le-am spus să-l ducă la infirmerie. Va fi bine îngrijit. (Contele se uită la hârtiile întinse pe masa de lucru la Bond.) Mă tem că această nefericită intruziune mi-a tulburat șirul gândurilor, Sir Hilary, așa că poate mă veți scuza în dimineața asta?

— Desigur, desigur! Iar în privința propunerii dumneavoastră, cum că ar trebui să colaborăm ceva mai strâns în vederea intereselor dumneavoastră, pot să vă asigur, conte, că o consider cum nu se poate mai interesantă. Sunt sigur că putem ajunge la un aranjament satisfăcător, zise Bond cu un surâs conspirativ.

— Da? Asta e bine.

Contele își duse mâinile la ceafă, împletindu-și degetele, privi câteva clipe în tavan, apoi se uită iarăși la Bond, meditativ, și rosti pe un ton degajat:

— Presupun, Sir Hilary, că nu aveți niciun fel de legătură cu Serviciul Secret britanic.

Bond râse – un râs reflex, născut din încordare.

---

[62] În celula de interogatoriu (germ.).

— Dumnezeule mare, nu! Nici măcar nu știam că avem așa ceva! Nu s-a terminat cu lucrurile de felul ăsta la sfârșitul războiului? (Chicoti ca pentru sine, cu un amuzament prostesc.) Nu mă prea văd umblând de colo-colo cu o mustață falsă. Nu e câtuși de puțin genul meu de activitate: nu suport mustățile.

Zâmbetul constant al contelui nu părea să împărtășească amuzamentul lui Bond.

— În cazul ăsta te rog să-mi uiți întrebarea, Sir Hilary, zise el cu răceală. Intruziunea acestui om m-a făcut din cale-afară de suspicios. Îmi prețuiesc intimitatea de aici, Sir Hilary. Cercetarea științifică poate fi desfășurată doar într-o atmosferă pașnică.

— Sunt întrutotul de acord, replică Bond efuziv, ridicându-se în picioare și adunându-și hârtiile. Iar acum trebuie să mă întorc la propria muncă de cercetare. Tocmai intru în secolul al XIV-lea. Cred că mâine voi avea să vă arăt niște date interesante, conte.

Contele se ridică politicos în picioare, iar Bond ieși și porni pe coridor. Zăbovi, ascultând atent ca să prindă orice sunet. Nu se auzea nimic, dar pe la jumătatea coridorului, una dintre uși era întredeschisă și prin crăpătură răzbătea o lumină roșie ca sângele. „Probabil că am încurcat-o oricum, își spuse Bond. Unde-a mers mia meargă și suta!” Deschise ușa mai tare și băgă capul în cameră. Era un laborator lung, cu tavan scund, având pe toată lungimea, sub ferestrele oblonite, un banc de lucru acoperit cu plastic. Lumina de un roșu-închis, ca într-o cameră obscură, emana din neoanele plasate mai sus de cornișă. Pe bancul de lucru se aflau o sumedenie de retorte și eprubete, iar stativele lipite de peretele îndepărtat conțineau nenumărate șiruri de eprubete și flacoane cu un lichid tulbure. Trei bărbați îmbrăcați în alb, cu măști de tifon peste jumătatea inferioară a feței și bonete chirurgicale pe cap, munceau absorbiți. Bond cercetă scena – o scenă dintr-un iad teatral. Își retrase capul și merse mai departe pe coridor, ieșind în furtuna de zăpadă dezlănțuită între timp cu toate forțele. Își trase partea de sus a puloverului peste cap și înaintă viguros pe potecă, spre binecuvântata căldură a clubului. Ajuns acolo, se duse iute în camera lui, închise ușa, intră în baie și se așeză pe obișnuitu-i tron de meditație, întrebându-se ce Dumnezeu să facă.

Ar fi putut să-l salveze pe Campbell? Ei bine, ar fi putut face o încercare disperată. „A, da, îl cunosc pe omul acesta. E

întrutotul respectabil. Am lucrat pe vremuri la aceeași firmă de export, Universal, în Londra. Arăți cam rău, bătrâne! Ce naiba s-a întâmplat?” Dar mai bine că nu încercase. Ca acoperire solidă, Universal nu mai era deloc agreată de profesioniști. Fusese folosită prea multă vreme. Toate serviciile secrete din lume o penetraseră între timp. Era evident că Blofeld știe totul despre ea. Orice încercare de a-l salva pe Campbell n-ar fi făcut decât să-l implice și pe Bond. Nu avusese de ales; trebuise să-l arunce lupilor. Dacă apuca să-și vină în fire înainte ca tortura să înceapă cu adevărat, Campbell va înțelege că Bond se află acolo cu un scop, că renegarea sa are o importanță disperată pentru Bond și pentru Serviciu. Oare cât timp va avea tăria de a-l acoperi, de a nega că l-a recunoscut cu adevărat? În cel mai bun caz, câteva ore. Dar câte ore? Asta era întrebarea esențială. Asta, și cât va dura furtuna. I-ar fi fost imposibil să fugă pe viscolul acela. Dacă se oprea, ar fi putut avea o șansă – una al naibii de mică, dar mai bună decât alternativele, care, în situația în care Campbell vorbea, se reduceau la una singură – moartea, probabil însoțită de urlete.

Bond își cercetă armele. Avea la dispoziție doar propriile mâini și tălpi, aparatul de ras Gilette și ceasul de mână, un Rolex Oyster Perpetual greu, cu brățară metalică extensibilă. Folosite corespunzător, ambele obiecte puteau fi transformate într-un box foarte eficace. Se ridică, scoase lama din aparatul de ras și-i dădu acestuia drumul în buzunarul pantalonilor. Strecură mânerul între degetul arătător și cel mijlociu al mâinii stângi, astfel încât suportul lamei să stea lipit de încheieturile degetelor. Da, asta era! Bun. Acum: exista vreun lucru, vreo dovadă pe care ar trebui să încerce s-o ia cu el? Da, trebuia să încerce să obțină numele și, dacă se putea, adresa mai multor fete, dacă nu a tuturor. Știa cumva că aceste date sunt vitale. Pentru asta va trebui s-o folosească pe Ruby. Cu mintea plină de planuri de a obține de la ea aceste informații, Bond ieși din baie, se așeză la masa de lucru și trecu la o nouă pagină a familiei de Bleuville. Trebuia cel puțin să se arate în continuare dispus să muncească, fie și numai pentru ochiul supraveghetor din tavan.

Pe la douăsprezece și jumătate, Bond auzi cum clanța e apăsată încet. Ruby se strecură în cameră și, cu degetul lipit de buze, dispăru în baia lui. Bond aruncă degajat pixul pe masă, se

ridică, se întinse și intră agale după ea. Ochii albaștri ai lui Ruby erau mari și speriați.

— Ai necazuri! șopti ea imperios. Ce ai făcut?!

— Nimic, replică Bond pe un ton nevinovat. Ce se petrece?

— Ni s-a spus tuturor că n-avem voie să vorbim cu dumneata decât dacă e domnișoara Bunt de față. (Duse pumnul la gură, tulburată.) Crezi că au aflat despre noi?

— N-au cum, spuse Bond emanând încredere în sine. Cred că știu despre ce e vorba (Cu atâta confuzie în atmosferă, ce importanță avea o minciună în plus, una liniștitoare?) Azi-dimineață, contele mi-a spus că am o influență negativă aici, că sunt „perturbator", după cum s-a exprimat el, că vă afectez tratamentul. Mi-a cerut să mă țin mai la distanță. Sincer (cât de des apare cuvântul ăsta într-o minciună!), sunt sigur că asta e tot. Păcat, zău! Exceptându-te pe tine – vreau să spun că tu ești specială –, sunt de părere că sunteți toate foarte simpatice. Mi-ar fi plăcut să vă ajut pe toate.

— Cum adică, să ne ajuți?

— Păi cu povestea aceea cu numele de familie. Am vorbit aseară cu Violet și părea grozav de interesată. Sunt sigur că le-ar fi amuzat și pe celelalte să li se facă arborele genealogic. Oricine e interesat să afle de unde se trage. Cam așa cum ne interesează cititul în palmă. (Bond se întrebă cum ar fi agreat Colegiul de Heraldică ideea *asta*!) Oricum, am hotărât să plec naibii de aici. Nu suport să fiu mânat de colo-colo și să mi se dea ordine în felul ăsta. Drept cine naiba mă iau?! Dar uite ce-am să fac: dacă tu îmi poți spune numele fetelor, atâtea câte știi, am să-i fac fiecăreia arborele genealogic și am să vi-l trimit prin poștă după ce vă întoarceți în Anglia. Apropo, cât mai aveți de stat?

— Nu ni s-a spus precis, dar se zvonește că încă o săptămână. Cam într-o săptămână trebuie să vină alt lot de fete. Când suntem încete cu munca sau rămânem în urmă cu lecturile, domnișoara Bunt spune că speră că fetele din seria următoare nu vor fi la fel de proaste. Cățea bătrână! Dar, Sir Hilary… (Ochii albaștri se umplură de îngrijorare.) *Cum* ai să pleci? Știi că suntem practic prizonieri aici!

— A, mă descurc eu cumva, răspunse Bond vag. Pe *mine* nu pot să mă țină aici împotriva voinței mele! Dar cum rămâne cu numele, Ruby? Nu crezi că ideea mea le-ar încânta pe fete?

— O, le-ar plăcea la nebunie! Sigur că le știu pe toate. Am găsit o mulțime de moduri de a schimba secrete. Dar n-ai să le ții minte. Ai pe ce să scrii?

Bond rupse câteva bucăți de hârtie igienică și scoase un creion.

— Dă-i drumul!

Fata râse și începu:

— Păi pe mine și pe Violet ne știi. Apoi e Elizabeth Mackinnon. Ea e din Aberdeen. Beryl Morgan, de undeva din Herefordshire. Pearl Tampion, din Devonshire – apropo, ele trei urau pur și simplu toate felurile de vite, iar acum trăiesc doar cu fripturi! Îți vine să crezi? Trebuie să recunosc, contele e un om minunat!

— Da, într-adevăr.

— Pe urmă e Anne Charter din Canterbury și Caresse Ventnor de la Centrul Național Ecvestru de Prăsilă, unde-o mai fi și ăsta – imaginează-ți că lucra acolo și se umplea de urticarie ori de câte ori se apropia de un cal! Acum nu face decât să viseze la cluburi de călărie și citește tot ce prinde despre Pat Smythe![63] Și Denise Robertson…

Lista continuă până când Bond avu datele tuturor celor zece.

— Dar Polly nu-știu-cum, cea care a plecat în noiembrie?

— Polly Tasker. Ea era din estul Angliei, nu țin minte de unde anume, dar pot să-i aflu adresa când mă întorc în Anglia. (Îl cuprinse cu brațele de gât.) Sir Hilary, te voi revedea, nu-i așa?

Bond o strânse în brațe și o sărută.

— Sigur că da, Ruby! Mă poți găsi oricând la Colegiul de Heraldică, pe strada Queen Victoria. Trimite-mi o ilustrată când te întorci. Dar, pentru Dumnezeu, lasă-l pe „Sir”! Ești iubita mea, îți aduci aminte?

— O, da, așa voi face, ăă… Hilary, spuse ea cu fervoare. Și vei avea grijă – când pleci de-aici vreau să spun, da? Ești sigur că va fi bine? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, scumpa mea. Doar să nu sufli un cuvințel despre toate astea. E secretul nostru, bine?

— Sigur că da, scumpul meu. (Se uită la ceas.) O, Doamne! Trebuie să zbor! Mai sunt doar zece minute până la masa de prânz. Poți face șmecheria cu ușa? N-ar trebui să fie nimeni prin zonă. Personalul are pauza de prânz de la douăsprezece la unu.

---

[63] Sportivă britanică medaliată la Olimpiadă la concursurile de călărie cu obstacole.

În afara oricărei posibile raze vizuale a ochiului din tavan, Bond făcu șmecheria cu ușa, iar fata plecă, după un ultim rămas-bun șoptit. Bond închise încet ușa, oftă adânc, se duse la fereastră și se uită prin ochiurile de geam încărcate de zăpadă. Afară era o negură ca de iad și zăpada fină, uscată de pe verandă se învârtejea, închipuind mici fantome, în vântul ce zgâlțâia clădirea. „Te rog, Doamne, fă să se oprească până se înnoptează! Ia să văd, ce echipament îmi trebuie?” Ochelarii de protecție și mănușile erau două articole pe care ar fi putut să le obțină la masa de prânz. Intră din nou în baie și-și frecă ochii cu săpun. Îl ustură ca naiba, dar după tratament, ochii albastru-cenușii apărură injectați în mod realist. Mulțumit, Bond sună să vină „paznicul” și plecă îngândurat spre restaurant.

Când intră pe ușile batante se lăsă tăcerea, urmată de o sporovăială politicoasă, încordată.

Perechile de ochi îl urmăriră discret cât traversă încăperea, iar răspunsurile la salutul lui erau rostite pe ton scăzut. Își ocupă locul obișnuit, între Ruby și *Fräulein* Bunt. Părând să nu remarce salutul glacial al acesteia, pocni din degete ca să cheme un chelner și comandă cocteilul lui obișnuit, martini sec cu votcă. Se întoarse apoi spre *Fräulein* Bunt și zâmbi ochilor ei bănuitori.

— Dacă sunteți amabilă, aș avea o rugăminte...

— Da, Sir Hilary. Ce anume?

Bond făcu semn spre ochii săi, care încă mai lăcrimau.

— M-am ales cu problema contelui. Un fel de conjunctivită, presupun. Lumina teribil de puternică de aici. E mai bine azi, desigur, dar strălucirea zăpezii e tot puternică. Și lucrul la documente... Îmi puteți obține o pereche de ochelari de zăpadă? Am nevoie doar să-i împrumut o zi sau două, până mi se obișnuiesc ochii cu lumina. De obicei n-am probleme de felul acesta.

— Da, se poate rezolva. Voi avea grijă să fie puși în camera dumneavoastră.

Îl chemă pe chelnerul-șef și-i dădu ordinul în germană. Uitându-se la Bond, cu antipatie vădită, individul pocni din călcâie și spuse:

— *Sofort, gnadiger Fräulein*![64]

— Și încă un lucru, te rog frumos, interveni Bond politicos. O butelcuță cu șnaps, poate. (Se întoarse spre *Fräulein* Bunt.) Am

[64] Imediat, stimată domnișoară! (germ.).

constatat că nu dorm bine aici. Poate că un pahar înainte de culcare m-ar ajuta. Acasă beau unul în fiecare seară – în general whisky. Aici însă aș prefera șnaps. Când ești în Gloria te porți precum glorienii! Ha-ha!

Fräulein Bunt îl privi împietrită și-i spuse scurt chelnerului:

— *In Ordnung*![65]

Individul luă comanda lui Bond – pate de casă, ouă Gloria și un platou cu brânzeturi (Bond își spuse că ar face bine să-și burdușească stomacul.) –, pocni din călcâie și plecă. Oare era unul dintre cei care lucraseră în camera de interogatoriu? Bond scrâșni din dinți neauzit. „Dumnezeu mi-e martor, dacă va fi cazul să-l lovesc pe unul dintre paznici astă-seară am să-l pocnesc de mama focului, din toate puterile!” Simțind privirea cercetătoare a domnișoarei Bunt, își impuse să se relaxeze și începu o conversație amiabilă despre furtună. Cât va dura? Ce semne dă barometrul?

Precaută, dar dornică să fie de ajutor, Violet spuse că instructorii cred că se va însenina după-amiază. Barometrul începea să se ridice. Se uită neliniștită la *Fräulein* Bunt ca să vadă dacă vorbise prea mult cu noul paria, după care, deloc liniștită, își îndreptă din nou atenția spre cei doi uriași cartofi copți din farfurie, cu ouă ochiuri în ei.

Lui Bond i se aduse băutura comandată o dădu peste cap din două înghițituri și comandă încă un pahar. Simțea nevoia de a face orice gest care putea să surprindă și să revolte. I se adresă combativ domnișoarei Bunt:

— Și cum se simte bietul individ care a sosit aici dimineață, cu telecabina? Părea să se afle într-o stare jalnică. Sper din toată inima că s-a pus pe picioare!

— Face progrese.

— Ah! Despre cine e vorba? întrebă curioasă Ruby.

— Un intrus, răspunse *Fräulein* Bunt cu o privire dură de avertisment. Nu este un subiect de conversație.

— A, dar de ce nu? întrebă cu nevinovăție Bond. În definitiv, aici nu se întâmplă prea multe lucruri palpitante. Orice fapt ieșit din comun ar trebui să aducă o anumită ușurare!

Ea nu răspunse. Bond ridică din sprâncene politicos, apoi acceptă respingerea cu eleganță. Întrebă dacă a sosit vreun ziar

[65] În regulă (germ.).

sau dacă există un buletin radio, ca la bordul navelor. Se primesc vești din lumea largă?

— Nu.

Bond renunță la luptă și-și văzu de mâncare.

Piciorul lui Ruby se strecură lângă al lui, în semn de simpatie față de ostracizat. El îi dădu un mic șut de avertisment și-și retrase piciorul. Fetele de la celelalte mese începură să plece. Bond își făcu de lucru cu brânzeturile din farfurie și cu cafeaua până când *Fräulein* Bunt se ridică în picioare.

— Haideți, fetelor!

Bond se ridică, apoi se așeză la loc. Acum era singur în restaurant, exceptându-i pe chelnerii care strângeau de pe mese. Asta voia. Se sculă de la masă și se duse încet la ușă. Afară, pe niște cuiere prinse pe perete, jachetele de exterior și mănușile de schi ale fetelor stăteau agățate într-un șir ordonat. Coridorul era pustiu. Luă cea mai mare pereche de mănuși din piele pe care le văzu de pe cuierul pe care stăteau atârnate de șiretul ce le unea și le băgă sub pulover, apoi se duse agale în recepție. Încăperea era pustie. Ușa ce dădea în magazia cu echipament de schi era deschisă și individul cel morocănos se afla la bancul lui de lucru. Bond intră și făcu de unul singur conversație despre vreme, după care, sub masca unei discuții dezlânate pe tema dacă schiurile metalice sunt sau nu mai periculoase decât cele vechi, din lemn, se plimbă cu mâinile ținute nevinovat în buzunare printre rastelele numerotate de la perete, pe care se aflau schiurile. Majoritatea erau pentru fete. Inutile! Legăturile erau probabil prea mici pentru bocancii lui. Însă lângă ușă stăteau, în lăcașuri nenumerotate, schiurile instructorilor. Cu pleoapele îngustate, Bond le cercetă, măsurând, estimând. Da, perechea de schiuri metalice marca Heads, cu V-ul roșu vopsit pe vârful negru curbat erau cele mai bune. Făceau parte din categoria schiurilor mai rigide, pentru profesioniști, concepute pentru curse. Își aminti că citise undeva că modelul standard tinde să „plutească” la viteze mari. Schiurile alese de el aveau piedică anterioară Attenhofer Flex și piedică laterală Marker. Două curele transversale din piele legate în jurul gleznei și prinse cu cataramă de-a curmezișul tălpii vor avea grijă să nu-și piardă un schi dacă se întâmplă să cadă – ceea ce era sigur că va face.

Bond estimă rapid cât de mult va trebui să ajusteze legăturile ca să i se potrivească pe bocanci, apoi porni spre coridor, spre camera lui.

Capitolul 16

La vale și numai la vale

Acum mai rămânea doar să aștepte să treacă orele. Se întrebă când vor termina cu Campbell. Tortura rapidă și dură se dovedește rareori eficientă în cazul unui profesionist, pe lângă faptul că e probabil ca omul să-și piardă rapid cunoștința, devenind atât de amețit de lovituri încât să ajungă incoerent. Dacă are tărie de spirit, profesionistul poate să întrețină „jocul" ore întregi prin admisiuni minore, relatând povești lungi și încurcate și ținându-se de ele. Poveștile de acest fel cer verificare. Fără îndoială, Blofeld avea un om în Zürich și putea să-l contacteze prin radio, să-i ceară să verifice cutare dată sau adresă, însă și asta cerea timp. Pe urmă, dacă se dovedea că spusele lui Campbell au fost mincinoase, trebuiau s-o ia de la capăt. În ce-l privea pe Bond și identitatea lui, totul depindea de modul în care interpretase Campbell motivul prezenței sale la Clubul Gloria. Precis presupusese, ca urmare a felului brutal în care-l renegase Bond, că e vorba de ceva clandestin, ceva important. Oare va avea iscusința de a-l acoperi și curajul în fața dispozitivelor electrice și mecanice care erau precis folosite asupra lui? Putea să spună că atunci când a intrat și l-a văzut pe Bond, fiind doar pe jumătate conștient, a crezut o clipă că e fratele lui, James Campbell. Sau altă poveste similară. Dacă avea iscusința! Dacă avea curajul! Oare avea asupra lui o pilulă letală, poate un nasture de la jacheta de schi sau de la pantaloni? Bond împinse brutal gândul la o parte: fusese cât pe ce să-și dorească asta!

Își zise că ar fi înțelept din partea lui să presupună că mai are doar câteva ore până să vină după el. N-o vor face decât după ce se dădea stingerea. Dacă ar fi făcut-o înainte, ar fi dat prilejul la prea multe discuții între fete. Nu, îl vor lua noaptea, iar a doua zi vor răspândi vestea că a plecat la vale cu prima telecabină. Iar el va fi de fapt îngropat adânc în zăpadă sau, mai probabil, lepădat într-o crevasă a ghețarului Piz Languard din apropiere, la mare înălțime, ca să apară la poale, cincizeci de

ani mai târziu, decongelat, cu contuzii multiple, dar fără semne distinctive după care să poată fi identificat – o victimă fără nume a zăpezilor veșnice!

Da, trebuia să-și facă planuri în vederea unei astfel de posibilități. Se ridică de la masa la care scrisese automat liste cu membri ai familiei de Bleuville din secolul al XV-lea și deschise fereastra. Ninsoarea se oprise și pe cer se vedeau petice albastre. Zăpada de pe pârtia Gloria – un strat de vreo treizeci de centimetri – era probabil perfectă, pufoasă. Venise momentul să înceapă să pregătească totul.

Există sute de cerneluri tainice, însă Bond avea la dispoziție numai una, cea mai veche din lume: propria urină. Se duse în baie (oare ce credea ochiul sistemului de televiziune cu circuit închis despre sistemul lui digestiv?) cu stiloul, o peniță curată și pașaportul său, apoi se așeză și se apucă să transcrie pe o pagină albă a pașaportului, de pe bucățile subțiri de hârtie din buzunar, numele fetelor și localizarea lor aproximativă, după comitat. Pe pagină nu se vedea nimic, dar dacă era ridicată în fața unei flăcări, scrisul avea să apară maro. Își strecură pașaportul în buzunarul de la spate al pantalonilor. În continuare extrase mănușile de sub pulover, le încercă și constată că-i vin bine, fiind doar puțin strâmte; scoase capacul rezervorului WC-ului și așeză mănușile pe brațul flotorului.

Altceva? La început îi va fi cumplit de frig, dar în scurt timp corpul îi va fi scăldat de sudoare. Va trebui să se descurce cu îmbrăcămintea de schi pe care o avea, cu mănușile, cu ochelarii care-i fuseseră lăsați pe masă și cu butelcuța plată din sticlă, plină cu șnaps, pe care o va pune într-un buzunar lateral, și nu în cel de la spate, în caz că ar fi căzut. Ceva cu care să-și acopere mai bine fața? Se gândi să folosească o cămașă de corp și să taie în ea găuri pentru ochi, dar era sigur că va aluneca de la locul ei, putând să-l orbească. Avea niște batiste mari, din mătase roșu-închis; își va lega una strâns pe față, mai jos de ochelari, și o va arunca dacă-l stânjenea la respirat. Așa... Asta era tot! Nu mai avea ce altceva să facă sau de ce să se ferească. Restul ținea de soartă. Bond își relaxă mintea, ieși din baie și se întoarse la masa de lucru. Se așeză și se aplecă asupra hârtiilor, încercând să nu asculte ticăitul tot mai grăbit al ceasului său de mână, încercând să-și întipărească în minte geografia aproximativă a pârtiei Gloria, pe care o învățase

insuficient de bine de pe harta metalică. Acum era prea târziu ca să meargă să-i mai arunce o privire. Trebuia să șadă locului și să joace mai departe rolul tigrului fără dinți!

Cina se dovedi la fel de oribilă ca și prânzul. Bond se concentra pe îngurgitarea unei cantități cât mai mari de whisky și de mâncare, făcu conversație politicoasă și se prefăcu a nu băga de seamă răceala atmosferei. Apoi apăsă cu căldură piciorul lui Ruby pe sub masă, se scuză sub pretextul muncii și ieși demn din încăpere.

Cum se schimbase pentru cină, se simți ușurat găsindu-și hainele de schi în grămada pe jumătate îngrijită în care le lăsase. Își văzu mai departe de muncă, într-o normalitate absolută; ascuți creioane, își înșiră cărțile, se aplecă asupra hârtiei caroiate. „Simon de Bleuville, 1510-1570. Alphonse de Bleuville, 1546-1580, căsătorit în 1671 cu Mariette d'Escourt, urmași: Jean, Françoise, Pierre." Slavă Domnului că se va elibera în curând de toate aiurelile astea!

Nouă și un sfert, nouă și jumătate, zece fără un sfert, zece! Bond simți cum i se adună ghem emoțiile în piept, ca firele de blană înghițite de pisică. Observă că i s-au umezit palmele, așa că le șterse de pantaloni. Se ridică, se întinse; intră în baie și făcu zgomotele corespunzătoare, își recuperă mănușile și le așeză pe podeaua băii, chiar lângă ușă. Apoi se întoarse în cameră, dezbrăcat, se băgă în pat și stinse lumina. Își reglă respirația într-un ritm constant, iar după zece minute începu să sforăie ușor.

După alte zece minute se strecură afară din pat și se îmbrăcă în echipamentul de schi, cu infinite precauții. Își recuperă binișor mănușile din baie, își puse ochelarii, ridicându-i mai sus de frunte, își legă strâns peste nas batista roșie, băgă șnapsul într-un buzunar, pașaportul în altul, iar la urmă prinse aparatul de ras între degetele mâinii stângi și transferă ceasul în dreapta, cu brățara strânsă în palmă și petrecută peste degete, astfel încât fața ceasului să-i acopere falangele mijlocii.

James Bond se opri și-și inventarie echipamentul. Mănușile de schi, cu șiretul petrecut pe sub pulover și prin mâneci, îi atârnau la încheietura mâinilor. Până ieșea afară vor constitui o piedică, dar n-avea ce face. Restul era în regulă. Era pregătit! Se aplecă spre ușă, manipulă încuietoarea cu bucata de plastic și, rugându-se ca ochiul circuitului TV să fie închis și să nu

înregistreze lumina pătrunsă de pe coridor, ascultă o clipă, după care se strecură afară din cameră.

Dinspre recepția aflată în stânga venea lumină, ca de obicei. Se îndreptă pe furiș într-acolo, coti centimetru cu centimetru pe după tocul ușii. Da! Paznicul se afla acolo, aplecat asupra unei hârtii care arăta a foaie de pontaj. Avea gâtul expus. Bond dădu drumul aparatului de ras în buzunar și-și înțepeni degetele mâinii stângi în stil comando, transformându-le într-o muchie ucigătoare. Făcu doi pași în încăpere și-și abătu năprasnic mâna asupra cefei expuse. Fața omului lovi blatul mesei cu o bufnitură, săltă și se întoarse pe jumătate spre Bond. Mâna dreaptă a acestuia țâșni și cadranul Rolexului se dezintegră la contactul cu mandibula individului. Corpul lunecă leneș din scaun pe covor și rămase locului, cu picioarele răschirate, ca în somn. Pleoapele se zbătură și ochii priviră în sus fără să vadă. Bond ocoli masa și se aplecă să verifice bătaia inimii: absentă. Se ridică; individul era cel pe care-l văzuse întorcându-se singur de la capătul pârtiei de bob, în prima dimineață, când avusese loc accidentul lui Bertil. Așa deci! Dreptate dură!

Telefonul de pe masă începu să bâzâie ca o viespe captivă. Bond se uită la el, ridică receptorul și vorbi prin batista ce-i acoperea gura.

— *Ja.*

— *Alles in Ordnung*?

— *Ja.*

— *Also hor zu*! *Wir kommen fur den Englander in zehn Minuten. Verdasten*?

— *Is'recht.*

— *Also, aufpassen. Ja*?

— *Zu Befeh*![66]

La celălalt capăt al firului, receptorul fu pus în furcă. Bond avea broboane de sudoare pe față. Slavă Domnului că răspunsese! Așadar, vor veni după el în zece minute! Pe masă se afla o legătură de chei; o înșfacă și dădu fuga la ușa de la intrare. După trei încercări greșite găsi cheia potrivită. Încercă ușa: o mai ținea închisă doar dispozitivul cu aer comprimat. Sări spre ușa magaziei cu echipament de schi. Neîncuiată! Intră și găsi schiurile pe care și le alesese, ajutat de lumina din recepție.

[66] Da. — Totul e în ordine? — Da. — Ascultă! Venim după englez în zece minute. Ai înțeles? — 'Nțeles. — Să ai grijă. Da? — Am înțeles! (germ.).

Lângă ele se aflau și niște bețe. Scoase cu grijă totul din fanta de lemn, se duse la ușa principală, o deschise, așeză binișor schiurile și bețele în zăpadă, se întoarse la ușă, o încuie pe dinafară și aruncă cheile departe, în zăpadă.

Luna în al treilea pătrar ardea cu flăcări aproape năucitoare și cristalele de zăpadă scânteiau ca un covor din praf de diamante. Acum trebuia să irosească mai multe minute ca să regleze perfect legăturile. Băgă un bocanc în șanțul lăcașului pentru vârf și îngenunche, pipăind după cablul de oțel din spatele călcâiului. Era prea scurt. Calm, fără grabă, ajustă șurubul reglator și încercă din nou. De astă dată era bine. Apăsă încuietoarea de siguranță și simți cum îi fixează ferm bocancul în lăcaș. Veni rândul curelei de siguranță ce trecea pe deasupra bocancului, urmând să țină schiul captiv dacă încuietoarea se desfăcea, ceea ce s-ar fi întâmplat în cazul unei căderi. Începeau să-i înghețe degetele. Vârful curelei; numai nu găsea catarama! Un minut întreg irosit! Gata! Acum, aceleași manevre cu schiul celălalt. În cele din urmă Bond se ridică, își trase mănușile pe mâinile care-l dureau de frig, luă bețele ca niște lănci și se împinse de-a lungul crestei slab conturate ce arăta fostele margini ale cărării care fusese bine bătătorită cu o zi înainte. Totul părea în regulă! Își trase ochelarii pe ochi; vastul peisaj acoperit de ninsoare căpătă tonuri verzui-argintii, de parcă ar fi înotat pe sub apă într-o zi însorită. Schiurile sâsâiau pe zăpada afânată. Încercă să-și sporească viteza pe panta descendentă blândă, folosind mișcarea de schi-fond, pasul alunecat al primilor schiori norvegieni, dar nu reuși. Avea impresia că are călcâiele bocancilor bătute în cuie pe schiuri. Începu să se împingă cât de repede putea cu ajutorul bețelor. „Dumnezeule, ce mai urme trebuie că las – ca niște șine de tramvai!” Imediat ce inamicii reușeau să deschidă ușa de la intrare, îi vor porni pe urme și cu siguranță că instructorul cel mai rapid îl putea prinde cu ușurință, dacă nu obținea un avans bun! Fiecare minut, fiecare secundă conta. Trecu pe lângă conturul întunecat al stației de telecabine și pe lângă hotelul-restaurant. Iată capătul pârtiei Gloria, cu tăblițele de lângă ea acoperite complet de zăpadă! Fără să se oprească, Bond se îndreptă direct către pârtie și trecu de marginea ei.

Prima coborâre verticală trezea o încântare vecină cu spaima. Adoptă poziția Arlberg ghemuită pe care o învățase demult, cu

mâinile în fața bocancilor, și-și dădu drumul. Schiurile sale erau depărtate urât, la vreo cincisprezece centimetri unul de altul. Profesionistul pe care-l privise coborâse cu bocancii lipiți, de parcă ar fi avut un singur schi. Dar nu era momentul să se preocupe de stil, chiar dacă ar fi fost capabil să-l reproducă. Mai presus de orice altceva, trebuia să rămână la verticală!

Viteza lui Bond deveni înfricoșătoare, însă stratul gros și pufos de zăpadă rece, afânată, îi dădu suficientă încredere ca să încerce o întoarcere paralelă. La viteza aceea se cerea doar o rotire minimă a umerilor – greutatea pe schiul stâng; se răsuci și-și menținu poziția, muchia dreaptă a fiecărui schi înfigându-se în pantă și împroșcând un jet de cristale de zăpadă luminate de lună. Bucuria vitezei, a tehnicii și a stăpânirii zăpezii îl făcu să uite pe moment primejdia. Se îndreptă și aproape că plonjă în următoarea întoarcere, de astă dată către stânga, lăsând în urmă un S mare pe zăpada virgină. Acum își putea permite să alunece direct la vale, până la cotitura strânsă spre stânga, ocolind coasta își îndreptă schiurile în jos și simți un real extaz lansându-se ca un glonț negru pe panta uriașă, cu o înclinație de 45 grade. Acum, cotitura spre stânga. Văzu grupul de trei steaguri – negru, roșu și galben – atârnând inerte, cu culorile încurcate de lumina lunii. Acolo va trebui să se oprească și să facă puțină recunoaștere pentru porțiunea următoare. Cu puțin înainte de cotitura cea mare exista o mică pantă ascendentă. Bond o luă cu viteză și simți cum i se desprind schiurile de pământ la capătul ei, împunse zăpada cu bățul stâng pentru un imbold în plus și-și aruncă schiurile, umărul drept și șoldurile spre stânga. Ateriză într-un jet de zăpadă complet nemișcat. Era de-a dreptul încântat de sine însuși: o Cristiană în salt e o manevră de efect și deloc ușor de executat în viteză. „Aș vrea să fi fost aici Fuchs, fostul meu profesor, ca s-o vadă!”

Acum se afla pe coasta muntelui. Mult deasupra lui, cablurile argintii ale telecabinei coborau într-o buclă mare spre linia îndepărtată întunecată a marginii pădurii, unde lumina lunii făcea să scânteieze pilonul zvelt. Bond își aminti că urma o serie de zigzaguri ample, mai mult sau mai puțin sub cabluri. Dacă pârtia ar fi fost bătătorită i-ar fi venit ușor, însă zăpada proaspătă făcea fiecare pantă descendentă să pară atrăgătoare. Își ridică ochelarii, ca să vadă dacă poate depista un steag. Da,

exista unul la vale, în stânga. Își spuse că va descrie câteva S-uri pe următoarea pantă și apoi se va îndrepta spre steag.

În clipa când își coborî ochelarii și prinse bine bețele în mâini se întâmplară două lucruri. Mai întâi răsună un bubuit adânc, venit de sus, din vârful muntelui, și o flacără mică tremurătoare, se lansă în sus pe cer, deasupra lui. La capătul traiectoriei parabolice, flacăra se opri, se auzi o trosnitură puternică și racheta de semnalizare cu magneziu, agățată de o parașută își începu coborârea clătinată, anihilând umbrele negre din adâncituri și transformând întunericul într-o lumină diurnă hidoasă. O nouă rachetă de semnalizare și apoi încă una țâșniră pe cer, luminând fiecare cotlon al coastei muntelui.

Simultan, cablurile aflate mult deasupra lui începură să vibreze! Inamicul trimitea o telecabină după el!

Bond înjură în cutele ude ale batistei de mătase și se puse în mișcare. În curând va apărea un om pe urmele lui – probabil înarmat cu pistol!

Parcurse a doua porțiune a pârtiei cu mai multă grijă decât pe prima, ajunse la al doilea steag, coti în dreptul lui și porni pe panta abruptă, pregătindu-se pentru seria de S-uri înlănțuite pe sub cabluri. Oare cu ce viteză se deplasau blestematele de gondole? Cincisprezece, douăzeci și cinci, treizeci de kilometri la oră? Sistemul de pe Gloria era de ultimă generație, așa că probabil era și cel mai rapid. Nu citise undeva că telecabina dintre Arosa și Weisshorn mergea cu patruzeci la oră? Chiar pe când se lansa în primul S, vibrația cablului de deasupra lui se modifică preț de câteva clipe, apoi reveni la scârțâitul obișnuit. Gondola trecuse de primul pilon! Pe Bond începeau să-l doară genunchii – punctul vulnerabil al tuturor schiorilor. Își reduse amplitudinea S-urilor, își iuți coborârea, dar tot simțea sub schiuri făgașele adâncite ale pârtiei aproape la fiecare întoarcere. Oare acolo, în stânga, departe, era un steag? Rachetele cu magneziu se legănau mai jos, aproape deasupra lui. Da. Părea în regulă. Încă două S-uri, după care se va lansa transversal spre steag.

Ceva lovi pământul cu o pârâitură teribilă, într-o arteziană de zăpadă, în dreapta lui! Încă una în stânga! Aveau un aruncător de grenade în telecabină! Primele două îl încadraseră. Oare a treia îl va nimeri direct? Aproape înainte să-i treacă fulgerător întrebarea prin minte se produse o explozie teribilă chiar în fața

lui și se trezi propulsat înainte, pieziș, într-o învălmășeală de schiuri și bețe.

Bond se ridică binișor în picioare, icnind și scuipând zăpadă. Una din legături i se desfăcuse. Degetele lui tremurătoare găsiră închizătoarea și o fixară iarăși strâns. Alt trosnet puternic, dar la douăzeci de metri mai încolo. Trebuia neapărat să se depărteze de linia de tragere a blestematei de telecabine! „Steagul din stânga! își zise el febril. Trebuie să traversez acum.” Se orientă vag pe panta abruptă și se lansă.

Capitolul 17

Zăpadă însângerată

Era un teren înșelător, vălurit. Rachetele cu magneziu coborâseră și mai mult și proiectau petice urâte de umbră neagră, oricare dintre ele putând fi o mică râpă. Bond trebuia să se oprească la fiecare și de fiecare dată, cristiana bruscă îi zdruncina picioarele și gleznele. Reuși totuși să traverseze fără să cadă și se opri lângă steag, gâfâind. Se uită în urmă: gondola se oprise. Pasagerii puteau să comunice cu stația de sus și cu cea de jos prin telefon, dar de ce se oprise? Ca pentru a-i răspunde, din cabina din față țâșniră vesel niște flăcări albastre – numai că nu auzi niciun glonț. Gondola se legăna precis pe cablu. O clipă mai târziu însă începu un tir mai rapid, de sus, de deasupra lui, din două puncte, undeva în apropierea primului steag, și zăpada fu împroșcată elegant în urma sa. Așadar, instructorii porniseră în sfârșit pe urmele lui! Căzătura îl costase câteva minute. Oare cât avans avea? Cu siguranță mai puțin de zece minute. Un glonț îi ricoșă de unul dintre schiuri și porni mai departe la vale. Bond își umplu pentru ultima oară plămânii cu aer și se puse din nou în mișcare, tot spre stânga depărtându-se de traseul telecabinei, către următorul steag – un punct îndepărtat la marginea umbrei proiectate de marele vârf al Piz Gloria asemănător cu Matterhornul, ce țâșnea spre cerul înstelat cu o măreție cumplită.

Se părea că traseul îl va duce periculos de aproape de poalele piscului. Ceva, o amintire măruntă, îi sâcâia mintea. Ce să fi fost? Ceva neplăcut. Da. Dumnezeule! Ultimul steag: fusese negru! Se afla pe traseul negru, cel închis din cauza pericolului de avalanșă! Dumnezeule! „Eh, de data asta chiar am încurcat-o.” N-avea timp să încerce să se întoarcă pe traseul roșu și oricum, cel roșu avea o porțiune mai lungă aproape de cabluri. Va trebui pur și simplu să-și încerce norocul. Și ce mai moment să-și încerce norocul, tocmai după o ninsoare abundentă și cu atâtea detunături care s-o disloce! Când exista pericolul de avalanșă, ghizii interziceau chiar și vorbirea obișnuită! Ei bine, la

naiba! Bond se lansă mai departe pe marea pantă fără marcaj, ajunse la steag și-l depistă pe următorul, departe, pe coasta muntelui, spre marginea pădurii. Prea abrupt ca să coboare direct! Va trebui să se deplaseze în S-uri.

Și atunci ticăloșii aleseră să mai lanseze trei rachete de semnalizare, urmate de un șuvoi de rachete felurite care explodară frumos printre stele. Sigur că da! Strălucită idee! Manevra era probabil în beneficiul privitorilor din vale, care puteau să-și pună întrebări în legătură cu exploziile misterioase din vârful muntelui. Ei bine, pe munte avea loc o petrecere, se sărbătorea ceva. Bogătașii se distrează pe cinste, zău! Și atunci, Bond își aminti: sigur că da! Era Ajunul Crăciunului! „Sculați, gazde, nu dormiți…” Schiurile lui sâsâiau ca acompaniament în timp ce cobora iute în zigzag panta acoperită de zăpadă nouă, frumoasă. Crăciun cu zăpadă! Ei bine, chiar că-și făcuse rost de așa ceva!

Și atunci auzi, de sus, de deasupra lui, cel mai temut din toate zgomotele în Alpi, la mare altitudine – trosnetul reverberant, bubuitor! Atuul suprem! Avalanșă!

Pământul se zgudui violent sub schiurile lui și uruitul tot mai puternic cobora spre el ca zgomotul unui tren expres ce străbate mugind o sută de tuneluri. „Dumnezeule atotputernic, de data asta chiar am sfeclit-o! Ce spunea regula? Îndreaptă schiurile cu vârful spre vale! Încearcă să întreci avalanșa!” Bond își orientă schiurile spre vale, spre marginea copacilor, se lăsă în urâta-i poziție ghemuită și se lansă în spațiul alb ca din pușcă, cu schiurile urlând.

„Dă-i înainte, ticălosule! Întinde-ți mâinile mult în față!” Curentul stârnit de viteza deplasării lui se acumula, transformându-se într-un zid mare, în fața lui, încercând să-l dezechilibreze. În spate, mugetul gigantic al muntelui părea să sporească. Alte trosnete, mai reduse, răsunau sus, printre stâncile răzlețe. Tot blestematul de munte se punea în mișcare! Dacă ajungea la marginea pădurii înaintea masei imense de zăpadă pornită la vale, ce alinare va găsi acolo? De bună seamă, nu protecție, decât după ce ajungea în inima pădurii. Avalanșa va doborî brazii ca pe niște chibrituri pe primii o sută de metri. Folosindu-și creierul, Bond coti ușor la stânga. Deschizătura, spărtura între copaci a pistei negre se afla cu

siguranță undeva mai jos de ultimul steag pe care-l țintise. Dacă nu, era mort!

Coborârea nebunească drept la vale se apropia de final. Copacii se apropiau de el cu iuțeală. Exista o spărtură în afurisitul lor de șir negru? Da! Dar mai spre stânga. Bond coti, reducându-și recunoscător viteza însă cu urechile ciulite ca să estimeze distanța ce-l despărțea de tunetul aflat în urma lui. Nu putea fi prea mare. Tremuratul pământului crescuse mult și știa că o cantitate mare de zăpadă va găsi la rândul ei golul dintre copaci, se va revărsa prin el și-l va urmări chiar și acolo! Da! Iată steagul! Bond se lansă într-o cristiană spre dreapta chiar în clipa când auzi, în stânga sa primii copaci căzând cu zgomotul a sute de pocnitori monstruoase – pocnitori de Crăciun! Bond se azvârli drept prin luminișul lat și alb dintre copaci. Dar auzul îi spunea că pierde! Zgomotul prăbușirii copacilor se apropia. Prima creastă de spumă a valului alb nu putea fi prea departe în spatele lui. Ce-i de făcut când lovește avalanșa? Exista o singură regulă: du-ți mâinile la bocanci și prinde-te de glezne. Apoi, dacă erai îngropat, aveai o oarecare speranță de a-ți desface schiurile și de a reuși, eventual, să-ți sapi drum spre suprafață – asta, dacă știai, în mormântul tău alb, care e direcția spre suprafață! Dacă nu puteai să cazi ca o minge, sfârșeai imobil, o încâlceală de bețe și schiuri în cele mai bizare unghiuri, îngropată sub zăpadă. Slavă Domnului: începea să se vadă deschizătura de la capătul luminișului, scânteierea ultimelor câmpuri cu pantă blândă dinaintea liniei de final! Mugetul pârâitor din spatele lui creștea în intensitate! Oare cât de înalt va fi zidul de zăpadă? Cincisprezece metri? Treizeci?

Bond ajunse la capătul luminișului și se lansă într-o cristiană spre dreapta. Era ultima lui speranță: să ajungă dincolo de centura lată a copacilor și să se roage ca avalanșa să nu-i cosească pe toți. A rămâne în calea monstrului urlător din spatele lui ar fi însemnat sinucidere!

Cristiana îi reuși, numai că schiul drept i se prinse într-o rădăcină sau un lăstar și Bond se simți propulsat în aer. Aterizâ cu o bubuitură și rămase locului icnit, cu plămânii complet goliți de aer. Acum s-a zis cu el! Nu mai avea nici măcar atâta putere cât să-și prindă gleznele cu mâinile! O rafală uriașă de vânt îl izbi și un mic viscol îl acoperi cu zăpadă. Pământul se zguduia nebunește și mugetul adânc îi umplea auzul. O clipă mai târziu

trecu pe lângă el și lăsă locul unui uruit lent, greoi. Bond își scutură zăpada de pe față și se ridică în picioare cu mișcări nesigure; legăturile ambelor schiuri se lărgiseră și-și pierduse ochelarii. La o aruncătură de băț, un mare torent de zăpadă, înalt de vreo șase metri, se revărsa maiestuos din pădure la vale, peste pajiști. Avangarda lui mult mai înaltă, rostogolitoare, ce azvârlea în jur bulgări uriași de zăpadă, ajunsese deja la o sută de metri în față și continua să înainteze cu repeziciune. Dar locul unde se afla Bond era acum tăcut și pașnic, cu excepția trosnetelor ca de mitralieră ale copacilor ce se rupeau în pădurea care-l protejase la final. Trosnetele se apropiau! N-avea timp de pierdut! Însă Bond își scoase o mănușă îmbibată de apă și băgă mâna în buzunarul pantalonilor. Niciodată n-avusese mai mare nevoie de un pahar de tărie ca în clipa aceea! Înclină butelcuța și și-o goli pe gât, după care o aruncă. „Crăciun fericit!” își zise în sinea lui, apoi se aplecă să vadă de legăturile schiurilor.

Se ridică în picioare, cam ametit, dar cu minunatul foc molcom al Enzianului în stomac și porni pe ultima porțiune de drum, un kilometru și jumătate de coborâre directă peste pajiști, spre dreapta, îndepărtându-se de râul de zăpadă ce continua să se reverse cu putere. Drăcie! La capătul pajiștilor exista un gard! Va trebui să folosească ieșirea normală a pistelor, aflată alături de stația de telecabine. Părea în regulă. Nu se vedea nici urmă de gondolă, dar acum putea auzi vibrația cablurilor. Oare gondola pornită la vale făcea cale întoarsă spre Piz Gloria, presupunând că fusese omorât de avalanșă? În curtea stației de telecabine se găsea o berlină mare, neagră și în clădire erau lumini aprinse, dar alte semne de viață nu se vedeau. Ei bine, asta era singura sa cale de a ieși de pe pistă și de a ajunge pe șoseaua care-i era obiectivul. Bond se lansă într-o alunecare ușoară la vale, odihnindu-și membrele, recăpătându-și respirația normală.

Detunătura stridentă a unui pistol de calibru mare și zgomotul înfundat al glonțului înfipt în zăpadă, lângă el îl făcură să se adune. Se răsuci într-o parte și privi iute în sus, spre dreapta, de unde venise împușcătura. Arma scuipă iarăși flăcări. Un om pe schiuri venea repede după el. Unul dintre instructori!

Sigur că da! Venise precis pe traseul roșu. Oare celălalt îl urmărise pe traseul negru? Spera din toată inima că da. Cu un

oftat adânc de mânie, își spori viteza atât putu, ghemuindu-se mult și răsucindu-se ocazional în lateral, ca să-l împiedice pe individ să țintească. Împușcăturile izolate continuau. Întrecerea între cei doi pentru a ajunge la capătul pistei avea să fie foarte strânsă!

Bond studie punctul terminus, de care se apropia rapid. Exista un spațiu lat în gard, prin care să poată trece schiorii, o parcare mare în fața stației de telecabine și apoi taluzul scund ce apăra linia principală a Rhatische Bahn spre Pontresina și Trecătoarea Bernina. De cealaltă parte a căii ferate, taluzul feroviar cobora spre șoseaua ce ducea de la Pontresina la Samaden, unde se intersecta cu cea spre St. Moritz, intersecția fiind la vreo trei kilometri în josul văii.

O nouă împușcătură răscoli zăpada în fața lui. În total, șase gloanțe trase. Dacă avea noroc, pistolul individului era gol, dar asta nu-l ajuta prea mult. Nu mai avea vlagă pentru o bătaie.

O mare revărsare de lumină puternică apăru pe linia ferată, urcând, și înainte s-o ascundă stația de telecabine, Bond identifică un tren expres și reuși să audă vag duduitul locomotivei diesel electrice. Dumnezeule, trenul va trece pe lângă stația de telecabine cam tot atunci când el voia să traverseze șinele! Oare va reuși s-o facă – să alerge pe taluzul scund și să treacă dincolo de el și de șine înaintea sosirii trenului? Era singura lui speranță! Își făcu vânt cu bețele, ca să obțină un plus de viteză. Drăcie! Din mașina neagră ieșise un bărbat care se lăsă pe vine, țintind cu pistolul. Bond se răsuci, apoi se mai răsuci o dată în timp ce din mâna individului țâșniră flăcări scurte, dar acum Bond ajunsese lângă el. Împunse cu putere cu capătul ascuțit al bățului de schi și-l simți cum pătrunde prin haine. Omul scoase un țipăt și căzu. Instructorul, aflat acum la doar câțiva metri în urmă, răcni ceva. Ochiul cel mare și galben al locomotivei strălucea cu putere pe șine și Bond zări cu coada ochiului, dedesubtul farurilor, uriașa apărătoare roșie de zăpadă ce împingea zăpada proaspătă spre dreapta și spre stânga locomotivei în două aripi albe. Acum! Țâșni ca o nălucă prin parcare, îndreptându-se direct spre movila taluzului, iar când o atinse își înfipse ambele bețe în pământ, ca să-și ridice schiurile de la sol, și se azvârli înainte prin aer. Întrezări scurt șinele de oțel sub el, înregistra un duduit teribil în urechi și un urlet feroce al sirenei trenului, la doar

câțiva metri de el. Apoi se prăbuși pe șoseaua acoperită de gheață, încercă să se oprească, dar nu reuși; cu un derapaj grozav, se izbi de peretele tare de zăpadă aflat de partea cealaltă. În aceeași clipă se auzi din spatele lui un țipăt teribil, un trosnet puternic de lemn rupt și scârțâitul frânelor trenului. Simultan, zăpada pulverizată de apărătoarea locomotivei, care ajunsese acum la Bond, se făcu roz!

Bond își șterse o parte din zăpadă de pe față, se uită la ea și i se întoarse stomacul pe dos. Dumnezeule! Individul încercase să-l urmeze, sărise prea târziu sau greșit și fusese prins de lamele ucigătoare ale apărătoarei de zăpadă! Carne tocată! Bond luă un pumn de zăpadă de pe mal și-și șterse cu ea fața și părul, apoi mai luă un pumn și-și frecă puloverul. Își dădu seama dintr-odată că mai sus de el, în trenul puternic luminat, oamenii coborau geamurile. Alții coborâseră pe linie. Bond se adună și porni anevoie pe gheața neagră a șoselei, urmat de strigăte – țipetele mânioase ale cetățenilor elvețieni. Își orientă schiurile puțin pieziș față de curbura drumului și merse mai departe. În față, departe, în albia neagră a șoselei, vedea cu ochii minții uriașa elice roșie rotindu-se, absorbindu-l în vârtejul ei de oțel. Aflat aproape în stare de delir, lunecă mai departe spre vârtejul cel însângerat și ademenitor.

Ajuns la stadiul de automat cu față cenușie, Bond reuși cumva să rămână la verticală de-a lungul celor trei kilometri de schi-fond înșelător, pe panta blândă ce ducea la Samaden. O dată, o mașină aflată în trecere, cu lanțurile de zăpadă zăngănind, îl obligase să intre în nămeții de zăpadă de la margine. Se sprijini de zăpada moale și alinătoare preț de câteva clipe, cu respirația întretăiată de suspine, apoi își impuse să meargă mai departe. Ajunsese atât de departe, se descurcase atât de bine! Mai avea doar câteva sute de metri până la luminile scumpului, împrăștiatului paradis cu oameni și adăpost! Turla zveltă a bisericii satului era luminată de reflectoare, iar la stânga grupului de case cu beculețe pâlpâitoare se afla un mare lac de lumină caldă. Prin aerul geros, neclintit, se auzeau acordurile unui vals. Patinoarul! Un bal al patinatorilor în Ajunul Crăciunului! Acela era locul potrivit pentru el! Mulțimi de oameni! Veselie! Confuzie! Un loc în care să se piardă de dubla vânătoare pornită pe urmele lui – din partea SPECTRE și a poliției elvețiene, hoții și vardiștii mână-n mână!

Schiurile lui Bond loviră o grămadă de bălegar rămas în urma vreunei sănii sărbătorești. Plonjă ca beat în zidul de zăpadă de la marginea drumului și se îndreptă, înjurând fără vlagă. „Haide! Adună-te! Ia-ți un aer respectabil! Eh, de fapt nu trebuie să arăți prea respectabil. În definitiv, e Ajunul Crăciunului!” Apărură primele case. Zarva muzicii la acordeon, delirant de nostalgică, se revărsa dintr-un han cu o placă frumoasă de fier deasupra ușii. Acum urma o porțiune de drum sinuoasă, la deal – drumul spre St. Moritz. Bond o parcurse cu pași măsurați, înfigându-și bețele cu grijă. Își trecu o mână prin părul încâlcit și-și coborî la gât batista îmbibată de sudoare, băgând capetele sub gulerul cămășii. Muzica venea legănat către el dinspre marea baltă de lumină de deasupra patinoarului. Bond se îndreptă de spate un pic mai mult. În jur se aflau o mulțime de mașini parcate, schiuri înfipte în grămezi de zăpadă, sănii și tobogane, ghirlande de hârtie, un anunț mare în trei limbi, deasupra intrării: „Mare bal de Ajunul Crăciunului! Costumație fantezistă! Intrarea doi franci! Aduceți-vă toți prietenii! Ura!”

Bond își înfipse bețele și se aplecă să-și desfacă legăturile schiurilor, dar căzu pe o parte. Ce bine-ar fi fost dacă ar fi putut să rămână acolo, să adoarmă pe zăpada tare, bătătorită, care-i părea ca o saltea din puf de lebădă! Scoase un geamăt slab și se săltă cu grijă pe vine. Legăturile schiurilor erau înghețate, complet înțepenite, acoperite cu gheață, la fel ca bocancii lui. Luă un băț, împunse slab metalul și mai încercă o dată. În fine, închizătorile se desfăcură brusc și putu să descheie curelele. Oare unde să pună blestemățiile, unde să le ascundă marcajele de un roșu intens? Le târâi după el pe cărarea bătătorită ce ducea la intrarea înveselită de lumini, le împinse sub o berlină mare și înaintă împleticit. Bărbatul de la masa cu bilete era la fel de beat pe cât părea Bond. Ridică privirea obosit.

— *Zwei Franken.* Doi franci. *Deux francs.*

Incantația de rutină fu rostită cleios, într-un singur cuvânt atotcuprinzător. Bond se sprijini de masă, depuse pe ea monedele și-și primi biletul. Ochii individului focalizară.

— Vestimentația fantezistă, travestiul, e obligatoriu.

Băgă mâna într-o cutie de lângă el și aruncă pe masă o mască de domino, alb cu negru.

— Un franc. (Zâmbi strâmb.) Acum ești gangsterul, spionul. Da?

— Îhî, așa-i!

Bond plăti, își puse masca pe față, își descleștă mâna de pe masă cu regret și trecu împleticit de intrare. În jurul patinoarului mare, pătrat, se aflau șiruri de tribune de lemn. „Slavă Domnului că pot sta jos!” Exista un loc liber lângă interval, pe primul rând, aflat la nivelul patinoarului. Bond coborî împiedicat treptele și căzu pe scaun. Se îndreptă, zise „Scuze” și-și cuprinse capul în mâini. Fata de lângă el, ce făcea parte dintr-un grup de arlechini, pistolari din Vestul Sălbatic și piranți, își trase fusta înstelată și le șopti ceva vecinilor ei. Lui Bond nu-i păsa. Știa că într-o noapte ca aceea nu va fi scos afară. Din difuzoare, viorile începură să intoneze „Valsul patinatorilor”. Pe fundalul lor, vocea maestrului de ceremonii strigă:

— Ultimul dans, doamnelor și domnilor! Apoi ieșiți toți pe patinoar și prindeți-vă de mâini pentru finalul cel măreț. Mai sunt doar zece minute până la miezul nopții! Ultimul dans, doamnelor și domnilor. Ultimul dans!

Se auziră ropote de aplauze și oamenii râdeau emoționați. „Dumnezeule mare! își zise Bond pierit. Asta acum! Chiar nu vrea nimeni să mă lase în pace?!” Adormi.

Câteva ore mai târziu parcă, se simți zgâlțâit de umăr.

— Pe patinoar, domnule, vă rog! Toți pe patinoar pentru finala cea mare. A mai rămas doar un minut.

Un bărbat în uniformă violet cu auriu stătea lângă el și-l privea nerăbdător.

— Pleacă! zise Bond sec.

Dar o voce interioară îi spuse să nu facă o scenă, să nu fie bătător la ochi. Se chinui să se ridice în picioare, parcurse cei câțiva pași până pe patinoar, văzu un spațiu gol în lanțul uman din jurul ringului și lunecă spre el cu băgare de seamă. I se întinse o mână, pe care o prinse recunoscător. De cealaltă parte, cineva încerca să-i prindă mâna liberă. Și atunci se produse o diversiune. Din partea opusă a patinoarului, o fată îmbrăcată cu fustă de patinaj scurtă, neagră și o jachetă matlasată de un roz șocant, cu garnitură de blană, țâșni pe gheață ca săgeata și se opri brusc în fața lui Bond. Acesta simți cum particulele de gheață stârnite îi lovesc picioarele. Ridică privirea. Recunoștea fața aceea – ochii albaștri scânteietori, aerul de autoritate potolit acum de bronzul auriu și zâmbetul strălucitor de emoție. Cine naiba..?! Fata se strecură lângă el, îi

prinse mâna dreaptă în mâna ei stângă și apucă mâna celui aflat în dreapta ei.

— James, o, James! șopti ea stârnindu-i fiori. Eu sunt! Tracy! Ce-i cu tine? De unde ai apărut?

— Tracy, bâigui Bond. Tracy, ține-te de mine! Sunt dărâmat. Îți spun mai târziu.

Apoi începu să cânte Auld Lang Syne și toți își clătinară mâinile împreunate, la unison cu muzica.

Capitolul 18

Bifurcație la stânga, spre iad!

Bond n-avea idee cum a reușit să rămână la verticală, dar cântecul se termină și toți aclamară și se despărțiră în perechi și grupuri. Tracy îl sprijini de braț. Bond se adună și spuse răgușit:

— Amestecă-te în mulțime, Tracy! Trebuie să plec de aici. Sunt urmărit. (Brusc, i se născu o speranță.) Ești cu mașina?

— Da, scumpul meu. Totul va fi bine. Sprijină-te de mine. Te așteaptă oameni afară?

— Se poate. Uită-te după un Mercedes mare și negru. Se poate să se tragă cu pistolul. Ai face bine să stai departe de mine. Mă descurc eu. Unde-i mașina?

— Ceva mai încolo pe drum, la dreapta. Dar nu fi caraghios! Uite, am o idee. Pune-ți jacheta asta pe tine! (Trase fermoarul în jos și se dezbrăcă de haină.) O să fie cam strâmtă. Așa, bagă brațul în mâneca asta.

— Dar ai să răcești!

— Fă cum îți spun. Am un pulover și haine din belșug pe dedesubt. Acum brațul celălalt. Așa! (Trase fermoarul.) Scumpul meu James, arăți adorabil!

Blănița jachetei mirosea a „Ode” de la Guerlain și parfumul îl duse pe Bond înapoi în Royale. Ce fată! Gândul la ea, gândul de a avea un aliat, de a nu fi singur, de a fi scăpat de pe blestematul de munte îl însufleți. Ținând-o de mână, o urmă prin mulțimea care se scurgea acum spre ieșire. Acela va fi un moment neplăcut! Indiferent dacă telecabina inițială coborâse sau nu de pe munte, Blofeld avusese între timp răgaz să coboare o alta plină cu oameni din SPECTRE. Bond fusese văzut din tren, se știa probabil că se îndreptase spre Samaden. Între timp verificaseră precis gara. Se vor aștepta ca el să încerce să se ascundă într-o mulțime. Poate că individul cel beat și-l amintise. Dacă berlina aceea plecase și scosese la iveală schiurile cu săgeți roșii, va exista o certitudine. Bond lăsă mâna fetei și-și trecu iarăși ceasul făcut zob peste falangele mâinii

drepte. Își adunase destule puteri, în principal de la fată, ca să-i mai izbească o dată! Ea îl privi.

— Ce faci?

— Nimic, zise el luând-o iarăși de mână.

Se apropiau de ieșire. Bond se uită prin fantele măștii. Da, Dumnezeule! Doi dintre mardeiași stăteau lângă omul cu biletele și priveau șuvoiul de oameni cu o concentrare mortală. De cealaltă parte a drumului se afla Mercedesul negru, din eșapamentul căruia ieșeau aburi de benzină. Nu exista scăpare, ci doar cacealmaua. Bond o cuprinse pe Tracy pe după gât și-i șopti:

— Sărută-mă până trecem de masa cu bilete! Sunt aici, dar cred că putem scăpa.

Tracy își petrecu un braț pe după umerii lui și-l trase spre ea.

— De unde știai că asta aștept?!

Buzele ei coborâră spre ale lui pieziș, apăsat; într-un val de oameni care râdeau și cântau, reușiră să treacă și să iasă pe stradă. Cotiră, tot îmbrățișați, și înaintară. Da! Iată scumpa de mașinuță albă!

Și atunci, claxonul Mercedesului începu să trâmbițeze imperativ. Mersul lui Bond sau poate pantalonii lui demodați de schi îl deconspiraseră omului din mașină!

— Repede, iubito! spuse Bond imperios.

Fata se aruncă în mașină, la volan, apăsă pe starter și mașina se puse în mișcare, în timp ce Bond urca pe cealaltă portieră. Se uită înapoi. Îi văzu prin lunetă pe cei doi bărbați de pe șosea. Nu vor trage, cu atâția martori în jur. Se întoarseră în fugă la Mercedes. Slavă Domnului că era orientat cu botul la deal, spre St. Moritz! Tracy execută un derapaj controlat la virajul în S din sat și intrară pe șoseaua principală, pe care coborâse Bond împleticit cu jumătate de oră mai devreme.

Aveau să treacă minimum cinci minute până reușea Mercedesul să întoarcă și să se ia după ei. Fata mâna nebunește, dar pe șosea exista trafic – sănii cu clopoței, pline cu cheflii înveliți în blănuri care se întorceau la Pontresina, câte o mașină cu lanțurile de zăpadă zornăind. Tracy conducea folosind din plin frânele și claxonul – același claxon triplu care trâmbița discordant, ascuțit, cum Bond își amintea atât de bine.

— Tracy, ești un înger! Dar ia-o binișor, nu vrem să ajungem într-un șanț.

Fata îi aruncă o privire piezișă și râse încântată.

— S-ar spune că te simți mai bine. Dar nu te pot vedea. Acum poți să-ți scoți masca aia caraghioasă și haina mea. Într-un minut pornește încălzirea și ai să te coci! Și mi-ar plăcea să te văd așa cum mi te amintesc. Dar ești mulțumit de mine?

Bond începea să simtă că revine la viață. Era atât de minunat să se afle în mașina aceea mică, împreună cu fata aceea extraordinară! Amintirea muntelui cel oribil, a toate prin câte trecuse începea să se estompeze. Acum avea din nou speranță, după atâta teamă și disperare. Simțea cum i se destind tensiunile din abdomen.

— Am să-ți spun dacă sunt mulțumit când ajungem în Zürich. Ai să reușești? Grozav mod de a petrece Crăciunul!

Coborî geamul și aruncă masca de domino, își scoase jacheta și i-o puse fetei pe umeri. Apărură indicatoarele pentru drumul principal ce cobora în vale.

— Fă stânga aici, Tracy. Filisur și apoi Coire.

Luă curba periculos de repede, după părerea lui Bond. Intră într-un derapaj despre care el jură că va fi necontrolat, dar, chiar și pe gheața neagră a șoselei, ea stăpâni mașina și merse mai departe.

— Pentru Dumnezeu, Tracy! Cum ai reușit asta?! Nici măcar n-ai lanțuri!

Ea râse, mulțumită de respectul adânc din glasul lui.

— Crampoane Dunlop pentru raliu la toate cauciucurile. Teoretic ar trebui să le fie rezervate piloților de raliu, dar am reușit să obțin un set. Nu-ți face griji! Așază-te comod și bucură-te de plimbare.

În vocea fetei exista ceva complet nou, o cadență și o fericire care nu existaseră în niciun caz la Royale. Bond se întoarse și o privi cu atenție pentru prima oară. Da, era într-un fel altă femeie, o femeie care emana sănătate și un fel de lumină lăuntrică. Părul blond sclipea de vitalitate, iar buzele ei frumoase, întredeschise păreau a fi mereu pe punctul de a zâmbi.

— Mulțumit?

— Arăți absolut minunat! Dar acum, pentru Dumnezeu, spune-mi: cum de s-a întâmplat să fii la Samaden? A fost un miracol absolut, mi-ai salvat viața!

— Bine, dar apoi îmi spui tu. N-am mai văzut niciodată un om care să arate ca un mort pe picioare! Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am crezut că ești criță. (Îi aruncă o privire rapidă.) Tot n-arăți prea grozav. Stai așa, dau drumul la ventilator. (Se aplecă spre bord.) Așa, să te încălzești cum trebuie. (După o pauză scurtă, începu.) Povestea mea e, de fapt, foarte simplă. Papa m-a sunat într-o zi din Marsilia ca să afle ce mai fac. M-a întrebat dacă te-am văzut și a părut foarte enervat când a aflat că nu. Practic mi-a ordonat să plec să te caut. (Îi aruncă o privire.) S-a atașat de tine, să știi. Oricum, a spus că a aflat adresa unui anumit individ pe care-l căutai. A spus că e sigur că între timp ai aflat-o și tu. A zis că, așa cum te cunoaște el, te voi găsi precis undeva în apropierea adresei aceleia. Era Clubul Piz Gloria. Mi-a cerut ca dacă te găsesc, să-ți spun să ai grijă ce faci, să te păzești. Câtă dreptate a avut! râse ea. Ei bine, așa se face că am plecat de la Davos, unde chiar că m-au pus din nou pe picioare, așa cum spuneai tu că se va întâmpla, și am venit la Samaden alaltăieri. Seilbahn-ul n-a funcționat ieri, așa că azi aveam de gând să urc ca să te caut. Asta-i tot, foarte simplu. Acum spune-mi tu!

Menținuseră o viteză bună pe drumul descendent, șerpuit ce ducea în vale. Bond se întoarse ca să se uite prin lunetă și înjură pe înfundate. La vreun kilometru și jumătate în urma lor, două faruri îi urmau.

— Știu, spuse fata. I-am urmărit în oglindă. Mă tem că se apropie puțin. Pesemne că șoferul e bun și cunoaște drumul. Au probabil lanțuri de zăpadă. Dar cred că-i pot ține la distanță. Acum spune, cu ce te-ai îndeletnicit?

Bond îi oferi o versiune bălmăjită. Pe munte trăia sub nume fals un mare gangster, urmărit de poliția englezească. Bond avea oarecare legături cu poliția, cu Ministerul Apărării. (Fata pufni: „Nu încerca să mă prostești! Știu că ești în Serviciul Secret. Mi-a spus papa.” „Eh, papa vorbește prostii”, replică Bond scurt. Ea râse atotștiutor.) În fine, a fost trimis ca să se convingă că acela era omul pe care-l voia poliția și a aflat că da. Dar individul a început să aibă suspiciuni față de el și el a trebuit s-o șteargă rapid. Îi descrise în imagini vii coșmarul luminat de lună de pe munte, avalanșa, omul omorât de tren, cum a ajuns la Samaden, mort de oboseală, și a încercat să se ascundă în mulțimea de pe patinoar.

— Și atunci, încheie el jalnic, ai apărut tu, ca un înger pe patine, și iată-ne!

Ea cumpăni un minut asupra relatării, după care zise calm:

— Acum, scumpul meu James, spune-mi pe câți dintre ei i-ai omorât. Și spune-mi adevărul.

— De ce?

— Simt curioasă, atât.

— Promiți să ții asta între noi doi?

— Desigur, replică ea enigmatic. De-aici înainte, totul e între noi doi.

— Păi a fost paznicul principal de la așa-numitul club. A trebuit s-o fac, altfel aș fi eu mort acum. Pe urmă presupun că unul a fost prins de avalanșă. Apoi, la poale, unul dintre ei a tras în mine și a trebuit să-l înjunghii cu bățul de schi – autoapărare. Nu știu cât de grav e rănit. Și mai e cel omorât de tren. Trăsese spre mine de șase ori și oricum, a fost vina lui. Hai să spunem că trei și jumătate au sfârșit murind într-un fel sau altul.

— Câți au rămas?

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau doar să știu. Ai încredere în mine!

— Păi cred că de toți erau cincisprezece sus, pe munte, așa că rămân unsprezece și jumătate – plus barosanul.

— Și în mașina din spate sunt trei? Ne vor omorî dacă ne prind?

— Mă tem că da. N-am nicio armă. Îmi pare rău, Tracy, dar mă tem că n-ai avea mari șanse, fiind martoră și un fel de complice al meu. Oamenii ăștia cred că sunt piază rea pentru ei.

— Și ești?

— Da. De acum înainte, cea mai rea!

— Ei bine, am niște vești cam proaste pentru tine. Se apropie de noi și mai am doar vreo nouă litri de benzină în rezervor. Va trebui să oprim în Filisur. Nu va exista nicio benzinărie deschisă și asta înseamnă că va trebui să trezim pe cineva. Nu pot spera să reușesc în mai puțin de zece minute, așa că vor pune mâna pe noi. Va trebui să scornești ceva inspirat.

Ajunseră la o râpă și la un viraj în S peste un pod. Tocmai ieșeau din prima curbă, pe pod, când îi scăldară lumini de faruri de pe cealaltă parte a râpei. Cele două mașini erau la opt sute de metri una de alta, însă peste râpă le despărțeau poate doar trei sute de metri. Pe Bond nu-l surprinse să vadă flăcările

albastre familiare pâlpâind în partea din față a mașinii. Câteva fragmente de granit din ieșitura de deasupra lor căzură pe capota mașinii. În clipa următoare intrau pe a doua jumătate a S-ului, ieșind din raza vizuală a urmăritorilor.

Urma o porțiune de drum în refacere, acolo unde avusese loc o alunecare de teren. Existau indicatoare mari de avertizare: „*Achtung*! *Baustelle*! *Vorsichtig Fahren*!”[67] Drumul deteriorat se lipea de coasta muntelui în dreapta, iar în stânga avea niște parapeți șubrezi, dincolo de care o râpă cobora sute de metri în defileul unui râu plin cu sloiuri de gheață. La mijlocul acestei porțiuni proaste, o uriașă săgeată din lemn vopsită în roșu arăta spre o trecere îngustă pe un pod temporar. Bond strigă pe neașteptate:

— Stop!

Tracy opri, cu roțile din față pe pod. Bond deschise portiera cu o smucitură.

— Du-te mai departe! Așteaptă-mă la următoarea cotitură. E singura șansă!

Ea se puse în mișcare fără o vorbă. Fată bună! Bond alergă înapoi cei câțiva metri până la săgeata mare, roșie, ținută în furca a doi stâlpi verticali. O smulse, o învârti astfel încât să arate spre stânga, către parapetul șubred ce închidea cei câțiva metri de șosea veche care ducea la podul prăbușit. Trase de parapet, smulse țărușii, îl turti la pământ. De după colțul din spatele lui apăru lumina puternică a farurilor. Sări peste drumul temporar, în umbra muntelui, se lipi strâns de el și așteptă, cu răsuflarea tăiată.

Mercedesul venea cu viteză mai mare decât ar fi trebuit să aibă pe drumul neregulat, iar lanțurile îi zdrăngăneau sub apărătoarele de noroi. Se îndreptă direct spre deschizătura neagră către care arăta acum săgeata. Bond zări în fugă niște fețe albe, încordate, apoi auzi țipătul disperat al frânelor când șoferul văzu abisul din fața lui. Mașina păru la un pas de a se opri, dar pesemne că roțile din față trecuseră de margine. Rămase o clipă în echilibru pe burta-i metalică, apoi se înclină încet, foarte încet. Se auzi o primă trosnitură cumplită când lovi resturile de sub podul vechi, apoi încă o trosnitură și încă una. Bond fugi pe lângă săgeata mincinoasă și se uită în jos. Mașina zbura prin aer, cu roțile în sus. Se izbi din nou și o arteziană de

[67] Atenție! Șantier în lucru! Conduceți cu precauție! (germ.).

scântei țâșni dintr-o ieșitură de stâncă. Apoi, dându-se peste cap și cu farurile tot aprinse, în chip misterios, se prăbuși mai departe în defileu. Lovi o ultimă ieșitură de piatră care o trimise într-o parte și, rotindu-se lateral, dar cu farurile stinse și cu metalul luminat slab doar de lumina lunii, făcu ultimul mare plonjon în râul înghețat. Din defileu răsună un uruit adânc, urmat de ropotul bolovanilor mari și mici stârniți de coliziune. Apoi se înstăpâni liniștea pașnică, luminată de lună.

Bond își lăsă aerul din plămâni să iasă într-un șuierat slab, printre dinții încleștați, după care, mecanic, se apucă să îndrepte lucrurile: ridică resturile gardului, luă săgeata și o puse la loc cu capul spre dreapta. Pe urmă își șterse de pantaloni mâinile asudate și porni cu pași nesiguri pe drum, dincolo de curba următoare.

Mica mașină albă se afla acolo, trasă pe dreapta, cu luminile stinse. Bond urcă și se lăsă grămadă pe scaun. Tracy nu spus nimic, ci doar puse mașina în mișcare. În valea de mai jos de ei apărură luminile din Filisur, calde, gălbui. Ea întinse mâna și o strânse pe a lui cu putere.

— Ai trecut prin destule pentru o singură zi. Dormi. Te duc eu la Zürich. Te rog, fă cum îți spun!

Bond nu răspunse nimic. Îi apăsă slab mâna, își sprijini capul de portieră și adormi instantaneu.

Era făcut knock-out.

Capitolul 19

Dragoste la micul dejun

În zorii cenușii, aeroportul din Zürich era deprimant și aproape pustiu, dar exista din fericire un avion Caravelle al Swissair, întârziat de ceață pe aeroportul din Londra, care aștepta decolarea către capitala britanică. Bond o instală pe Tracy în restaurant și, ignorând cu regret mirosul de cafea și ochiuri, se duse și-și cumpără bilet, își dădu pașaportul unui funcționar somnoros ca să fie vizat (se așteptase pe jumătate să fie oprit, dar nu fu cazul) și merse la o cabină telefonică, în care se încuie. Căută în cartea de telefoane Universal Export și citi dedesubt, așa cum sperase, *Hauptverterer*[68] Alexander Muir, *Privat Wohnung*[69] și numărul. Privi prin sticla geamului ceasul din sala plecărilor: șase. Ei bine, Muir va trebui să suporte. Sună la numărul respectiv și, după câteva minute, o voce somnoroasă răspunse:

— *Ja*! *Hier* Muir.[70]

— Regret, patru unu zero, dar la telefon e zero-zero șapte, zise Bond. Sun din aeroport. E al naibii de urgent, așa că va trebui să-mi asum riscul că ți-e ascultată linia. Ai hârtie și creion?

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni mai vioaie.

— Stai așa zero-zero șapte. Da, am. Dă-i drumul!

— Mai întâi am o veste proastă. Adjunctul tău a pățit-o. Aproape sigur. Nu-ți pot da amănunte pe linia asta, dar plec la Londra peste vreo oră – cursa Swissair 110 – și-ți trimit informațiile imediat ce ajung. Poți să pui asta pe teleimprimator? Exact. Altceva: presupun că peste o zi sau așa ceva, un grup de fete, englezoaice, vor veni aici aduse cu elicopterul din Engadine. Un Alouette al Sud Aviation, galben. Voi trimite numele lor pe teleimprimator, din Londra, în cursul zilei. Pariez că vor pleca spre Anglia, probabil cu curse diferite și probabil cu

[68] Agent principal (germ.).

[69] Locuință particulară (germ.).

[70] Da! Muir la telefon, (germ.).

destinația Prestwick și Gatwick, nu doar spre aeroportul Londra, dacă aveți avioane care folosesc aeroporturile acelea. Oricum, cred că vor fi dispersate. Cred că poate fi foarte important să informezi Londra de numărul curselor cu care vin și ora sosirii. O treabă cam complexă, dar peste câteva ore îți voi obține autorizația să folosești oameni din Berna și Geneva care să te ajute. Ai notat? Bun. Acum, sunt aproape sigur că ai fost deconspirat. Ții minte vechea operațiune Bedlam, care tocmai a fost anulată? Ei bine, el e și are instalație radio și probabil a ghicit că te voi contacta în dimineața asta. Aruncă o privire pe fereastră și vezi dacă e vreun semn că ești supravegheat. Are precis oameni în Zürich.

— Hristoase, ce încurcătura naibii! (Vocea de la celălalt capăt al firului era încordată la culme.) Stai nițel!

Urmă o pauză. Bond și-l imagina pe Muir, pe care nu-l cunoștea decât ca pe un indicativ numeric, mergând la geam și trăgând cu grijă perdeaua la o parte. Muir se întoarse la telefon.

— Drace, așa se pare! E un Porsche negru peste drum. Doi inși înăuntru. Am să-mi chem prietenii din Securitate să-i alunge.

— Ai grijă cum procedezi, zise Bond. Bănuiesc că omul nostru are o legătură bună la poliție. Oricum, te rog, pune toate astea pe telex, pentru M. personal. Cifrat, firește. Și spune-i că dacă ajung teafăr și nevătămat, trebuie să-l văd azi, împreună cu cinci zero unu [ofițerul științific principal al Serviciului] și, dacă se poate, cu cineva din același domeniu de activitate de la Ministerul Agriculturii și Pisciculturii. Sună prostește, dar asta e. O să le dea peste cap coifurile de hârtie și budinca de Crăciun, însă n-am ce face. Te descurci cu toate astea? Băiat de treabă. Întrebări?

— Ești sigur că n-ar trebui să vin la aeroport și să aflu mai multe despre adjunctul meu? Se ținea după un individ al Țării Roșii. Tipul cumpăra chestii cam ciudate de la reprezentanța locală a Badische Anilin. Adjunctului i s-a părut al naibii de dubios. Nu mi-a spus în ce constau chestiile. A socotit că ar face bine să vadă unde sunt livrate.

— M-am gândit eu că trebuie să fi fost o treabă de felul ăsta! Nu, nu te apropia de mine! Sunt cât se poate de periculos și voi fi și mai periculos ceva mai târziu, pe parcursul zilei, când se va

găsi un anumit Mercedes în fundul unei râpe. Am să închid. Îmi pare rău că ți-am stricat Crăciunul. La revedere!

Bond puse receptorul în furcă și se duse în restaurant. Tracy ținuse ușa sub supraveghere și fața i se lumină când îl văzu. Se așeză foarte aproape de ea și-i luă mâna – cuplul tipic care-și ia rămas-bun la aeroport. Bond comandă o porție zdravănă de ouă jumări și multă cafea.

— E în regulă, Tracy. Am rezolvat totul în ce mă privește. Acum să ne ocupăm de tine. Mașina aceea a ta va fi o problemă. Vor exista oameni care te-au văzut plecând cu Mercedesul pe urme. Există de fiecare dată, chiar și la miezul nopții, în Ajunul Crăciunului. Iar barosanul din vârful muntelui are oameni și aici. Ai face bine să-ți termini micul dejun și să pleci naibii peste graniță. Ce punct de trecere a frontierei e mai aproape?

— Schafihausen sau Konstanz, presupun, dar... James, chiar trebuie să plec de lângă tine? întrebă ea rugător. Te-am așteptat atât de mult timp! Și chiar *m-am purtat* bine, nu-i așa? De ce vrei să mă pedepsești?

În ochi îi scânteiau lacrimi – lacrimi care nu și-ar fi făcut apariția în vremurile din Royale. Le șterse mânioasă cu dosul mâinii.

Bond își zise dintr-odată; „La naiba! N-am să mai găsesc niciodată o fată ca asta! Are tot ce am căutat la o femeie. E frumoasă, și în pat, și în afara patului. E aventuroasă, curajoasă și plină de resurse. E mereu incitantă. Pare să mă iubească. M-ar lăsa să-mi continuu viața așa cum e. E o fată singuratică, cu viața neaglomerată de prieteni, relații și bunuri. Mai presus de toate, are nevoie de mine. Voi avea pe cineva de îngrijit. M-am săturat de relațiile întâmplătoare, haotice, după care am mustrări de conștiință. Nu m-ar deranja să am copii. N-am niciun mediu social în care ea să se integreze sau nu. La drept vorbind, suntem o pereche. De ce să nu rămânem așa pentru totdeauna?” Se trezi că vocea lui articulează acele cuvinte pe care nu le mai rostise și nici nu se așteptase să le rostească vreodată.

— Tracy, te iubesc! Vrei să fii soția mea?

Ea păli foarte tare și se uită la el întrebător, cu buzele tremurând.

— Vorbești serios?

— Da, vorbesc serios. Din toată inima.

Tracy își retrase mâna dintr-a lui și-și îngropa fața în palme; câteva clipe mai târziu, când și-o descoperi, zâmbea.

— Îmi pare rău, James, e ceea ce am visat atât de mult! M-a șocat. Dar da! Da, sigur că vreau să fiu soția ta! Și n-am să fiu caraghioasă, n-am să fac o scenă. Sărută-mă o dată, după care plec.

Îl privi serioasă, cercetându-i fața în amănunt, apoi se aplecă spre el și se sărutară. Tracy se ridică repede.

— Presupun că trebuie să mă obișnuiesc să fac ce spui. Plec la München. Voi sta la Vier Jahreszeiten, e hotelul meu preferat din întreaga lume. Te voi aștepta acolo. Personalul mă cunoaște, mă va primi și fără bagaj. Totul e la Samaden. Va trebui doar să trimit pe cineva să-mi cumpere o periuță de dinți și apoi să stau în pat două zile, până voi putea să ies să-mi iau una, alta. Ai să mă suni? Ai să vorbești cu mine? Când ne putem căsători? Trebuie să-i spun lui papa! Va fi grozav de emoționat!

— Hai să ne căsătorim în München! La consulat. Am un fel de imunitate diplomatică, pot obține procesarea rapidă a actelor. Pe urmă ne putem căsători încă o dată, într-o biserică englezească – sau mai degrabă scoțiană, că de acolo mă trag. Te sun diseară și din nou mâine. Vin la tine cât de repede pot. Mai întâi trebuie să închei afacerea asta.

— Promiți că nu vei păți nimic?

— Nici nu-mi trece prin minte! zâmbi Bond. De data asta voi fugi dacă începe careva să tragă.

— Bine atunci. (Îl privi încă o dată cu atenție.) E cazul să-ți dai jos batista aia roșie. Îți dai seama, cred, că ai făcut-o fâșii cu dinții! Dă-mi-o, o dreg eu.

Bond își desfăcu batista de la gât. Era o cârpă de culoare închisă, îmbibată de sudoare. Tracy avea dreptate: două colțuri erau sfâșiate. Pesemne că le prinsese între dinți și trăsese de ele pe munte, când situația era drastică. Nu-și amintea să fi făcut așa ceva. Îi dădu batista. Ea o luă și, fără să se uite înapoi, plecă imediat din restaurant și porni pe scări în jos, spre ieșire.

Bond se așeză. I se aduse micul dejun și începu să mănânce mecanic. Ce făcuse? Ce mama naibii făcuse?! Dar singurul răspuns era o senzație de căldură, ușurare și emoție imensă. James și Tracy Bond! Comandantul Bond și soția! Absolut extraordinar!

Vocea sistemului de anunțuri publice spuse:

— Atenție, vă rugăm! Pasagerii cursei Swissair numărul o sută zece către Londra sunt rugați să se prezinte la poarta numărul doi. Cursa Swissair numărul o sută zece către Londra. Pasagerii la poarta numărul doi, vă rugăm!

Bond stinse țigara, privi repede în jur ca să-și întipărească în minte banalitatea locului întâlnirii lor de dragoste și porni spre ușă lăsând fragmentele fostei sale vieți, sfâșiate, între resturile unui mic dejun de aeroport.

Capitolul 20

M. en pantoufles[71]

În avion, Bond adormi și avu un coșmar îngrozitor. Se afla în holul unei case de oraș mărețe – o ambasadă poate; o scară lată, deasupra căreia atârna un candelabru scânteietor, ducea spre ușa salonului, din care se auzea murmurul unui număr mare de invitați. La ușa salonului stătea majordomul. Tracy, îmbrăcată în rochie de satin de culoarea sidefului, se afla la brațul lui. Era împovărată de bijuterii și părul ei auriu fusese clădit măreț într-un aranjament fantezist de genul celor pe care le vezi în vitrinele saloanelor de coafură elegante. În vârful aranjamentului avea o tiară de diamante care scânteia splendid. El însuși era îmbrăcat în frac (de unde naiba îl scosese?!) și gulerul cămășii, cu colțurile întoarse peste cravată, îi strângea neplăcut gâtul. Își purta decorațiile și însemnul ordinului CMG, cu panglica lui albastru cu roșu, îi atârna sub papionul alb. Tracy sporovăia veselă, însuflețită, abia așteptând serata grandioasă. El înjura în gând ceea ce-l aștepta și-și dorea ca, în loc să se afle acolo, să fi jucat o partidă dură de bridge la mize mari, la Blades. Ajunseră în capul scării și Bond își rosti numele.

— Comandantul James Bond și soția! răsună strigătul de stentor.

Bond avu impresia că asupra mulțimii elegante din salonul alb cu auriu se așterne subit tăcerea. O urmă pe Tracy pe ușa dublă. Ea rosti un torent de cuvinte în franceză, schimbând cu gazda sărutări goale stil „Mayfair”, de genul celor care aterizează în aer, la distanță de urechile persoanelor în cauză, apoi îl trase pe Bond în față.

— Și el este James. Nu-i așa că arată drăgălaș cu decorația aceea frumoasă la gât? Exact ca bătrânul De Reszke. Reclame la țigări!

— Puneți-vă centurile de siguranță, vă rugăm, și stingeți țigările!

[71] Papuci de casă (fr.).

Bond se trezi, năduşit. „Dumnezeule atotputernic! Ce-am făcut?!” Dar nu! Nu va fi aşa! Categoric nu. Îşi va duce în continuare viaţa dură, palpitantă, numai că acum, când se va întoarce acasă, îl va aştepta Tracy. Oare apartamentul lui din Chelsea va fi suficient de încăpător? Poate că ar putea să închirieze etajul de deasupra. Şi cum rămânea cu May, comoara lui scoţiană? Asta va fi o problemă delicată! Va trebui s-o convingă cumva să rămână.

Avionul Caravelle atinse pista şi se auzi mugetul motoarelor cu reacţie încetinind, după care începură să ruleze lent sub burniţa uşoară. Bond îşi dădu seama dintr-odată că n-are bagaj, că poate să meargă direct la Controlul paşapoartelor, iar de acolo să plece glonţ spre apartamentul lui şi să-şi schimbe hainele acelea de schi ridicole, care trăsneau a transpiraţie. Oare îl va aştepta o maşină din parcul auto al Serviciului? Da, îl aştepta, şi lângă şofer stătea domnişoara Mary Goodnight.

— Dumnezeule, Mary, ce mai mod de a-ţi petrece Crăciunul! Asta-ţi depăşeşte cu prisosinţă îndatoririle! Dar oricum, haide în spate şi spune-mi de ce nu amesteci în budinca cu prune, sau nu eşti la biserică, sau mai ştiu eu ce.

Ea urcă pe bancheta din spate, urmată de el, şi replică:

— Se pare că nu ştii prea multe despre Crăciun! Budincile cu prune se prepară cu cel puţin două luni înainte şi se lasă să se aşeze şi să se matureze. Iar slujba la biserică începe abia la unsprezece. (Îi aruncă o privire.) De fapt, am venit să văd cum te simţi. Înţeleg că ai avut iarăşi necazuri. Arăţi cam înspăimântător, asta-i sigur! Nu posezi un pieptene? Şi nu te-ai bărbierit! Arăţi ca un pirat. Şi… (strâmbă din nas) când ai făcut baie ultima oară? Mă mir că te-au lăsat să ieşi din aeroport! Ar trebui să fii în carantină!

Bond râse.

— Sporturile de iarnă sunt foarte solicitante – atâta bulgăreală şi săniuş… La drept vorbind, aseară am fost la o petrecere de Ajunul Crăciunului cu ţinută fantezistă. Am stat treaz până-n zori.

— În bocancii ăia imenşi şi grosolani? Nu te cred.

— Să-ţi fie ruşine! Petrecerea era pe un patinoar. Dar serios, Mary, spune-mi ce se petrece. De ce primesc tratamentul VIP?

— M. a cerut-o. Mai întâi trebuie să te prezinţi la sediu, apoi mergi să iei prânzul cu el, la Quarterdeck. Pe urmă, după prânz,

vor fi aduși acolo oamenii pe care i-ai cerut, pentru o ședință. Totul are maximă prioritate, așa că m-am gândit că ar fi indicat să fiu și eu pregătită. Din moment ce strici Crăciunul atâtor oameni, mi-am zis că aș putea la fel de bine să-l arunc și pe al meu la grămadă. De fapt, dacă vrei să știi, aveam în plan doar prânzul cu o mătușă. Plus că urăsc curcanul și budinca cu prune. Și oricum, n-am vrut să pierd distracția, iar când ofițerul de serviciu m-a contactat cu vreo oră în urmă și mi-a spus că a avut loc o tevatură majoră, i-am cerut să-i spună șoferului să treacă să mă ia cu mașina în drum spre aeroport.

— Ești o fată grozav de bună! zise Bond serios. La drept vorbind, o să trebuiască să ne grăbim ca naiba ca să punem pe hârtie scheletul unui raport. Și am ceva treabă pentru laborator. Va fi cineva acolo?

— Sigur că da! Știi că M. insistă să existe un personal minim în fiecare departament, indiferent că e Crăciunul sau nu. Dar serios, James, ai avut necazuri? Zău că arăți groaznic!

— Eh, întrucâtva. Ai să prinzi imaginea în timp ce-ți dictez.

Mașina opri în fața apartamentului lui Bond.

— Fii o scumpă și trezește-o pe May, până mă spăl și ies din blestematele astea de haine. Roag-o să-mi facă o porție mare de cafea neagră și să toarne în ibric două măsuri din cel mai bun coniac pe care-l avem. Tu cere-i lui May ce vrei. S-ar putea chiar să aibă niște budincă cu prune. Să vedem, e nouă și jumătate. Fii fată bună și sună-l pe ofițerul de serviciu și zi-i că e în regulă cu ordinele lui M. și că vom sosi pe la zece și jumătate. Și spune-i să roage laboratorul să fie pregătit peste un sfert de oră (Bond își scoase pașaportul din buzunarul pantalonilor.) Pe urmă dă-i asta șoferului și roagă-l să plece imediat și să-l dea personal ofițerului de serviciu. (Îndoi colțul unei pagini.) Zi-i ofițerului de serviciu să le spună celor de la laborator că cerneala folosită e... ăă, făcută în casă. E nevoie doar de expunere la căldură. Vor înțelege. Ai reținut totul? Fată bună! Acum hai să mergem și s-o punem în mișcare pe May.

Bond urcă treptele și sună la sonerie de două ori scurt și o dată lung.

La câteva minute după zece și jumătate, când Bond ajunse la masa lui de lucru, simțindu-se uman în proporție de nouăzeci la sută, găsi pe masă un dosar cu steaua roșie ce însemna „Strict secret” în colțul din dreapta sus. Dosarul conținea pașaportul lui

și o duzină de fotocopii mărite ale paginii 21. Lista cu numele fetelor se vedea slab, dar era lizibilă. Mai exista și un bilet pe care scria „Personal”. Bond îl deschise și izbucni în râs. Biletul spunea doar: „Cerneala prezintă urme de acid uric în exces. Aceasta se datorează adesea unei abundențe excesive de alcool în circulația sangvină. Ai fost prevenit!” Nu exista nicio semnătură. Așadar, spiritul Crăciunului pătrunsese chiar și-n cotloanele solemne ale unuia din cele mai secrete departamente din clădire! Bond mototoli hârtia, dar apoi, gândindu-se la firea susceptibilă a lui Mary Goodnight, îi dădu foc cu bricheta – lucru mai prudent.

Ea intră și se așeză, cu carnetul de stenografie. Bond spuse:

— Mary, asta e doar prima ciornă și va trebui s-o facem repede, așa că nu-ți bate capul cu greșelile. M. va înțelege. Avem cam o oră și jumătate la dispoziție, dacă vreau să ajung la Windsor până la prânz. Crezi că reușești? Bun atunci, să-i dăm drumul. „Strict secret. Pentru M., personal. Conform instrucțiunilor, am sosit pe Aeroportul Central Zürich la 22 decembrie, ora 13:30, cu Swissair, pentru a stabili primul contat în legătură cu Operațiunea «Corona»…”

Bond se întoarse pieziș față de secretara lui și, în timp ce vorbea, privea copacii despuiați din Regent’s Park, amintindu-și fiecare minut al ultimelor trei zile – mirosul tăios, gol al aerului și al zăpezii, iezerele verzi ale ochilor lui Blofeld, sunetul înfundat când muchia palmei lui stângi, încă vânătă, se abătuse asupra gâtului expus al paznicului și apoi tot restul, până la Tracy, pe care o plasă în raport pe drum spre hotelul Vier Jahreszeiten din München, fără să amintească de legătura de dragoste. După ce încheie raportul, din încăperea alăturată, cu ușa închisă, se auzi clincănitul înfundat al mașinii de scris a lui Mary. O va suna pe Tracy în seara aceea, când se întorcea în apartament. Îi auzea deja vocea râzătoare la celălalt capăt al firului. Uitase coșmarul din avion. Acum rămăsese doar anticiparea fericită, tainică a zilelor ce aveau să vină. Bond se cufundă în planuri – cum să obțină zilele libere necesare, cum să obțină documentele necesare, unde să aibă slujba religioasă în Scoția. Apoi se adună, luă fotocopia cu numele fetelor și se duse la Centrul de comunicații, ca să o trimită prin teleimprimator Biroului Z.

M. ar fi preferat să locuiască în apropierea mării, lângă Plymouth poate sau lângă Bristol – oriunde ar fi putut s-o vadă

ori de câte ori voia și s-o asculte noaptea. Așa cum stăteau însă lucrurile și întrucât trebuia să se poată deplasa cu ușurință la Londra, alesese varianta secundară cea mai bună în locul apei, anume copacii, și găsise un mic conac în stil Regency, la marginea pădurii Windsor. Terenul se afla în proprietatea Coroanei și Bond bănuise mereu că chiria lui M. implica un dram de „bunăvoință și favoare”. Șeful Serviciului Secret câștiga cinci mii de lire sterline pe an, la care se adăugau folosința unui Rolls Royce străvechi și șoferul. Leafa plătită lui M. de marină (ca viceamiral pe lista de retragere) adăuga, poate, încă o mie cinci sute de lire. După scăderea impozitelor îi mai rămâneau vreo patru mii de cheltuit. Viața sa londoneză consuma probabil cel puțin jumătate din această sumă. Numai dacă chiria și ratele sale nu se ridicau la mai mult de cinci sute de lire ar fi putu fi în stare să țină o casă la țară, plus frumosul conac Regency.

Aceste gânduri îi trecură iarăși prin minte lui Bond în timp ce roti limba clopotului de navă din alamă de pe o fostă navă HMS *Repulse* – ultima misiune activă pe mare a lui M. fusese pe un crucișător, ultimul din linia respectivă. Hammond, subofițerul principal al lui M. pe acea navă, care se retrăsese deodată cu el, îl salută pe Bond ca pe un a vechi prieten și-l conduse în biroul lui M.

M. avea unul din hobbyurile standard ale burlacilor: picta în acuarelă. Picta doar orhideele sălbatice din Anglia, în maniera meticuloasă, dar lipsită de inspirație a naturaliștilor din secolul al XIX-lea. Acum se afla la masa de pictură, în dreptul ferestrei, cu spinarea lată aplecată deasupra desenului și având în față, într-un pahar plin cu apă, o floare mică și extrem de palidă. Când Bond intră și închise ușa, M. aruncă florii o ultimă privire cercetătoare, pătrunzătoare; se ridică în picioare fără tragere de inimă, dar îi oferi lui Bond unul din rarele sale zâmbete, spunând:

— Bună ziua, James! Crăciun fericit și tot restul. Ia loc.

M. se duse la fotoliul din spatele mesei sale de lucru și se așează. Era pe punctul de a intra la datorie. Bond își luă automat locul tradițional, față-n față cu șeful lui. M. se apucă să-și umple pipa.

— Cum naiba îl cheamă pe detectivul ăla american gras, care-și face mereu de lucru cu orhidee, cu hibrizii aceia obsceni din Venezuela și așa mai departe? După care iese asudat din sera

lui cu orhidee, mănâncă o porție gigantică dintr-un dezgustător preparat străin și rezolvă crima. Cum îl cheamă?

— Nero Wolfe, domnule. Cărțile sunt scrise de un tip pe nume Rex Stout. Îmi plac.

— Sunt citibile, acceptă M. Dar eu mă gândeam la chestia cu orhideele din ele. Cum naiba pot să-i placă unui om florile alea dezgustătoare? Păi aproape că sunt animale, iar culorile lor, toate nuanțele alea de roz și mov și limbile galbene sunt de-a dreptul hidoase! Pe când aceea (M. făcu semn spre floarea mică, pirpirie din pahar) –, aceea e o adevărată orhidee! Asta se cheamă „Sprâncenica de toamnă” – *Spiranthes spiralis*, nu că mi-ar păsa în mod deosebit. Înflorește în Anglia chiar și în octombrie, iar acum ar trebui să fie deja sub pământ. Dar am obținut acest exemplar întârziat forțat de la un om pe care-l cunosc – asistentul unui tip pe nume Summerhayes, care e regele orhideelor în Grădina Botanică Kew. Prietenul meu face experimente cu culturi ale unei fungi care, în mod ciudat trăiește ca parazit pe numeroase orhidee, dar în același timp e mâncată de orhidee și constituie alimentul de bază al acesteia. Se cheamă Mycorrhiza. (M. zâmbi din nou, lucru rar.) Dar nu trebuie să notezi. Voiam doar să subminez nițel cărțile lui Nero Wolfe ăsta. Totuși, zise M. încheind subiectul, nu mă pot aștepta să te entuziasmeze astfel de lucruri. Ia să vedem. (Se așează comod și ochii lui verzi îl priviră iscoditor pe Bond.) Cu ce naiba te-ai îndeletnicit? S-ar zice că n-ai prea dormit. Din câte mi se spune, stațiunile astea unde se practică sporturi de iarnă sunt foarte vesele.

Zâmbind, Bond băgă mâna în buzunarul interior al hainei și scoase foile de hârtie prinse cu un ac.

— Aceasta a oferit diferite distracții din belșug, domnule. Poate veți vrea să aruncați mai întâi o privire pe raportul meu. Mă tem că e doar o ciornă. N-am avut prea mult timp, dar pot completa orice aspect neclar.

M. luă hârtiile, își potrivi ochelarii și se apucă de citit.

Ploaia blândă zgrepțăna la ferestre. În cămin căzu un buștean mare. Tăcerea era blândă și confortabilă. Bond privi în jur, la prețioasa colecție de gravuri cu teme navale a lui M. de pe pereți. Pretutindeni, mări cu valuri cât munții, tunuri prăbușite, pânze umflate, stindarde de luptă zdrențuite – furia încleștărilor din vechime, amintirea dușmanilor străvechi, francezii,

olandezii, spaniolii, chiar și americanii. Acum prieteni toți unii cu alții. Nici urmă de dușmanii din prezent. Cine îl susținea pe Blofeld, de pildă, în impenetrabila conspirație în care era angajat fără îndoială în acel moment? Rușii? Chinezii? Sau să fi fost o acțiune independentă, cum fusese Thunderball? Și în ce consta conspirația? În ce consta misiunea pentru protejarea căreia șase sau șapte din oamenii lui Blofeld muriseră în nicio săptămână? Oare dovezile îi vor spune ceva lui M.? Le vor spune ceva experților care vor veni după-amiază? Bond ridică mâna stângă, dar își aminti că nu mai are ceas. *Asta* cu siguranță că i se va permite să treacă la cheltuieli de misiune. Își va cumpăra altul imediat ce se deschideau magazinele, după a doua zi de Crăciun. Alt Rolex? Probabil. Erau ele cam masive, dar funcționau bine și cifrele mari, fosforescente îți permiteau cel puțin să vezi ora pe întuneric. Undeva, pe hol, o pendulă bătu jumătatea orei. Unu și jumătate. Cu douăsprezece ore în urmă probabil că tocmai plasase capcana care-i omorâse pe cei trei indivizi din Mercedes. Autoapărare, dar ce mai mod de a sărbători Crăciunul!

M. aruncă hârtiile pe masă. Pipa i se stinsese, așa că o reaprinse cu încetineală. Aruncă chibritul ars cu precizie peste umăr, în foc. Își lipi palmele de masă și spuse, cu o bunătate neobișnuită în glas:

— Eh, James, ai fost norocos că ai scăpat de data asta! Nu știam că te pricepi să schiezi.

— Am reușit doar să rămân la verticală, domnule. N-aș vrea să mai încerc o dată.

— Într-adevăr. Și văd că spui că n-ai putut ajunge la nicio concluzie cu privire la ceea ce pune la cale Blofeld.

— Așa e, domnule. N-am idee.

— Ei bine, nici eu n-am. Pur și simplu nu înțeleg nimic. Poate că ne vor ajuta profesorii, după-amiază. Însă, evident, ai dreptate că SPECTRE a renăscut. Apropo, pontul tău despre Pontresina a fost bun. Tipul era bulgar. Nu-mi aduc aminte numele, dar ni l-a găsit Interpolul. Expert în explozibili plastici. A lucrat pentru KGB în Turcia. Dacă e adevărat că avionul U2 pe care-l pilota individul acela, Powers, a fost doborât de o încărcătură explozibilă cu temporizare și nu de rachete, poate că tipul ăsta a fost implicat. Se afla pe lista suspecților. Ulterior a devenit liber-profesionist, s-a apucat să lucreze independent.

Probabil că atunci l-a cules SPECTRE. Aveam îndoieli cu privire la faptul că l-ai identificat pe Blofeld, dar pista de la Pontresina a ajutat foarte mult. Ești absolut sigur că e el, nu? Pare să fi făcut treabă bună cu fața și cu abdomenul. Ar fi bine să-l pui pe Identicast diseară, când te întorci. Îi aruncăm o privire și cerem părerea specialiștilor în medicină.

— Cred că trebuie să fie el, domnule. I-am simțit cu adevărat mirosul autentic în ultima zi – adică ieri. Deja pare să se fi întâmplat foarte demult!

— Ai avut noroc că te-ai întâlnit cu fata asta. Cine e? O fostă iubită de-a ta? întrebă M. cu colțurile gurii lăsate dezaprobator.

— Mai mult sau mai puțin, domnule. A apărut în raportul meu la prima veste pe care am primit-o cum că Blofeld se află în Elveția. E fiica unui om pe nume Draco, șeful Sindicatului Corsican. Maică-sa era guvernantă englezoaică.

— Hm, interesantă descendență! Ei, e timpul pentru prânz. I-am spus lui Hammond să nu fim deranjați. (M. se ridică și apăsă butonul soneriei, aflat lângă cămin.) Mă tem că va trebui să suportăm rutina cu curcan și budincă cu prune. Doamna Hammond și-a descântat oalele și cratițele săptămâni întregi. Afurisite de prostii sentimentale!

Hammond apăru la ușă, iar Bond îl urmă pe M. în mica sufragerie aflată de cealaltă parte a holului, pe ale cărei pereți scânteia celălalt hobby al lui M – evoluția sabiei marinărești. Se așezară, iar M. îi spuse lui Hammond cu prefăcută ferocitate:

— În regulă, subofițer Hammond, arată tot ce ai mai rău în tine! (Apoi cu vehemență autentică, arătând spre mijlocul mesei.) Ce mama naibii caută astea aici?!

— Sunt pocnitori, domnule, zise impasibil Hammond. Doamna Hammond s-a gândit la ele, văzând că aveți oaspeți...

— Aruncă-le! Dă-le la școlari! Îi înghit multe doamnei Hammond, dar să fiu al naibii dacă-mi las sufrageria să fie transformată în creșă!

Hammond zâmbi, zise „Să trăiți!” adună pocnitorile lucitoare și plecă. Bond tânjea grozav după ceva de băut. Bău un pahar mic de vin de Marsala foarte vechi și aproape o sticlă întreagă de vin algerian foarte prost. M. își abordă cele două pahare cu vin de parcă ar fi fost Chateau Lafitte.

— Bunul și bătrânul „Enervant”. Băutura standard a flotei în Mediterană. Mușcă, nu glumă! Mi-aduc aminte că un vechi

camarad de-al meu, McLachlan, artileristul meu șef la vremea respectivă, a pus pariu că poate să bea șase sticle. Prostul! Își măsura lungimea pe podeaua careului după numai trei. Bea până la fund, James, bea până la fund!

În cele din urmă sosi budinca cu prune, flambată în mod tradițional. Doamna Hammond introdusese în ea mai multe flecușteț ieftine de argint și M. fu cât pe ce să-și rupă un dinte într-o potcoavă miniaturală. Bond căpătă nasturele burlacului și se gândi la Tracy. Ar fi trebuit să capete inelul!

Capitolul 21

Omul de la agricultură și piscicultură

Băură cafeaua în biroul lui M. și fumară câte o țigară de foi subțire, neagră, din care M. își îngăduia două pe zi. Bond își fripse limba cu a lui. M. își continuă istorisirile din marină pe care Bond le-ar fi putut asculta toată ziua – povestiri despre bătălii, tornade, întâmplări bizare, scăpări pe muchie de cuțit, procese în fața Curții Marțiale, ofițeri excentrici, semnale elegant formulate, ca atunci când amiralul Somerville, comandantul navei de război *Queen Elizabeth*, trecuse pe lângă nava de croazieră *Queen Elizabeth* în mijlocul Atlanticului și semnalizase un singur cuvânt, „Drepți”! Poate că toate astea erau material pentru cărți de aventuri destinate băieților, dar erau autentice și vorbeau despre o marină măreață, care nu mai exista, și despre o rasă măreață de ofițeri și marinari, care nu va mai fi văzută niciodată.

Era ora trei. Afară, pe aleea de pietriș opri o mașină cu roțile scrâșnind. În cameră se strecura deja înserarea. M. se ridică și aprinse luminile, iar Bond aranjă încă două scaune în fața mesei de lucru.

— Ăsta trebuie să fie cinci zero unu, spuse M. Probabil că ai mai avut de-a face cu el. Șeful Departamentului de cercetare științifică. Și un tip pe nume Franklin de la Ministerial Agriculturii. Cinci zero unu spune că e cel mai bun pe domeniul lui – controlul dăunătorilor. Nu știu de ce Ministerul Agriculturii și Pisciculturii a ales să-l trimită tocmai pe el, dar ministrul mi-a zis că se confruntă cu un mic necaz, n-a vrut nici măcar să-mi spună ce anume, și că după părerea lor, se poate ca tu să fi dat peste ceva de proporții. Îi lăsăm să arunce o privire la raportul tău și vedem ce iese. De acord?

— Da, domnule.

Ușa se deschise și cei doi bărbați intrară.

Agentul 501 din Serviciul Secret, pe care Bond își aminti că-l cheamă Leathers, era un bărbat ciolănos, suplu și cu membre lungi, cu postura aplecată și ochelarii groși ai unui savant de

teatru. Avea un zâmbet plăcut, vag și niciun strop de deferentă față de M., numai politețe. Era îmbrăcat în mod corespunzător, cu pantaloni de tweed uzați, iar cravata tricotată din lână nu-i acoperea nasturele de la guler. Celălalt bărbat era mărunt, îngrijit, cu un aer iscoditor și cu ochi mobili, amuzați. Cum îi stătea bine reprezentantului senior al unui minister, care și-a primit ordinele de la ministru în persoană și nu știe nimic despre Serviciile Secete, îmbrăcase un costum îngrijit, bleumarin cu dungi subțiri, și o cămașă albă cu guler tare. Pantofii lui negri luceau eficient, la fel și pielea servietei burdușite. Salută pe ton rezervat, neutru. Nu era prea sigur unde se află și despre ce e vorba. Intenționa să adulmece cu grijă calea de adoptat în această chestiune, să fie precaut în ceea ce spunea și în privința măsurii în care-și angaja ministerul. „Așa sunt oamenii guvernului”, reflectă Bond.

După ce fură rostite saluturile cuvenite și scuzele pentru perturbarea Crăciunului și se așezară cu toții, M. zise:

— Domnule Franklin, iartă-mă că o spun, dar tot ce vei vedea și auzi în această încăpere cade sub incidența Legii secretului oficial. Vei intra fără îndoială în posesia multor secrete care afectează ministerul dumitale. Ți-aș fi recunoscător dacă le vei respecta pe cele ale Ministerului Apărării. Pot să te rog să discuți doar cu ministrul dumitale, personal, ceea ce vei auzi?

Domnul Franklin făcu o mică plecăciune de acceptare.

— Ministerul m-a instruit deja în mod corespunzător. Îndatoririle mele concrete în cadrul ministerului m-au obișnuit să manevrez chestiuni strict secrete. Nu trebuie să aveți nicio rezervă în ceea ce-mi dezvăluiți. Și acum (ochii amuzați poposiră pe rând asupra celorlalți trei), poate că-mi puteți spune despre ce e vorba. Nu știu, practic, nimic, decât că în vârful unui munte din Alpi, un om face eforturi de a ne îmbunătăți culturile agricole și fermele de animale. Foarte frumos din partea lui! Și atunci de ce-l tratăm ca și cum ar fi furat secrete atomice?

— La drept vorbind, a făcut-o o dată, replică M. sec. Cred că ar fi cel mai bine dacă dumneata și domnul Leathers ați citi raportul reprezentantului meu aici de față. Conține numere de cod și alte trimiteri obscure, de care nu trebuie să vă preocupați. Povestea se revelează fără ele. (M. îi dădu agentului 501 raportul lui Bond.) Cea mai mare parte din conținut va fi

nouă și pentru dumneata. Poate că ai vrea să citești pagină cu pagină și să i le dai, pe rând, domnului Franklin.

În cameră se înstăpâni o tăcere îndelungă. Bond își studie unghiile și ascultă ploaia în ochiurile ferestrei și sunetele slabe ale focului. M. stătea ghemuit, părând să moțăie. Bond aprinse o țigară. Scăpăratul brichetei Ronson îl făcu pe M. să deschidă leneș ochii, după care-i închise la loc. Agentul 501 îi dădu celuilalt ultima pagină și se lăsă pe spetează. Franklin termină de citit, adună paginile laolaltă și le așeză într-un teanc îngrijit, în fața sa. Se uită la Bond zâmbind.

— Ai noroc că te afli aici!

Bond îi răspunse la zâmbet, dar nu spuse nimic. M. se întoarse spre agentul 501.

— Ei?

Agentul 501 își scoase ochelarii cu lentile groase și le lustrui cu o batistă nu prea curată.

— Nu înțeleg scopul acestui exercițiu, domnule. Totul pare absolut fățiș – ba chiar demn de laudă, dacă n-am ști ce știm despre Blofeld. Tehnic, a făcut următorul lucru: a obținut zece – de fapt unsprezece, dacă o luăm în calcul pe cea care a plecat – subiecți potriviți pentru hipnoză profundă. Toți subiecții sunt fete simple de la țară. E semnificativ faptul că cea pe nume Ruby a căzut de două ori la bacalaureat. Fetele par să sufere – și nu există niciun motiv de a crede că nu suferă – de anumite forme de alergie relativ frecvent întâlnite. Nu cunoaștem originea alergiilor lor, și ea nici nu contează. Probabil că e psihosomatică – reacția adversă la păsări este foarte răspândită, la fel și cea provocată de vite. Reacțiile la culturi agricole și plante sunt mai puțin răspândite. Blofeld pare să încerce vindecarea acestor alergii prin hipnoză și nu doar vindecarea, ci declanșarea unei afinități marcate față de cauza alergiei, în locul repulsiei anterioare. În cazul lui Ruby, de exemplu, fetei i se spune, așa cum se exprimă raportul, să „iubească” găinile, să vrea să le „amelioreze rasa” și așa mai departe. Mijloacele mecanice ale vindecării sunt, în practică, simple, în stadiul crepuscular, la granița somnului – sunetul puternic al clopotului le trezește pe cele deja adormite –, folosirea metronomului în ritmul exact al pulsului și bâzâitul îndepărtat sunt mijloace hipnotice auxiliare frecvent folosite. Murmurul cântat și autoritar este vocea obișnuită a hipnoterapeutului. Nu știm la ce prelegeri

au participat aceste fete și nici ce lecturi au făcut, dar putem presupune că acestea erau simple mijloace suplimentare de a le influența mintea în direcția dorită de Blofeld. Există dovezi medicale abundente privind eficacitatea hipnozei. Există cazuri autentificate de tratare cu succes, prin aceste mijloace, a unor afecțiuni încăpățânate precum negii, anumite tipuri de astm, enurezisul, bâlbâiala și chiar și alcoolismul, consumul de droguri și tendințele homosexuale. Cu toate că Asociația Medicilor Britanici îi dezaprobă oficial pe practicanții hipnozei, ați fi surprins, domnule, să aflați cât de mulți medici sunt tratați în particular de hipnotizatori calificați, ca ultimă soluție, mai ales în cazurile de alcoolism. Dar asta e o paranteză. Singura afirmație cu care pot contribui la această discuție este aceea că ideile lui Blofeld nu sunt noi și că pot fi întrutotul eficace.

M. încuviință din cap.

— Mulțumesc, domnule Leathers. Ai vrea acum să fii neștiințific și să avansezi orice presupunere nebunească de natură să contribuie oricât de puțin la cele ce ne-ai spus? (M. zâmbi scurt.) Nu vei fi citat, te pot asigura.

Agentul 501 își trecu îngrijorat mâna prin păr.

— Ei bine, domnule, ar putea fi absurd, dar în timp ce citeam raportul mi-a venit o serie de idei. Instalația lui Blofeld e una foarte costisitoare. Indiferent dacă are intenții benefice sau malefice – și trebuie să spun că, după părerea mea, putem accepta că sunt malefice, cine plătește pentru toate astea? Cum a dat peste acest domeniu anume de cercetare și cum a obținut finanțarea? Ei bine, domnule, poate să pară fantezist, ceva gen căutarea hoților sub pat, ca să spun așa, dar liderii din acest domeniu, începând cu Pavlov și câinii lui care salivau, au fost rușii. Dacă vă aduceți aminte, domnule, la vremea lansării de către ruși a primei ființe umane pe orbita terestră, am depus un raport asupra fiziologiei astronautului Yuri Gagarin. Am atras atenția asupra firii simple a acestui om, a temperamentului său calm atunci când s-a confruntat cu primirea isterică ce i s-a făcut la Londra. Nu și-a pierdut acest calm nicio clipă și, dacă vă aduceți aminte, l-am ținut sub observație discretă pe tot parcursul vizitei sale și în turneele ulterioare din străinătate, la cererea autorităților din domeniul energiei atomice. Fața aceea neutră, zâmbitoare, domnule, ochii aceia depărtați și nevinovați, extrema simplitate psihologică a omului, toate alcătuiau, așa

cum am spus în raportul meu, subiectul perfect pentru hipnoză, și am avansat hazardat presupunerea că, în manevrele extrem de complicate pe care trebuia să le execute în capsula sa spațială, Gagarin a funcționat tot timpul într-o stare de hipnoză profundă. (Agentul 501 făcu o mișcare de măturare cu mâna.) De acord, domnule, concluziile mele au fost considerate oficial fanteziste. Dar, pentru că ați întrebat, le repet acum și avansez sugestia că puterea aflată în spatele lui Blofeld în toată această poveste ar putea să fie foarte bine cea a rușilor. (Se întoarse spre Bond.) A existat vreun semn de inspirație sau îndrumare din partea rușilor la acest club Gloria? Vreun rus undeva, în fundal?

— Păi era un ins, căpitanul Boris. Nu l-am văzut deloc, dar era cu siguranță rus. În rest nu-mi vine în minte nimic, în afara celor trei oameni din SPECTRE despre care aș crede că erau foști membri SMERȘ. Însă ei păreau categoric membri ai personalului, ceea ce americanii ar numi „rotițe”.

Agentul 501 ridică din umeri și-i spuse lui M.:

— Ei bine, domnule, mă tem că la atât se rezumă contribuția mea. Dar dacă ajungeți la concluzia că e o afacere murdară, pun pariu, domnule, că acest căpitan Boris e fie finanțatorul, fie supervizorul stratagemei, iar Blofeld, operatorul independent. Asta s-ar potrivi cu caracterul de liber-profesionist al fostei SPECTRE – o bandă independentă ce lucrează pentru oricine e dispus s-o plătească.

— Poate că ai dat peste ceva aici, domnule Leathers, zise gânditor M. Dar care naiba e obiectivul exercițiului? (Se întoarse spre Franklin.) Ei, domnule Franklin, ce crezi *dumneata* despre toate astea?

Omul de la Agricultură și Piscicultura își aprinsese o pipă mică, foarte lustruită. Ținând-o între dinți, se aplecă să-și ia servieta și scoase niște hârtii. Alese dintre ele o hartă în alb-negru a Marii Britanii și a Irlandei și o netezi pe masă. Harta era plină cu simboluri – ici cu nemiluita, colo, spații albe. Spuse:

— Această hartă prezintă ansamblul resurselor Marii Britanii și Irlandei din domeniul culturilor agricole și al creșterii animalelor, omițând pășunile și cheresteaua. Recunosc că la prima vedere a raportului am fost absolut nedumerit. Așa cum a spus domnul Leathers, aceste experimente par absolut nevinovate – mai mult decât atât, ca să folosesc termenul lui, demne de laudă. Dar…

(Franklin zâmbi) pe dumneavoastră, domnilor, vă preocupă găsirea feței întunecate a lunii. Mi-am adaptat mintea în consecință și ca urmare, sunt plin de o suspiciune foarte adâncă și teribilă. Poate că aceste gânduri negre mi-au pătruns în minte printr-un proces de osmoză cu modul de a privi lumea al celor aici de față (se uită depreciativ la M.), însă am totodată o dovadă care s-ar putea dovedi decisivă. Scuzați-mă, dar din raport lipsește o foaie – lista cu fetele și cu adresele lor. Este disponibilă?

Bond scoase fotocopia din buzunarul interior al hainei.

— Scuze, n-am vrut să aglomerez prea mult raportul.

Împinse foaia pe masă, spre Franklin. Acesta o parcurse dintr-o privire, după care spuse, cu adâncă uimire în glas:

— M-am prins! Cred că într-adevăr m-am prins!

Se lăsă greoi pe spateaza scaunului, de parcă nu-i venea să creadă ce a văzut. Cei trei bărbați îl priviră încordați, crezându-l, datorită a ceea ce-i stătea scris pe față, și așteptând să audă. Franklin scoase din buzunarul de la piept al hainei un creion roșu și se aplecă asupra hărții. Uitându-se din când în când la listă, trasă o serie de cercuri roșii, în puncte aparent fără legătură unele cu altele, pe suprafața Marii Britanii și a Irlandei, dar Bond observă că acestea acopereau zonele unde pădurile de simboluri erau cele mai dese. În timp ce trasa cercurile comenta:

— Aberdeen – Aberdeen Angus, Devon Red Poll, Lancashire – carne de pasăre, Kent – fructe, Shannon – cartofi…

Și tot așa, până când pe hartă apărură zece cercuri roșii. La urmă își ațintі creionul asupra estului Angliei și trasă o cruce mare. Ridică privirea, spuse „Curcani” și aruncă creionul pe masă. În tăcerea ce urmă, M. întrebă cam arțăgos:

— Ei bine, domnule Franklin, la ce te gândești?

Omul de la Agricultură și Pisciculturii n-avea nicio intenție de a fi intimidat de cineva, oricât de sus-pus și de strict secret, din alt minister. Se aplecă și cotrobăi din nou în servietă, de unde scoase mai multe hârtii. Alese una – un decupaj din ziar – și spuse:

— Nu cred, domnilor, că aveți timp să citiți prea multe articole de agricultură din ziare, dar acesta a fost publicat în *Daily Telegraph* la începutul lui decembrie. Nu-l voi citi integral. E semnat de corespondentul pe teme de agricultură al ziarului, un

om de treabă pe nume Thomas. Iată titlurile: „ÎNGRIJORARE DIN CAUZA CURCANILOR. CÂRDURILE SUNT DECIMATE DE O MOLIMĂ A PĂSĂRILOR DOMESTICE.” Apoi continuă așa: „Rezervele de curcani destinați pieței de Crăciun ar putea fi lovite de recentele focare ale unei molime a păsărilor domestice, care a dus la sacrificarea unui număr mare de păsări…”, și mai jos, „Cifrele disponibile arată că au fost sacrificate 218 000 păsări […]. Anul trecut, totalul rezervelor pentru piața de Crăciun a fost estimat între 3 700 000 și 4 000 000 păsări, așa că acum multe depind de amploarea focarelor ulterioare ale molimei.”

Punând jos tăietura din ziar, domnul Franklin spuse cu seriozitate:

— Articolul acela a fost doar vârful aisbergului. Am reușit să ascundem presei detaliile ulterioare, dar, domnilor, vă pot spune următoarele: în ultimele patru săptămâni am sacrificat trei milioane de curcani. Și acesta e doar începutul. Molima păsărilor domestice face ravagii în estul Angliei și au apărut semne și în Hampshire, unde se cresc mulți curcani. Ceea ce ați mâncat la prânz a fost aproape sigur o pasăre importată. Am permis importul a două milioane de curcani din America, pentru a acoperi acest necesar.

M. zise cu acreală:

— Ei bine, în ce mă privește, nu-mi pasă dacă nu mai mănânc niciodată curcan. Văd totuși că vă confruntați cu o problemă serioasă. Dar să revenim la cazul nostru: de la curcani, încotro ne îndreptăm?

Deloc amuzat, Franklin răspunse:

— Avem un indiciu. Toate păsările care au murit primele au fost expuse la Expoziția națională de păsări domestice de la Olympia, la începutul lunii acesteia. Olympia fusese eliberată și curățată pentru următoarea expoziție până să ajungem la această concluzie și în incinta centrului de expoziții n-am găsit nicio urmă de virus – apropo, molima păsărilor domestice este declanșată de un virus foarte contagios, cu mortalitate de sută la sută. (Ridică o broșură groasă, albă, cu stema Statelor Unite pe ea.) Acum, domnilor, cât de multe știți despre războiul biologic?

— Am fost implicați indirect la periferia acestui subiect în război, spuse Leathers. Până la urmă însă, niciuna din tabere nu l-a folosit. Prin 1944, americanii aveau un plan pentru

distrugerea întregii recolte japoneze de orez, prin intermediul pulverizărilor aeriene, dar din câte-mi amintesc, Roosevelt s-a opus ideii.

— Exact, spuse Franklin. Absolut exact. Dar subiectul a rămas foarte viu, și încă și mai mult în ministerul meu. Întâmplarea face să fim țara cea mai agriculturalizată din lume. A trebuit să ajungem așa, în timpul războiului, ca să nu murim de foame. Așadar, teoretic, am fi ținta ideală a unui atac de felul acesta. (Își coborî mâinile încet pe masă, cu un gest de subliniere.) Nu cred că ar fi prea exagerat să spunem, domnilor, că dacă un astfel de atac ar putea fi lansat și ar putea fi contracarat numai prin sacrificarea păsărilor și a animalelor și incendierea câmpurilor cultivate, am deveni în câteva luni o țară falimentară. Am ajunge la propriu în genunchi, cerșind pâine!

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar pare să aibă logică, zise M. meditativ.

— Acest document, continuă Franklin ridicând broșura, conține cele mai noi idei pe această temă ale prietenilor noștri din America. Broșura acoperă totodată războiul chimic și cel radiologic, dar acelea nu ne interesează – RC, RB și RR, le spun ei. Este o lucrare elaborată de Senatul Statelor Unite, numărul 58991, datată 29 august 1960 și realizată de „Subcomisia de dezarmare a Comisiei de relații internaționale”. Ministerul meu acceptă constatările generale privitoare la RB, cu singura rezervă că America e o țară vastă, pe când noi suntem una foarte mică și dens populată. RB ne-ar lovi de o mie de ori mai rău decât ar lovi SUA. Pot să vă citesc câteva fragmente?

M. detesta din toată inima problemele altor ministere. În cele din urmă, latura de informații a acestora ajungea de fiecare dată în mâinile lui. Amuzat, Bond îl privi cum își ia un aer de interes politicos.

— Dă-i drumul, domnule Franklin.

Capitolul 22

Un lucru numit „RB”

Franklin începu să citească pe un ton egal, de expunere, oprindu-se des ca să explice o idee sau când sărea peste porțiunile irelevante.

— Această secțiune se intitulează „Arme de război biologic și apărarea împotriva lor”. Sună așa: „Războiul biologic este numit deseori război bacteriologic, bacterian sau al germenilor, dar termenul «biologic» este preferat față de celelalte fiindcă include toate microorganismele, insectele și alți dăunători, precum și produsele toxice ale vieții vegetale și animale. Armata enumeră cinci grupuri de agenți RB, între care anumiți compuși chimici folosiți pentru a inhiba sau distruge dezvoltarea plantelor: Microorganisme (bacterii, virusuri, richeții, fungi, protozoare). Toxine (microbiene, animale, vegetale). Vectori ai bolilor (artropode – insecte și acaride –, păsări și animale). Dăunători (ai animalelor și culturilor vegetale). Compuși chimici anti-culturi (inhibitori ai dezvoltării plantelor, erbicide, defoliante). Agenții de război biologic, la fel ca agenții de război chimic, variază ca letalitate, ceea ce face posibilă alegerea agentului cel mai potrivit pentru atingerea obiectivului dorit, fie că acesta este incapacitatea temporară, cu prea puține efecte secundare, sau boala gravă și numeroase decese. Între RB și RC există unele diferențe importante, pe lângă clasificarea lor științifică. Agenții RB au o perioadă de incubație de mai multe zile, uneori de câteva săptămâni”… (Franklin ridică privirea) Vedeți ce vreau să spun cu Olympia? „… care determină o întârziere a acțiunii lor, în timp ce armele RC produc de regulă reacții în interval de câteva secunde, maximum câteva ore. Agenții RC sunt mai ușor de detectat decât agenții RB și identificarea celor din urmă ar putea deseori să survină prea târziu pentru a permite contramăsuri eficace.” (Franklin își privi iarăși publicul cu înțeles.) „La greutate egală, agenții RB sunt mai periculoși decât agenții RC, deși acest avantaj ar putea fi

anulat din cauza pierderii virulenței agenților RB în urma expunerii.”

Franklin se opri și parcurse pagina cu degetul.

— În continuare se vorbește despre agenți RB antipersonal, cum ar fi antraxul, tifosul, varicela, botulismul și așa mai departe. (Degetul lui se opri.) Da, aici. „Agenții RB anti-animale care ar putea fi folosiți pentru incapacitarea sau distrugerea animalelor domestice sunt: Bacterii – antrax, trei specii de brucella relativ apropiat înrudite și *Pseudomonas mallei*. Virusuri: al bolii gurii și copitelor, *rinderpest*, al febrei Văii Riftului, al stomatitei veziculare, al exantemului vezicular, al holerei porcine, al febrei porcine africane, al molimei păsărilor domestice, al bolii Newcastle și al encefalomielitei la cai.” (Franklin ridică privirea cu un aer de scuză.) Îmi pare rău pentru chestiile astea care înnoadă limba dar nu mai e mult. În continuare se trece la „Agenți RB împotriva culturilor vegetale”, despre care se spune că ar fi folosiți ca arme economice, iar eu personal cred că așa stau lucrurile cu stratagema lui Blofeld. Se menționează o listă întreagă, ce include mălura cartofului, boala tulpinii la cereale, rugina ovăzului, boala frunzelor la sfecla de zahăr, putregaiul la crucifere și putregaiul inelar al cartofului, și insectele precum gândacul de Colorado și o vietate numită „melcul uriaș african de pământ”, în privința căruia ceva îmi spune că nu trebuie să ne facem griji. Apoi se vorbește despre „agenți chimici împotriva culturilor vegetale”, dar nu cred că trebuie să ne facem griji nici în privința acestora, deși sunt letali, fiindcă ar trebui să fie pulverizați dintr-un avion. Ceea ce urmează e mai la obiect. (Degetul lui Franklin se opri pe pagină.) „Natura agenților RB îi face să fie foarte adaptabili la operațiuni mascate sau sub acoperire. Întrucât acești agenți sunt foarte concentrați, nu pot fi detectați cu ajutorul simțurilor fizice și ucid cu întârziere, operatorul poate să introducă niște cantități eficace în sistemele de ventilație ale clădirilor, în sursele de hrană și apă și în alte locuri de unde s-ar răspândi cu repeziciune prin contactul cu o populație foarte concentrată.” Ăștia suntem noi, precizează Franklin. Vedeți la ce mă refer în privința vitelor și așa mai departe? După expoziție, virusul e transportat în toată țara de animalele prezentate. (Reveni la broșură.) Mai departe spune așa: „Un factor semnificativ este acela că aria posibilă de acoperire eficace este în general mai

mare la agenții RB decât la cei RC. Au fost efectuate teste care arată că o acoperire măsurată în mii de kilometri pătrați este realizabilă cu agenții biologici.” (Franklin bătu cu degetul în hârtia din fața lui.) Ce părere aveți de asta, domnilor? Discutăm despre noile gaze otrăvitoare, gazele cu efect asupra sistemului nervos pe care le-au inventat germanii după război. Organizăm marșuri și contramarșuri pe tema radiațiilor și a bombei atomice. Aici scrie „mii de kilometri pătrați”. O spune o comisie a Senatului Statelor Unite. Câte mii de kilometri pătrați conțin Marea Britanie și Irlanda, domnilor? (Ochii imperativi, din care umorul dispăruse, priveau aproape cu dispreț fețele celor trei ofițeri de rang superior ai Serviciului Secret.) Vă spun eu! Acest mic atol al nostru, plus micul atol al întregii Irlande, are doar cu puțin peste o sută șaizeci de mii de kilometri pătrați. (Ochii își păstrară flăcările.) Și dați-mi voie să vă mai prezint un ultim citat, după care (ochii își regăsiră parțial umorul) poate vă veți da seama de ce mă ambalez atât de tare în această „zi a bunăvoinței față de toată omenirea”. Uitați ce spune aici, la „Măsuri defensive”. Spune: „Apărarea în fața războiului biologic este complicată foarte mult de dificultățile implicate în detectarea agenților RB, situație care este aproape unică la nivelul acestor arme.” (Franklin ridică privirea și zâmbi.) Exprimare proastă în engleză! Poate că am putea îmbunătăți partea cu „la nivelul”… „Nu pot fi detectate cu ajutorul văzului, al mirosului sau al oricărui alt simț fizic. Până acum nu au fost concepute mijloace de detectare și identificare rapidă a lor.”

Franklin aruncă pe masă broșura și le oferi celorlalți, dintr-odată, un zâmbet larg, cuprinzător. Se întinse după mica-i pipă lustruită și se apucă s-o umple.

— În regulă, domnilor. Acuzarea a terminat.

Franklin își avusese ziua de glorie – un Crăciun pe care nu-l va uita niciodată. M. spuse:

— Mulțumesc, domnule Franklin. Am dreptate să cred că dumneata conchizi că Blofeld pregătește un război biologic împotriva acestei țări?

— Da, asta conchid, rosti Franklin categoric.

— Și cum ai ajuns la concluzia asta? Mie mi se pare că face exact opusul – sau, mai precis, mi s-ar părea, dacă n-aș ști câte ceva despre individ. Oricum, care sunt deducțiile dumitale?

Franklin întinse mâna și arătă crucea roșie pe care o trasase peste estul Angliei.

— Acela a fost primul meu indiciu. Fata, Polly Tasker, care a plecat din locul numit Gloria acum mai bine de o lună, se trage de undeva de-aici, unde veți vedea după simboluri că există cea mai mare concentrație de ferme de curcani. Ea suferea de alergie la curcani. S-a întors inspirată să amelioreze rasa. La o săptămână după întoarcerea ei ne confruntăm cu cea mai răspândită molimă a curcanilor din toată istoria Angliei.

Leathers se plesni brusc peste coapsă.

— Dumnezeule, Franklin, cred că ai nimerit-o! Zi mai departe!

— Când acest ofițer (Franklin se întoarse spre Bond) a aruncat o privire în laboratorul de acolo, a văzut nenumărate stative cu eprubete care conțineau ceea ce el a descris drept „lichid tulbure”. Cum ar fi dacă acele eprubete ar conține virusuri, molima păsărilor domestice, antrax, Dumnezeu mai știe ce? Raportul menționează că laboratorul era luminat cu o lumină roșie, slabă. Ar fi corect. Culturile de virusuri suferă în urma expunerii la lumină puternică. Și cum ar fi dacă, înainte să plece, această Polly a primit un spray cu aerosoli, cu conținutul potrivit, și i s-a spus că e un fel de elixir pentru curcani – un tonic care-i va face să se îngrașe și să fie mai sănătoși? Mai țineți minte chestiile despre „ameliorarea rasei” din discursul hipnotic? Și să presupunem că i s-a spus să meargă la Olympia pentru expoziție, poate chiar să-și ia o slujbă pe perioada respectivă, ca femeie de serviciu sau mai știu eu ce, și să pulverizeze ca din întâmplare sprayul printre păsările premiate. Recipientul n-ar fi mai mare decât un flacon cu spumă de bărbierit. Atât ar ajunge. Fetei i s-a spus să țină totul secret, pentru că produsul este brevetat. Poate i s-a spus chiar că va primi acțiuni ale companiei dacă tonicul se dovedește a avea succesul pe care pretindea acest Blofeld că-l va avea. Sarcina ar fi foarte ușor de executat. S-ar plimba pur și simplu printre cuști – poate că i s-a dat chiar o geantă specială în care să poarte obiectul –, s-ar sprijini de plasa de sârmă și fsss! treaba ar fi făcută. Simplu ca bună ziua. Bun, dacă-mi dați dreptate până aici, probabil că i s-a spus să execute misiunea într-una din ultimele două zile ale expoziției, astfel încât efectele să nu apară prea curând. Apoi, la sfârșitul expoziției, toate păsările premiate se împrăștie în întreaga Anglie, revenind la proprietarii

lor. Și asta-i tot! Și... (se opri o clipă) vă atrag atenția: asta a fost tot. Trei milioane de păsări au murit și încă mai mor pretutindeni, și Trezoreria a scuipat o sumă consistentă de monedă străină pentru a le înlocui.

Cu fața roșie de emoție, Leathers interveni, măturând harta cu mâna.

— Și celelalte fete! Toate, din locurile periculoase. Toate din zonele cu cea mai mare concentrație. Au loc tot timpul expoziții locale – vite, găini, chiar și cartofi... gândaci de Colorado pentru cultura asta, presupun. Febra porcină pentru porci. Măiculiță! (În glasul lui Leathers se citea un respect adânc.) Și e atât de afurisit de simplu! Ar fi nevoie doar să ții virusurile la temperatura potrivită o vreme. Scumpele de fete ar fi instruite în privința asta. Și ar fi sigure tot timpul că sunt niște sfinte! Minunat! Trebuie să-i recunosc individului meritele.

Furia nehotărârii făcea ca fața lui M. să arate ca un cer acoperit de nori de furtună. Se întoarse spre Bond și se răsti:

— Ce părere ai?

— Mă tem că se potrivește, domnule. Toată povestea. Cunoaștem omul. I se potrivește și lui, la perfecție. Și nici măcar nu contează cine-l plătește. Poate să plătească personal, să facă o avere. Trebuie doar să speculeze inteligent lira sterlină. Dacă domnul Franklin are dreptate, și documentul acela al Senatului îi oferă un sprijin solid, moneda noastră se va prăbuși literalmente – și țara împreună cu ea.

M. se ridică în picioare.

— În regulă, domnilor. Domnule Franklin, te rog să-i spui ministrului dumitale ceea ce ai auzit. Depinde de el să-l informeze pe prim-ministru și Cabinetul, după cum consideră de cuviință. Eu mă voi ocupa de măsurile preventive, în primul rând prin Sir Ronald Vallance de la CID[72]. Trebuie s-o ridicăm pe această Polly și să le prindem pe celelalte când se întorc din țară. Vor fi tratate cu blândețe. Nu e vina lor. Pe urmă va trebui să ne gândim ce facem cu domnul Blofeld. (Se întoarse spre Bond.) Mai rămâi, te rog.

Cei doi își luară la revedere, iar M. sună după Hammond ca să-i conducă. După aceea mai sună o dată.

---

[72] Abreviere de la *Criminal Investigation Department*. Departamentul de Investigații Penale.

— Hammond, ceaiul, te rog. (Se întoarse spre Bond.) Sau preferi un whisky cu sifon?

— Whisky, vă rog, domnule! spuse Bond cu infinită ușurare.

— Licoare de putrezit mațele, comentă M.

Se duse la fereastră și privi întunericul și ploaia. Bond trase spre el harta lui Franklin și o studie, reflectând că în misiunea aceea afla foarte multe despre treburile altor oameni, despre secretele altor oameni, de la măruntaiele Colegiului de Heraldică la cele ale Ministerului Agriculturii și Pisciculturii. Ciudat cât de gigantic și de rămuros crescuse copacul acela, dintr-o singură sămânță minusculă în septembrie – o fată care a pariat pe bancă într-un cazino și n-a avut banii necesari ca să plătească pariul. Și cum rămânea cu demisia lui? Acum părea o idee cam caraghioasă. Era implicat până peste urechi în vechea lui profesie – mai profund ca oricând. Și acum va fi necesară o operațiune de curățenie de proporții, iar el va trebui să fie cel care-o executa sau cel puțin o organiza. Bond știa cu precizie ce-i va spune lui M. când sosea ceaiul și whisky-ul. Doar el putea să execute curățenia. Îi era scris în stele!

Hammond intră cu tava o lăsă și se retrase. M. se întoarse la masa de lucru, îi spuse aspru lui Bond să-și pună un pahar cu whisky, iar el luă o ceașcă uriașă, cât oala de noapte a unui copil, plină cu ceai negru, fără zahăr sau lapte, și și-o așeză în față. După o vreme zise morocănos:

— E o treabă murdară, James, dar mă tem că are logică. E cazul să iau măsuri, presupun. Întinse mâna spre telefonul cel roșu, cu codificator atașat, aflat lângă cel negru pe masa lui de lucru și ridică receptorul. Respectivul telefon oferea legătură directă cu acea centrală foarte privată de la Whitehall, la care aveau acces poate cincizeci de oameni în toată Anglia.

— Fă-mi legătura cu Sir Ronald Vallance, te rog. Numărul de acasă, presupun.

Luă o înghițitură zdravănă de ceai, apoi lăsă ceașca pe farfurie.

— Tu ești, Vallance? Regret că-ți tulbur somnul de după-amiază. (La celălalt capăt al firului se produse o explozie audibilă, care-l făcu pe M. să zâmbească.) Citeai un raport despre prostituție la adolescente? Mi-e rușine cu tine! Și chiar în ziua de Crăciun! Eh, pornește codificatorul, te rog. (M. apăsă butonul cel mare și negru de pe latura furcii telefonului.) În

regulă? Mă tem că treaba asta e prioritatea numărul unu. Îți amintești de Blofeld și de cazul Thunderball? Ei bine, individul s-a apucat iarăși de șmecherii. E prea lungă povestea ca să-ți explic acum. Vei primi partea mea de raport dimineață. E amestecat și Ministerul Agriculturii și Pisciculturii. Da, tocmai ei! Contactul tău e un ins pe nume Franklin. Unul dintre cei mai buni agenți de-ai lor de control al dăunătorilor. Numai el și ministrul. Așa că-i rog pe oamenii tăi să-i raporteze lui și să-mi trimită și mie o copie. Eu mă ocup doar de latura din străinătate. Prietenul tău zero-zero șapte e la minge. Da, același flăcău. Poate să-ți furnizeze orice detalii suplimentare de care ai putea avea nevoie asupra aspectelor din străinătate. Acum, ideea e următoarea chiar dacă e Crăciunul, ar putea oamenii tăi să încerce imediat să pună mâna pe o anumită fată, Polly Tasker, de vreo douăzeci și cinci de ani, care locuiește în estul Angliei? Da, știu că e o regiune al naibii de mare, dar probabil că se trage dintr-o familie respectabilă, din pătura inferioară a clasei mijlocii, implicată în creșterea curcanilor. Precis poate fi găsită familia în cartea de telefoane. Nu-ți pot da nicio descriere, dar a petrecut recent câteva săptămâni în Elveția. S-a întors în ultima săptămână din noiembrie. Nu vorbi prostii! Sigur că te descurci. Iar când o găsești, aresteaz-o pentru că a adus în țară molima păsărilor domestice. Da, exact. (M. silabisi cuvintele.) Chestia aia care ne omoară toți curcanii. (Mormăi „Slavă Domnului” pe lângă receptor.) Nu, n-am spus nimic. Ascultă, fii blând cu fata, nu știa ce face. Și spune-le părinților că nu va păți nimic. Dacă ai nevoie de o acuzație oficială, va trebui să obții una de la Franklin. Anunță-l deci pe Franklin când ai fata, iar el va veni și-i va pune câteva întrebări simple. După ce-și primește răspunsurile o poți lăsa să plece. Bine? Dar *trebuie* s-o găsim pe fata aceea. Vei înțelege de ce după ce citești raportul. Bun, următoarea misiune. Există zece fete, foarte asemănătoare ca tip cu această Polly Tasker, care vor pleca probabil cu avionul din Zürich, cu destinația Anglia și Țara Galilor, oricând de mâine încolo. Fiecare dintre ele trebuie reținută de agenții vamali în portul sau aeroportul de intrare. Zero-zero șapte are o listă cu numele lor și cu descrieri destul de bune. Oamenii mei din Zürich ar putea sau nu să ne avertizeze cu privire la sosirea lor. E în regulă? Da, zero-zero șapte va aduce lista la Scotland Yard astă-seară. Nu, nu pot să-ți spun despre ce e vorba. Poveste

prea lungă. Dar ai auzit vreodată de războiul biologic? Exact. Antrax și așa mai departe. Ei bine, asta e. Da. Iarăși Blofeld. Știu! Tocmai despre asta voi discuta cu zero-zero șapte. Bun, Vallance, ai notat totul? Excelent! (M. ascultă și zâmbi sumbru.) Crăciun fericit și *ție*!

Puse receptorul în furcă; butonul codificatorului trecu automat în poziția Oprit. Se uită la Bond și rosti cu o undă de oboseală:

— Ei bine, la capătul ăsta am rezolvat. Vallance spunea că e timpul să-l băgăm la răcoare pe Blofeld ăsta. Sunt de acord. Și asta e treaba noastră. Și nu cred nici măcar o clipă că vom primi vreun ajutor din partea elvețienilor. Chiar dacă am primi, mai întâi ar călca în picioare întregul caz cu bocancii lor cei mari, săptămâni întregi, înainte să avem parte de ceva acțiune. Și, între timp, individul ar ajunge în Beijing sau te miri unde, clocind altă năstrușnicie. (M. se uită direct la Bond.) Vreo idee?

Sosise momentul, cum Bond știa că va sosi. Luă o înghițitură zdravănă de whisky și așeză paharul cu grijă pe masă, după care începu să vorbească imperativ, convingător. Pe măsură ce-și dezvolta planul, chipul lui M. devenea tot mai mohorât. Încheie astfel:

— Și asta e singura soluție pe care o văd, domnule. Am nevoie numai de două săptămâni de concediu. Aș putea să-mi depun demisa, dacă ar ajuta.

M. se răsuci pe scaun și-și ațintì privirea asupra flăcărilor muribunde ale focului de bușteni. Bond așteptă în tăcere verdictul. Spera să fie afirmativ, dar spera totodată să fie negativ. Blestematul acela de munte! Nu mai voia să vadă urâciunea aceea în viața lui!

M. se întoarse spre el, cu o expresie de aprindere în ochii cenușii.

— În regulă, zero-zero șapte. Dă-i drumul. Nu mă pot duce la prim-ministru cu asta, ar refuza. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să-ți reușească! Nu m-ar deranja să fiu concediat, însă nu vrem să implicăm guvernul într-un nou fiasco de genul U2. De acord?

— Înțeleg, domnule. Și pot avea cele două săptămâni de concediu?

— Da.

Capitolul 23

Țigări Gauloises și usturoi

Cu pistolul Walther PPK în tocul de piele, cald, lipit de abdomenul lui și cu pașaportul pe propriu-i nume, James Bond privea pe geam cum Canalul Mânecii se îndepărtează dedesubtul burții avionului Caravelle și se simțea în bună măsură reintrat în vechea-i piele, cea dinainte de Sir Hilary Bray.

Se uită la ceasul Rolex nou de la încheietura mâinii sale – magazinele încă nu se redeschiseseră, așa că trebuise să-l obțină cu lingușiri de la Secția Q – și presupuse că vor sosi la Marsilia la timp, adică la 6 p.m. Avusese parte de o goană nebună înainte de plecare. Lucrase la sediu până noaptea târziu și toată dimineața zilei respective, compunând imaginea Identicast a lui Blofeld, verificând detaliile cu Ronnie Vallance, aranjând latura particulară, din Zürich, a vieții sale, sporovăind pe teleimprimator cu Departamentul Z, ba chiar își amintise s-o roage pe Mary Goodnight să ia legătura cu Sable Basilisk după sărbători și să-l roage să facă ceva cu numele de familie ale celor zece fete și să împodobească arborele genealogic al lui Ruby Windsor cu majuscule aurii.

La miezul nopții o sunase pe Tracy în München și-i auzise vocea dragă, emoționată.

— Mi-am obținut periuța de dinți, James, și o stivă de cărți. Mâine am să urc pe *Zugspitze* și am să stau la soare, ca să arăt bine pentru tine. Ghici ce-am mâncat la cină astă-seară, în cameră? *Krebsschwanze mit Dilltunke*. Asta înseamnă cozi de rac cu orez și sos de smântână cu mărar. Și *Rehrticken mit Sahne*. Asta înseamnă mușchi de căprioară cu un sos *smitane*[73]. Pariez că a fost mai bun decât ce ai mâncat tu!

— Eu am mâncat două sandvișuri cu șuncă, cu o tonă de muștar și un sfert de coniac Harper cu gheață. Coniacul a fost mai bun decât șunca. Acum ascultă, Tracy, și nu mai sufla în telefon!

— Nu făceam decât să oftez de dragoste.

[73] Sos brun, cu ceapă tocată, călită, vin alb sec și smântână.

— Înseamnă că oftatul tău e ca un uragan de categoria cinci! Ascultă-mă. Îți trimit prin poștă mâine certificatul meu de naștere, cu o scrisoare explicativă către consulul britanic, în care spun că vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai curând posibil. Hei, te apropii de categoria zece! Pentru Dumnezeu, fii atentă! Mă tem că va dura câteva zile. Vor trebui să facă strigările sau mai știu eu ce. O să-ți spună consulul tot ce trebuie să știi. Acum trebuie să-ți obții iute certificatul de naștere și să i-l dai și pe acela. A, i l-ai dat deja?! râse el. Cu atât mai bine. Atunci suntem pregătiți. Eu am vreo trei zile de treabă, iar mâine merg să mă întâlnesc cu tatăl tău și să-i cer mâna ta, ambele mâini, plus picioarele și tot restul. Nu, trebuie să rămâi acolo unde ești. Va fi o discuție între bărbați. Oare e treaz la ora asta? Am să-l sun chiar acum. Bun. Ei, acum du-te la culcare, altfel ai să fii prea obosită ca să spui „Da” când vine momentul!

Nu voiau să se despartă unul de vocea celuilalt, dar în cele din urmă schimbară ultima urare de noapte bună, ultimul sărut, iar Bond sună la numărul din Marsilia al firmei Appareils Electriques Draco; îi răspunse vocea lui Marc-Ange, aproape la fel de emoționată ca a lui Tracy. Bond îi potoli revărsarea extatică despre *fiançailles*”[74] și spuse:

— Ascultă-mă, Marc-Ange, aș vrea să-mi faci un dar de nuntă.

— Orice, dragul meu James! Orice posed. Și poate chiar și anumite lucruri pe care le-aș lua în posesie, râse el. Ce anume ai vrea?

— Îți spun mâine seară. Am bilet la o cursă Air France de după-amiază spre Marsilia. Poți trimite pe cineva să mă aștepte? Și mă tem că e vorba de afaceri, așa că ai putea aranja să fie prezenți și ceilalți directori ai tăi, pentru o scurtă ședință? Vom avea nevoie de toate creierele. E vorba de organizația noastră de vânzări din Elveția. Trebuie făcut ceva drastic cu ea.

— Aha! rosti Marc-Ange pe un ton ce dezvăluia înțelegerea deplină. Da, e într-adevăr un loc problematic pe harta vânzărilor noastre. Categoric, mă voi îngriji să fie disponibili colegii mei. Și te asigur, dragul meu James, că orice lucru care poate fi făcut va fi făcut. Și firește că te va aștepta cineva. Poate că nu voi veni eu personal – e foarte frig în serile astea de iarnă – dar voi lua

[74] Ceremonia nupțială (fr.).

măsuri să fii îngrijit cum trebuie. Noapte bună, dragul meu prieten! Noapte bună.

Legătura se întrerupse. Vulpoiul bătrân! Oare crezuse că Bond va comite vreo indiscreție sau își dotase telefonul cu unul din acele instrumente delicate ce măsoară rezonanța pe linie și te previn când ești ascultat?

Soarele hibernal împrăștie o ultimă lucire portocalie deasupra stratului gros de nori aflat la trei mii de metri mai jos de avionul ce șuiera ușor și apoi se stinse pentru noapte. Bond ațipi, spunându-și că va trebui să găsească cumva și cât de curând, o cale de a reveni la normal cu somnul.

Îl aștepta la aeroport un taximetrist marseiez ca de scenă – arhetipul tuturor indivizilor pe nume Marius, cu față de pirat și cu sporovăiala tăioasă a music-hall-urilor franceze de calitate inferioară. Părea că toată lumea din aeroport îl cunoaște și-l place; Bond fu trecut prin toate formalitățile într-o nesfârșită revărsare de glume ironice despre *„le milord anglais”*[75], ceea ce-l făcu pe Marius – căci se dovedi că-l cheamă într-adevăr Marius – centrul atenției, Bond devenind simplul obiect al ironiilor sale, turistul englez cam nătâng. Odată ajunși în taxi însă, Marius se scuză concis și prietenește peste umăr.

— Te rog să mă ierți pentru proastele-mi maniere. (Franceza lui se purificase brusc de toate regionalismele.) Mi s-a spus să te scot din aeroport cu cât mai puțină atenție posibilă îndreptată spre dumneata. Îi cunosc pe toți oficialii și agenții vamali, și ei mă cunosc la rândul lor. Dacă n-aș fi fost eu însumi, șoferul de taxi pe care-l cunosc drept Marius, dacă aș fi arătat deferență, ochii cercetători s-ar fi ațintit asupra dumitale, *mon Commandant*. Am făcut cum am crezut că e mai bine. Mă ierți?

— Sigur că da, Marius! Dar n-ar fi trebuit să fii atât de amuzant. A fost cât pe ce să mă faci să râd, și asta ar fi fost fatal!

— Ne înțelegi vorbirea?

— Destul de bine.

— Așa deci! (După o pauză, Marius adăugă:) Din păcate, de la Waterloo încoace, nu-i mai poți subestima pe englezi.

— Aceeași dată se aplică și în cazul francezilor, replică Bond serios. A fost o luptă strânsă.

[75] Domnul englez (fr.).

Conversația aceea devenea prea galantă! Bond schimbă subiectul.

— Ia spune-mi, mai e *bouillabaisse chez Guido*[76] la fel de bună ca înainte?

— E acceptabilă. Dar e un fel de mâncare mort, dispărut. Nu mai există *bouillabaisse* autentică, fiindcă nu mai e pește în Mediterană. Pentru *bouillabaisse* ai nevoie de *rascasse*, carnea fragedă a peștelui-scorpion. Mai nou se folosesc doar hălci de cod. Șofranul și usturoiul, astea sunt mereu la fel. Dar ai putea să mănânci bucăți dintr-o femeie îmbibate în mirodeniile acelea, și ar fi bune. Du-te în oricare mic local din apropierea portului. Mănâncă felul zilei și bea vinul de Cassis pe care ți-l oferă. Îți va umple stomacul așa cum îl umple și pe cel al pescarilor. Toaleta va fi mizerabilă. Ce importanță are? Ești bărbat. Poți să mergi pe Canebiere în sus și să mănânci la Noailles pe mai nimic, după ora prânzului.

Șerpuiau în manieră expertă prin traficul de pe celebra Canebiere și Marius avea nevoie de tot suflul ca să-i insulte pe ceilalți șoferi. Bond simțea mirosul mării. În cafenele se cânta la acordeon. Își amintea de vremurile vechi din acel oraș, cel mai dur și mai plin de criminalitate din toată Franța, și reflectă că e amuzant să se afle, de astă dată, de partea diavolului.

La capătul străzii Canebiere, la intersecția acesteia cu Rue de Rome, Marius făcu dreapta și apoi stânga, intrând pe Rue St. Ferreol, la doar o aruncătură de băț de Quai des Berges și de Vieux Port. Luminile de la intrarea portului clipiră scurt spre ei, după care taxiul opri în fața unei clădiri de apartamente, hidoasă, dar foarte nouă, cu o vitrină lată la parter ce anunța cu litere furioase de neon „Appareils Electriques Draco”. Interiorul bine luminat al magazinului conținea ceea ce te-ai fi așteptat – televizoare, radiouri, gramofoane, fiare de călcat electrice, ventilatoare și așa mai departe. Marius duse foarte iute valiza lui Bond de pe trotuar și prin ușile batante de lângă vitrină. Holul complet mochetat era mai luxos decât se așteptase Bond. Din ghereta portarului, aflată lângă lift, ieși un bărbat care luă, fără o vorbă, valiza. Marius se întoarse spre Bond, îi zâmbi, îi făcu cu ochiul și-i oferi o strângere de mână capabilă să frângă oase, zise scurt „*A la prochaine*”[77] și ieși grăbit. Portarul stătea lângă

[76] Ciorba de pește de la Guido (fr.).

[77] Pe curând (fr.).

ușa deschisă a liftului. Bond observă protuberanța de sub brațul lui drept și, din curiozitate, se atinse de om când urcă în lift. Da, un pistol, și încă unul mare, capabil să te încremenească! Omul îi aruncă o privire plictisită, ca pentru a spune „Te crezi isteț, hm?” și apăsă pe buton. Geamănul portarului, sau aproape geamăn – oacheș, voinic, cu ochi căprui și în formă fizică excelentă – aștepta la ultimul etaj. Luă valiza lui Bond și-l conduse pe un coridor complet mochetat și cu lămpi de perete de bun-gust. Deschise o ușă. Era un dormitor extrem de confortabil, cu baie alăturată. Bond își imagină că fereastra cea lată, acum cu draperiile trase, oferea o priveliște superbă a portului. Omul lăsă valiza jos și spuse:

— *Monsieur Draco est immédiatement a votre disposition*.[78]

Bond se gândi că a sosit momentul să facă o manifestare de independență, așa că zise ferm:

— *Un moment, je vous en prie*.[79]

Intră în baie și se spălă, remarcând amuzat că săpunul era cel mai englezesc dintre săpunuri, Pears Transparent, și că alături de peria și pieptenul foarte masculine, marca Kent, se afla o sticluță cu „Eucris” de la Trumper. Marc-Ange își făcea într-adevăr oaspetele englez să se simtă ca acasă!

Se aranjă fără să se grăbească, apoi ieși și-l urmă pe om la ușa din fundul coridorului. Acesta o deschise fără să bată și o închise în urma lui Bond. Marc-Ange, cu fața încrețită, ca de nucă, despicată de marele lui zâmbet ce dezvelea dinți de aur, se ridică de la masa de lucru (Bond începea să se sature de mese de lucru), străbătu iute încăperea largă, îl cuprinse pe după gât și-l sărută apăsat pe ambii obraji. Bond își reprimă reculul și-l bătu pe Marc-Ange ușurel, liniștitor pe spinarea lată. Acesta se depărtă și râse.

— Bine, bine! Jur să n-o mai fac niciodată! E o dată pentru totdeauna. Da? Dar a trebuit să iasă la iveală – din temperamentul latin, nu-i așa? Mă ierți? Bun. Atunci hai și ia-ți ceva de băut (făcu semn spre o măsuță încărcată), ia loc și spune-mi ce pot face pentru tine. Jur să nu vorbesc despre Teresa până nu termini cu chestiunea ta. Dar spune-mi (ochii căprui aveau o expresie rugătoare), e totul bine între voi? Nu te-ai răzgândit?

[78] Domnul Draco va fi imediat la dispoziția dumneavoastră (fr.).

[79] Un moment, vă rog (fr.).

Bond zâmbi.

— Sigur că nu, Marc-Ange! Totul e aranjat. Ne vom căsători în cel mult o săptămână. La consulatul din München. Am două săptămâni de concediu și m-am gândit să ne petrecem luna de miere în Kitzbuhel. Îmi place la nebunie orașul acela și-i place și ei. Vei veni la nuntă?

— Auzi, dacă vin la nuntă! explodă Marc-Ange. O să-ți fie greu să mă ții departe de Kitzbuhel! Așa, acum pune-ți de băut în timp ce eu îmi vin în fire, zise el făcând semn spre măsuță. Trebuie să încetez să mai fiu fericit și să fiu în schimb deștept. Cei mai buni doi oameni ai mei, organizatorii mei, dacă vrei, așteaptă. Am vrut să am câteva clipe doar cu tine.

Bond își turnă o porție zdravănă de whisky Jack Daniels cu gheață și adăugă niște apă, apoi se duse spre masa de lucru și se așeză pe scaunul din dreapta din șirul de trei scaune aranjate în semicerc cu fața spre „Capu”.

— Și eu voiam asta, Marc-Ange. Pentru că trebuie să-ți spun unele lucruri care-mi afectează țara. Mi s-a dat permisiunea de a ți le împărtăși, dar ele trebuie să rămână, cum te-ai exprimat tu, după *herkos odonton* – în spatele gardului viu al dinților tăi. În regulă?

Marc-Ange ridică mâna dreaptă și-și făcu cruce în dreptul inimii cu arătătorul, cu mișcări lente, deliberate. Chipul lui avea acum o seriozitate mortală, un aer implacabil aproape crud. Se aplecă în față, sprijinindu-și antebrațele pe masă.

— Continuă.

Bond îi relată toată povestea, fără să omită nici măcar întâmplarea cu Ruby. Ajunsese să nutrească multă dragoste și un respect deplin față de acest bărbat. Nu știa bine de ce. În parte era magnetism animal și în parte faptul că Marc-Ange își deschisese atât de mult inima în fața lui, avusese atâta încredere să-i împărtășească tainele sale cele mai intime.

Pe tot parcursul relatării, chipul lui Marc-Ange rămase impasibil; doar ochii lui ageri de animal sălbatic jucau mereu pe fața lui Bond. Când acesta termină, Marc-Ange se lăsă pe spateaza scaunului, întinse mâna după un pachet de Gauloises, își fixă una în colțul gurii și vorbi prin norii albăstrui de fum care ieșeau permanent dintre buzele sale, de parcă undeva, în el, ar fi existat un mic motor cu aburi.

— Da, e într-adevăr o treabă murdară. Trebuie terminată, distrusă, și individul trebuie distrus și el. Dragul meu James, spuse el pe ton sobru, sunt un infractor, un mare infractor. Am case și rețele de prostituție, fac contrabandă, vând protecție, fur de la cei foarte bogați ori de câte ori pot. Încalc multe legi și deseori a trebuit să omor. Poate că într-o zi, poate foarte curând, mă voi reforma. Numai că e foarte greu să te retragi din poziția de cap al sindicatului. Fără protecția oferită de oamenii mei, viața mea n-ar merita prea mult. Totuși, vom vedea. Acest Blofeld însă – el e prea malefic, prea dezgustător! Ai venit să ceri Sindicatului să se războiască cu el, să-l distrugă. Nu trebuie să răspunzi, știu că așa e. Așa ceva nu se poate face pe căi oficiale. Șeful tău are dreptate: n-ați ajunge nicăieri cu elvețienii. Vrei ca eu și oamenii mei să facem treaba. (Zâmbi dintr-odată.) Ăsta e darul de nuntă despre care vorbeai, da?

— Într-adevăr, Marc-Ange, dar îmi voi juca și eu rolul. Voi fi și eu acolo. Îl vreau pe individul ăsta pentru mine!

Marc-Ange îl privi îngândurat.

— Asta nu-mi place, și știi de ce. Ești un neghiob afurisit, James, zise el blajin. Deja ai avut noroc că ai rămas în viață! (Ridică din umeri.) Dar îmi răcesc gura de pomană. Ai bătut cale lungă pe urmele omului ăstuia și vrei să mergi până la capăt. Am dreptate?

— Da. Nu vreau să-mi împuște altcineva vulpea.

— Bine, bine. Îi chemăm pe ceilalți, da? Nu vor avea nevoie să cunoască motivele. Ordinele mele sunt ordine. Avem însă nevoie cu toții să știm cum vom face isprava asta. Am unele idei. Cred că se poate face, și încă repede. Dar trebuie să se facă totodată bine și curat. În treaba asta nu trebuie să existe nimic neîngrijit.

Marc-Ange ridică receptorul telefonului și spuse ceva. Un minut mai târziu, ușa se deschise și intrară doi bărbați care ocupară celelalte două scaune, aproape fără să se uite la Bond. Marc-Ange făcu semn spre cel de lângă Bond – un bărbat cât un taur, cu urechile clăpăuge și nasul spart al unui boxer sau luptător.

— El e Che-Che – Che-Che „*Le Persuadeur*”. Și e foarte priceput la persuasiune, zâmbi sumbru Marc-Ange.

Bond zări scurt doi ochi duri, cafeniu-gălbui, care-l priviră scurt, șovăitor, după care se ațintiră iar asupra lui Capu.

— *Plaisir*.[80]

— Și el e Toussaint, cunoscut și sub numele de „Le Pouff”. El e expertul nostru în *plastique*[81]. Vom avea nevoie de *plastique* din belșug.

— Într-adevăr, încuviință Bond. Cu fitiluri foarte scurte.

Toussaint se înclină în față ca să se arate. Era slab, cu piele cenușie, cu un profil aproape fenician și cu cicatrice de vărsat. Bond ghici că e consumator de heroină, dar că nu și-o injectează. Omul îi aruncă un zâmbet scurt, conspirativ, zise „*Plaisir*” și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Iar el – Marc-Ange făcu semn spre Bond – e prietenul meu. Prietenul meu absolut. Se numește simplu „*Le commandant*”. Acum, să trecem la treabă.

Dacă până atunci vorbise în franceză, acum trecu la o corsicană rapidă, incomprehensibilă pentru Bond, cu excepția câtorva rădăcini italiene și franceze. La un moment dat scoase dintr-un sertar al mesei o hartă a Elveției la scară mare, o întinse, căută cu degetul și arătă un punct din mijlocul masivului Engandine. Cei doi bărbați își întinseră gâtul, examinară harta cu atenție, apoi se așezară la loc. Che-Che spuse ceva ce conținea cuvântul Strasbourg, iar Marc-Ange încuviință entuziast. Se întoarse spre Bond și-i dădu o coală mare de hârtie și un creion.

— Fii băiat bun și apucă-te de treabă, te rog. O hartă a clădirilor din complexul Gloria, cu dimensiuni aproximative și cu distanțele aproximative dintre ele. Mai târziu vom face o machetă completă, din plastilină, ca să nu existe confuzie. Fiecare om va avea treaba lui de făcut – ca în operațiunile de comando din război, zâmbi el. Da?

Bond se apucă de treabă în timp ce ceilalți discutau. Sună telefonul; Marc-Ange răspunse, notă câteva cuvinte și puse receptorul în furcă. Se întoarse spre Bond, cu o suspiciune de moment în privire.

— E o telegramă pentru mine, din Londra, semnată Universal, și spune: „Păsările s-au adunat în oraș și zboară toate mâine.” Ce-i asta, prietene?

Lui Bond îi venea să-și dea șuturi pentru că uitase.

---

[80] Încântat (fr.).

[81] Explozibili plastici (fr.).

— Îmi pare rău, Marc-Ange! Am vrut să-ți spun că ai putea primi o telegramă ca asta. Înseamnă că fetele sunt în Zürich și pleacă mâine spre Anglia cu avionul. E o veste foarte bună! E important ca ele să nu fie prinse la mijloc.

— A, bine! Foarte bine, într-adevăr! O veste excelentă. Și ai avut dreptate să ceri ca telegrama să nu-ți fie adresată. Teoretic n-ar trebui să fii aici și nici măcar să mă cunoști. E mai bine așa.

Le turui în corsicană celor doi, care încuviințară, semn că au priceput. După asta, ședința se încheie în scurt timp. Marc-Ange examină opera lui Bond și i-o dădu lui Toussaint. Acesta aruncă o privire schiței și o împături de parcă ar fi fost un prețios certificat de acționar. Cu o scurtă înclinare în direcția lui Bond, cei doi ieșiră. Marc-Ange se lăsă pe spetează cu un oftat de mulțumire.

— Merge bine. Toată echipa va primi bani în plus pentru primejdie. Și tuturor le place să poarte o luptă dură. Și sunt mulțumiți că merg să-i conduc. (Râse cu viclenie.) Despre tine, dragul meu James, sunt mai puțin siguri. Zic că ai să ne stai în cale. A trebuit să le spun că tragi mai bine și te lupți mai bine decât ei toți. Când afirm așa ceva, trebuie să mă creadă. Până acum nu i-am dezamăgit niciodată. Sper că am dreptate!

— Te rog, nu mă pune la încercare. Nu m-am luptat niciodată cu un corsican și nu vreau să încep acum!

Marc-Ange era în culmea încântării.

— Cu armele de foc ai putea învinge, dar nu și în luptă corp la corp. Oamenii mei sunt niște porci. Niște porci grozavi. Cei mai grozavi! Voi lua cinci dintre cei mai buni. Cu tine și cu mine vom fi șapte. Câți ai spus că sunt pe munte?

— Vreo opt. Plus barosanul.

— A, da, barosanul, zise Marc-Ange meditativ. Acela nu trebuie să scape. (Se ridică în picioare.) Și acum, prietene, am cerut să ni se servească aici cina, o cină bună. Iar după aceea vom merge la culcare duhnind a usturoi și, poate, un piculeț beți. Da?

— Nu mă pot gândi la nimic mai bun! zise Bond din adâncul inimii.

Capitolul 24

Transport de sânge

A doua zi, după prânz, Bond călători întâi cu avionul și apoi cu trenul până la Strasbourg, la hotelul Maison Rouge, propria respirație ținându-i tovărășie ca un animal de casă captiv, gălăgios.

Era însuflețit la maximum de orele petrecute cu Marc-Ange în Marsilia și de perspectivele din fața sa – misiunea ce trebuia îndeplinită și, la capătul ei, Tracy.

Dimineața aceea însemnase un șir nesfârșit de consfătuiri în jurul machetei ce reprezenta Piz Gloria și clădirile sale, construită peste noapte. Mai multe fețe noi sosiră, își primiră ordinele în torente de dialect și dispărură – fețe dure, ucigașe, fețe de bandiți, dar purtând toate o singură expresie: cea a devotamentului absolut față de conducătorul lor. Pe Bond îl impresionă puternic autoritatea și incisivitatea cu care Marc-Ange aborda fiecare problemă, fiecare eventualitate, de la obținerea unui elicopter și până la pensiile care urmau să fie plătite rudelor celor care mureau. Lui Marc-Ange nu-i plăcuse treaba cu elicopterul. Îi explicase lui Bond:

— Vezi tu, prietene, există o singură sursă pentru aparatul ăsta – OAS, armata secretă franceză de extremă dreaptă. Întâmplarea face să aibă o obligație față de mine, una mare, și așa îmi și place să fie. Nu-mi place să mă amestec în politică. Îmi place ca în țara în care-mi desfășor activitatea să fie ordine și pace. Nu agreez revoluțiile; ele aduc haos pretutindeni. În ziua de azi nu știu niciodată când o operațiune de-a mea va fi perturbată de vreo blestemată de situație de urgență legată de teroriști algerieni sau de săltarea vreunui grup din afurisita asta de OAS. Și filtrele rutiere! Căutările din casă-n casă! Astea sunt pacostea existenței mele. Oamenii mei abia dacă pot face un pas fără să dea peste un grup de caralii sau de spioni ai SDT – asta e cea mai recentă formă a Serviciului Secret francez, după cum sunt sigur că știi. Francezii încep să fie la fel de răi ca rușii în privința schimbării permanente a inițialelor. Acum se cheamă

„*Section Defense Territoire*”[82], ține de Ministerul de Interne și constat că e deosebit de sâcâitoare și de greu de penetrat, nu ca bătrâna *Deuxième*. Îngreunează grozav viața iubitorilor de pace. Dar firește că am oamenii mei în OAS și întâmplarea face să știu că OAS are un elicopter militar, furat de la armata franceză, ascuns pe proprietatea aferentă unui castel de pe Rin, nu departe de Strasbourg. Castelul aparține unui nebun de conte fascist – unul dintre francezii care nu pot trăi fără să conspire împotriva unui lucru sau a altuia. Acum și-a pus toți banii și toate proprietățile în slujba unui oarecare general Salan. Castelul lui e izolat, iar el se dă drept inventator, așa că fermierii lui nu sunt surprinși de existența unei mașinării zburătoare, ținută într-un hambar izolat și îngrijită de mecanici – mecanici din OAS, *bien entendu*[83]. Azi dimineață, devreme, am vorbit prin radio cu omul potrivit și mi s-a împrumutat aparatul pe douăzeci și patru de ore, cu cel mai bun pilot din forțele lor aeriene secrete. Pilotul se îndreaptă deja spre castel ca să se ocupe de pregătiri – combustibil și așa mai departe. Dar e păcat! Înainte, oamenii ăștia îmi erau datori. Acum le sunt eu dator. (Ridică din umeri.) Și ce dacă? În curând îi voi avea iarăși la degetul mic. Jumătate din polițiștii și agenții vamali din Franța sunt corsicani. E o importantă *laissez-passer*[84] pentru Union Corse. Înțelegi?

Pe Bond îl aștepta la Maison Rouge o cameră excelentă. Fu întâmpinat cu o politețe exagerată, cu o undă de rezervă. Oare unde nu funcționa francmasoneria sindicatului corsican? Supus tradițiilor orașului, Bond luă o cină simplă, alcătuită din cel mai fin *paté de fois gras*, roz și suculent, și jumătate de sticlă de șampanie, după care se băgă în pat, recunoscător. Petrecu dimineața următoare în camera lui, se îmbrăcă cu hainele de schi și trimise să i se cumpere o pereche de ochelari de schi și niște mănuși subțiri din piele, suficiente pentru a-i proteja cât de cât mâinile, dar destul de strâmte ca să poată manevra pistolul. Scoase din pistol încărcătorul și glonțul de pe țeavă și se „împușcă” în fața oglinzii, ca exercițiu, până când rezultatul îl satisfăcu. Apoi reîncărcă arma și potrivi bine tocul din piele de porc, lucrat manual, sub betelia pantalonilor. Ceru să i se trimită nota de plată, o achită și ceru ca valiza să-i fie trimisă lui Tracy,

[82] Departamentul de apărare a teritoriului (fr.).

[83] Bineînțeles (fr.).

[84] Trecere cu vederea (fr.).

la hotelul Vier Jahreszeiten, după care ceru ziarele din ziua respectivă și se așeză la fereastră, privind traficul de pe stradă și uitând ce citea.

Când telefonul sună, exact la amiază, coborî imediat și se duse la automobilul Peugeot 403 pe care i se spusese să-l aștepte. La volan se afla Che-Che. Acesta dădu scurt din cap drept răspuns la salutul lui; porniră și merseră în tăcere vreme de o oră, străbătând un ținut de țară deloc interesant, cotind în cele din urmă la stânga pe un drum secundar care continua cu un drumeag noroios, șerpuit, prin pădurea deasă. La un moment dat apăru zidul de piatră prost întreținut al unei proprietăți vaste și apoi o poartă mare de fier dărăpănată ce ducea într-un parc. Pe aleea plină de buruieni se vedeau urmele recente ale unor vehicule. Le urmară, trecând pe lângă fațada distrusă a unui castel cândva impunător, apoi prin pădure, până când copacii lăsară loc câmpurilor deschise. La marginea pădurii se afla un hambar mare, în stare bună. Opriră în fața lui și Che-Che claxonă de trei ori, scurt. Ușa mică, tăiată în porțile mari ale hambarului, se deschise; Marc-Ange ieși și-l salută vesel pe Bond.

— Haide, intră, prietene! Ai sosit la țanc ca să mănânci niște cârnat gustos de Strasbourg și un vin Riquewihr acceptabil. Cam slab și cam amar. Eu l-aș fi botezat Chateau „Pis-de-Chat”[85], dar cel puțin potolește setea.

Interiorul hambarului semăna cu un platou de filmare. Reflectoarele scăldau corpul greoi al elicopterului militar și de undeva se auzea huruitul unui generator mic. Spațiul părea plin de oameni. Bond recunoscu fețele celor din Sindicat; despre ceilalți presupuse că erau mecanicii locali. Doi bărbați urcați pe scări erau absorbiți de vopsirea unor cruci roșii pe fond alb, pe fuzelajul negru al aparatului, iar vopseaua literelor codului de recunoaștere, FL-BGS, probabil civil și fals, luceau, încă umede. Lui Bond i se făcu cunoștință cu pilotul – un bărbat tânăr, blond, cu ochi inteligenți, pe nume Georges.

— Vei sta lângă el, explică Marc-Ange. E bun navigator, dar nu cunoaște ultima porțiune de drum, în susul văii, și n-a auzit niciodată de Piz Gloria. Ar fi bine să revezi cu el hărțile, după ce mănânci ceva. Traseul general e Basel – Zürich. O să avem niște

[85] Pipi de pisică (fr.).

conversații interesante cu Apărarea Aeriană elvețiană, nu-i așa, George? întrebă el în franceză, râzând înveselit.

— Cred că-i putem păcăli, răspunse Georges scurt, fără să zâmbească, după care-și văzu mai departe de treabă.

Bond acceptă o bucată bună de cârnat usturoiat, un codru de pâine și o sticlă de „Pis-de-Chat” și se așeză pe o ladă întoarsă cu gura în jos, în timp ce Marc-Ange reluă supervizarea operațiunii de încărcare a „bunurilor” – puști semiautomate Schmeisser și niște pachete pătrate, cu latura de cincisprezece centimetri, învelite în mușama roșie.

La momentul potrivit, Marc-Ange își alinie echipa, cu Bond cu tot, și efectuă o inspecție rapidă a armelor auxiliare, care includeau, în cazul corsicanilor, cuțite cu resort. La fel ca Marc-Ange, corsicanii erau îmbrăcați în echipament de schi nou-nouț, gri. Marc-Ange le împărți banderole de pânză neagră pe care era cusut îngrijit cuvântul „*Bundesalpenpolizei*”. Marc-Ange comentă când îi dădu lui Bond banderola:

— Nu există nicio forță de ordine cu numele „Poliția Federală Alpină”, dar mă îndoiesc că prietenii noștri din SPECTRE vor ști asta. Banderolele vor face cel puțin o primă impresie importantă.

Marc-Ange se uită la ceas, se întoarse și strigă în franceză:

— Trei fără un sfert. Sunteți gata? Atunci, să-i dăm drumul!

Tractorul agricol legat de platforma elicopterului porni, porțile hambarului fură deschise larg și marea insectă metalică ieși încet pe pajiște, sub lumina palidă a soarelui hibernal. Tractorul fu decuplat, iar pilotul, urmat de Bond, urcă pe mica scară de aluminiu în cabina de pilotaj; își puseră amândoi centura de siguranță. Ceilalți urcară în cabina de zece locuri, scara fu ridicată și ușile fură încuiate. La sol, mecanicii ridicară degetul mare, semn că totul e în regulă, pilotul se aplecă asupra comenzilor, apăsă pe starter și după o primă tuse nehotărâtă, motorul porni sănătos și marile elice începură să se învârtă. Pilotul aruncă o privire în spate, la rotorul cozii; așteptă până când acul indicatorului de viteză al rotorului urcă la 200, după care decuplă frânele roților și trase încet manșa de poziție în sus. Elicopterul se cutremură, nevoind să părăsească pământul, dar apoi, după o ușoară smucitură, se ridică în aer și începu să urce rapid deasupra copacilor. Pilotul retrase roțile deasupra

patinelor de zăpadă umflate, roti aparatul spre stânga, împinse manșa în față și plecară.

În foarte scurt timp ajunseră deasupra Rinului, orașul Basel apărând în față sub o pătură deasă de fum ce se ridica din hornuri. Ajunseră la altitudinea de șase sute de metri și pilotul o menținu, ocolind orașul spre nord. În căștile lui Bond se auzi pârâitul paraziților și Controlul Aerian elvețian le ceru, în germana elvețiană greoaie, să se identifice. Pilotul nu răspunse nimic, așa că întrebarea fu repetată mai imperios. Pilotul spuse în franceză:

— Nu vă înțeleg.

După o pauză, o voce în franceză îi interogă iarăși. Pilotul replică:

— Repetați mai clar.

Vocea se conformă, iar pilotul zise:

— Elicopter al Crucii Roșii, cu un transport de plasmă sangvină spre Italia.

Radioul amuți. Bond își imagina scena din sala de control aflată undeva sub ei – vocile care se contraziceau, îndoiala întipărită pe fețe. Altă voce, mai autoritară, li se adresă în franceză:

— Ce destinație aveți?

— Așteptați, spuse pilotul. O am aici. O clipă, vă rog.

După un minut reluă:

— Controlul Aerian elvețian?

— Da, da!

— FL-BGS raportează. Destinația mea e Ospedale Santa Monica din Bellinzona.

Radioul amuți din nou, dar reveni la viață cinci minute mai târziu.

— FL-BGS, FL-BGS!

— Da, răspunse pilotul.

— Nu avem în evidențe simbolul tău de identificare. Te rugăm să explici.

— Înseamnă că manualul vostru de înregistrare e expirat! Aparatul de zbor a intrat în folosință abia acum o lună.

Altă pauză lungă. În față se vedea acum orașul Zürich și bumerangul argintiu al Zürichersee. Aeroportul Zürich intră în emisie – pesemne că ascultase emisia Controlului Aerian elvețian.

— FL-BGS, FL-BGS!

— Da, da! Ce mai e acum?

— Ai încălcat spațiul aerian al liniilor aeriene civile! Aterizează și prezintă-te la Controlul de zbor. Repet: aterizează și prezintă-te!

Pilotul se indignă.

— Cum adică, „aterizează și prezintă-te”?! N-aveți pic de înțelegere pentru suferința omenească?! Sunt un zbor umanitar și transport plasmă sangvină de un tip rar! Plasma asta va salva viața unui savant italian ilustru la Bellinzona! Voi, de colo, n-aveți pic de inimă?! Îmi spuneți „aterizează și prezintă-te” când e o viață la mijloc? Vreți să fiți răspunzători de crimă?!

Această izbucnire galică le aduse liniște până după ce trecură de Zürichersee. Bond chicoti și-i făcu pilotului un semn de felicitare. Dar apoi intră în emisie Controlul Aerian Federal din Berna și o voce profundă, rezonantă spuse:

— FL-BGS, FL-BGS, cine ți-a dat autorizație? Repet, cine ti-a autorizat zborul?

— Voi!

Bond zâmbi în microfon: minciună cu M mare! Nimic nu se compara cu ea. În fața lor apărură Alpii – blestemații de Alpi, frumoși și primejdioși în lumina soarelui pe cale să apună. În scurt timp vor intra în adăpostul văilor, dispărând de pe ecranele radar. Însă la Berna registrele fuseseră verificate la repezeală și vocea aceea sobră li se adresă din nou. Probabil că posesorul vocii își dăduse seama că lunga discuție în contradictoriu fusese auzită de toate aeroporturile și de majoritatea piloților care zburau pe deasupra Elveției în seara aceea, așa că rosti extrem de politicos, dar ferm:

— FL-BGS, Controlul Federal Aerian nu are nicio înregistrare a zborului tău propus. Regret, dar te afli ilegal în spațiul aerian elvețian. Dacă nu poți prezenta o altă autorizare a cursei tale, ești rugat să te întorci la Zürich și să te prezinți la Controlul de zbor.

Elicopterul se zgâlțâi. La nicio sută de metri de el trecu precum săgeata un avion militar Dassault Mirage argintiu, cu însemne elvețiene, care se întoarse, lăsând în urmă o coadă de vapori negri, rezultați în urma arderii lente a combustibilului la altitudinea aceea joasă, și porni înapoi drept spre ei, ocolindu-i

doar în ultima clipă. Elicopterul se mai zgudui o dată și pilotul rosti mânios în microfon:

— Controlul Aerian Federal, aici FL-BGS. Pentru mai multe informații contactează Crucea Roșie Internațională, la Geneva. Eu sunt un simplu pilot, nu sunt un funcționăraș cu coatele tocite! Dacă mi-ați pierdut hârtiile, nu e vina mea! Repet, verifică la Geneva. Și între timp fii bun și recheamă toată aviația elvețiană, care în momentul de față încearcă să-mi facă pasagerii să sufere de rău de mișcare!

Vocea reveni, dar mai slab, din cauza munților.

— Cine sunt pasagerii tăi?

Pilotul își jucă atuul.

— Reprezentanți ai presei mondiale. Au ascultat toate aiurelile astea venite din patria faimoasei Cruci Roșii Internaționale. Vă urez lectură plăcută a ziarelor mâine, la micul dejun, domnilor! Acum, puțină liniște, da? Și vă rog să consemnați în registrele voastre că nu sunt, repet, nu sunt aviația sovietică pusă pe invadat Elveția!

Se lăsă tăcerea. Avionul Dassault Mirage dispăruse. Urcau pe firul văii și trecuseră deja de Davos. Vârfurile ascuțite, poleite cu aur ale munților sclipitori păreau că vor să coboare peste ei din dreapta și din stânga în față se aflau culmile cele mărețe. Bond se uită la ceas: mai aveau doar zece minute.

Se răsuci și se uită prin geamul despărțitor. Marc-Ange și ceilalți ridicară fața spre el, încordați și palizi în lumina soarelui la apus, ce se revărsa prin geamuri, cu o lucire roșie în ochi. Bond ridică degetul mare în semn de încurajare și apoi își desfăcu degetele îmbrăcate în mănușile subțiri de piele: zece. Marc-Ange încuviință. Oamenii își schimbară poziția pe scaune. Bond se întoarse și se uită în față căutând din priviri piscul înalt pe care-l ura și de care se temea.

Capitolul 25

Deliciul iadului etc.

Da! Locul blestemat se afla în fața lor! Acum, doar vârful muntelui mai era poleit de soare; podișul și clădirile se cufundaseră în umbre indigo, iar luna plină avea să le lumineze în scurt timp.

Bond arătă cu degetul. Elicopterul nu agrea deloc altitudinea. La trei mii de metri, elicelor sale le era greu să găsească un dram de fricțiune în aerul rarefiat și pilotul se lupta să le mențină la turație maximă. În timp ce vira spre stânga, spre coasta muntelui, radioul pârâi tare și o voce aspră rosti în germană și apoi în franceză:

— Aterizarea interzisă. Aceasta este proprietate privată. Repet, aterizarea interzisă!

Pilotul ridică mâna spre comutatorul de pe acoperișul cabinei și închise radioul. Își studiase pe machetă locul de aterizare pe podiș. Ajunse la el, plană, apoi coborî încet. După ce săltă o dată pe patinele de cauciuc, elicopterul rămase locului. Afară îi aștepta deja un grup: opt bărbați. Bond îi recunoscu pe unii dintre ei. Stăteau toți cu mâinile în buzunare, sau sub haină. Motorul tuși o dată, apoi se opri, elicele se mai învârtiră o dată, după care încremeniră și ele. Bond auzi în spate bubuitul ușii deschise și tropăitul oamenilor ce coborau unii după alții pe scară. Cele două grupuri se aliniară față-n față. Marc-Ange rosti autoritar:

— Suntem patrula Poliției Federale Alpine. Au fost probleme aici în Ajunul Crăciunului. Am venit să facem investigații.

Fritz, „chelnerul-șef”, replică mânios:

— Poliția locală a fost deja aici și și-a făcut raportul. Totul e în ordine. Vă rog să plecați imediat! Ce e patrula Poliției Federale Alpine? N-am auzit de ea!

Pilotul îl ghionti pe Bond și-i făcu semn să se uite în stânga, la clădirea ce adăpostea laboratoarele și locuința contelui. Un bărbat alerga pe cărarea care ducea la stația de telecabine, îngreunat de casca și echipamentul de protecție pentru bob.

Oamenii de la sol n-aveau cum să-l vadă. Bond zise „La naiba!”, țâșni de pe scaun, trecu în cabina pasagerilor, se aplecă pe ușă și strigă:

— Barosanul! Fuge!

Când Bond sări din elicopter, unul dintre oamenii SPECTRE strigă:

— *Der Englander*! *Der Spion*![86]

Și în timp ce Bond o rupse la fugă spre dreapta, cotind și ferindu-se, se dezlănțui iadul. Armele automate începură să bubuie: echipa SPECTRE trase primele focuri și gloanțele trecură ca fulgerul pe lângă Bond, cu un sunet ca al aripilor de colibri. Răsună apoi răspunsul tunător al puștilor Schmeisser și Bond fu lăsat în pace.

Ajunsese la colțul clubului; o sută de metri mai în josul pantei, bărbatul cu cască de protecție deschisese ușa „garajului” pentru boburi de la baza stației de telecabine și tocmai ieșea cu un bob de o persoană. Ținându-l în față ca pe un scut, trase o rafală de pușcă automată spre Bond și gloanțele-colibri trecură iarăși șuierând pe lângă el. Bond îngenunche și, ținând pistolul Walther cu ambele mâini pentru fermitate, trase de trei ori, însă bărbatul străbătea acum în fugă cei câțiva metri până la gura de gheață lucioasă a pârtiei de bob Gloria Express. Bond îi zări profilul în lumina lunii. Da, era într-adevăr Blofeld! În timp ce el alerga în josul pantei, individul se aruncă pe bobul lui și dispăru, ca înghițit de peisajul sclipitor. Bond ajunse la „garaj”. La naiba, toate boburile erau de șase sau de două persoane! Ba nu, mai exista unul de o persoană în spate! Îl scoase. N-avea timp să verifice dacă șinele sunt drepte și dacă cârma se mișcă ușor. Fugi spre capătul pistei și se azvârli pe sub lanțul de protecție într-un plonjon nebun, care-l făcu să aterizeze jumătate pe sanie și jumătate în afara ei. Se îndreptă, își urcă bine corpul pe mica platformă ușoară de aluminiu și prinse zdravăn cârma, ținându-și coatele lipite de corp. Deja cobora cu viteză nebună prin canalul albastru-negricios! Încercă să frâneze cu vârful ambilor bocanci, dar nu-i ajută la nimic. Ce venea mai întâi pe blestemata de pârtie? Exista o porțiune dreaptă, transversală, peste panta muntelui, iar după aceea o curbă cu pereți înalți. Intra în ea! Bond își trase umărul în jos și mută puțin la dreapta cârma, dar chiar și așa se apropie periculos de mult de

[86] Englezul! Spionul! (germ.).

marginea peretelui înainte să plonjeze înapoi în canalul întunecat. Ce urma pe harta aia metalică? De ce naiba n-o studiase mai atent?! Își primi răspunsul: părea să fie o porțiune dreaptă, dar umbrele mascau o adâncitură mare. Bond părăsi solul și zbură prin aer. Izbitura aterizării îi goli aproape tot aerul din plămâni. Își înfipse înnebunit vârfurile bocancilor în gheață, reușind să încetinească de la vreo optzeci de kilometri la oră la șaizeci și cinci. Măi să fie! Deci acela era „Saltul mortului”! Care naiba era următoarea manevră criminală? „Drept ca din pușcă”! Și, Dumnezeule, chiar așa fu! Cale de vreo două sute de metri prinse probabil o sută zece la oră. Își aduse aminte că pe porțiunea dreaptă de final de la Cresta, profesioniștii urcau până la peste o sută treizeci. Fără îndoială că-l aștepta și pe el așa ceva! Acum însă îi apăru în față, argintie-neagră, o curbă în S – „S-ul inamic”. Vârfurile bocancilor îi alunecară înnebunitor pe gheața neagră. Vedea chiar sub nasul lui urmele paralele ale șinelor lui Blofeld, iar între ele șanțurile săpate de crampoanele acestuia. Vulpoiul bătrân! Pesemne că se pregătise pentru singura cale de scăpare îndată ce auzise elicopterul. Dar la viteza aceea precis că-l ajungea din urmă! „Pentru Dumnezeu, fii atent! Începe S-ul!” Nu putea face nimic. Își legănă corpul cât de bine putu, simți izbitura teribilă a unui cot de peretele pârtiei, fu zvârlit în peretele opus și apoi țâșni ca o năluca înapoi pe traseul drept. „Dumnezeule atotputernic, a durut!” Simțea curentul rece pe la ambele coate. Straturile textile dispăruseră! Păi, atunci a dispărut și pielea! Strânse din dinți. Și abia parcursese jumătate din drum – dacă nu mai puțin! Zări însă în față celălalt corp, străbătând ca fulgerul un petic de pârtie luminat de lună. Blofeld! Bond riscă, se săltă pe o mână și o duse pe cealaltă la pistol. Curentul încercă să-l smulgă de pe sanie, dar reuși să scoată pistolul. Deschise larg gura, prinse pistolul între dinți și dezmorți pielea acoperită de gheață a mănușii drepte, apoi luă pistolul în mână, își ridică vârfurile bocancilor de pe gheață și acceleră nebunește. Numai că bărbatul dispăruse în umbră și-n față apăru un perete uriaș. „Deliciul iadului!” Își zise că dacă reușea să treacă de el cu bine, va urma o nouă porțiune dreaptă și atunci va putea să înceapă să tragă. Bond își înfipse vârful bocancilor în gheață, zări în treacăt peretele lucios în față, la stânga, și într-o clipită se trezi că-l urcă drept în sus! „Dumnezeule, am să mă trezesc peste

margine cât ai zice pește!” Își propti zdravăn bocancul drept și-și răsuci corpul spre dreapta, trăgând cu toată puterea de cârmă. Sania de aluminiu răspunse șovăielnic și Bond, aflat la câțiva centimetri de marginea de sus a peretelui, se trezi că alunecă la vale, în beznă, ieșind apoi pe o porțiune dreaptă, luminată de lună. La doar cincizeci de metri în fața lui se afla silueta zburătoare ale cărei crampoane de frână stârneau arteziene de gheață. Ținându-și respirația, Bond trase de două ori. Aprecie că a țintit bine, însă bărbatul intrase iarăși în umbră. Numai că distanța dintre ei se reducea, se reducea mereu! Bond își dezveli dinții într-un mârâit aproape animalic. „Ticălosule! Ești mort! Nu poți nici să oprești, nici să tragi! Vin după tine ca fulgerul! În curând voi fi doar la zece metri, la cinci metri în urma ta. Și atunci ai sfeclit-o!” Dar umbrele ascundeau o altă porțiune periculoasă – niște ridicături transversale lungi pe gheață: „Zguduirea oaselor!” Bond trecu de la una la alta, zdruncinat de mama focului, simți că e cât pe ce să-i fie smulși bocancii din picioare când încercă să frâneze, aproape că-și pierdu pistolul, simți cum i se lipește burta de șale la fiecare impact zguduitor, își simți cușca toracică mai-mai să plesnească. Dar apoi ridicăturile se terminară și el trase aer în piept printre dinții încleștați. Urma o porțiune dreaptă. Dar ce era în față, pe pârtie? Un obiect negru, de mărimea unei lămâi, care sălta vesel, ca mingea de cauciuc a unui copil. Oare Blofeld, aflat la doar treizeci de metri în față, lăsase ceva să cadă, ceva din echipamentul său? *Oare*? Revelația îl izbi pe Bond cu un val de groază care aproape-l făcu să vomite. Își înfipse vârful bocancilor în gheață. Niciun efect! Se apropia de obiectul ce sălta vesel. Se apropia năvalnic. De grenadă!

Îngrețoșat, Bond își ridică vârful bocancilor și-și dădu drumul. Ce setare folosise Blofeld la grenadă? Cât timp o ținuse în mână cu cuiul scos? Singura lui speranță era să se roage la Dumnezeu și să se întreacă cu grenada!

Următorul lucru pe care-l înregistră fu explozia întregii pârtii în fața lui și zborul prin aer, cu tot cu sanie. Ateriză în zăpadă moale, cu bobul peste el, și leșină instantaneu.

Ulterior, Bond avea să estimeze că a zăcut fără cunoștință doar câteva minute. O explozie imensă, pe munte, deasupra lui îl făcu să se ridice în picioare clătinat, îngropat în zăpadă până la brâu. Privi buimac în sus, spre locul de unde răsunase

explozia. Probabil că sărise în aer clubul, fiindcă în vârful muntelui străluceau acum flăcările și o coloană groasă de fum se ridica spre lună. Se auzi pârâitura răsunătoare a unei noi explozii și clădirea cu laboratoarele lui Blofeld se dezintegra; bucăți mari din ea porniră la vale pe munte, transformându-se în bulgări de zăpadă uriași, ce se îndreptau cu viteză spre marginea pădurii. „Dumnezeule, au să stârnească încă o avalanșă!” își zise Bond năuc, dar apoi își dădu seama că de astă dată n-avea importanță, fiindcă se afla mult la dreapta, aproape sub cablurile telecabinei. Veni rândul stației de telecabine să sară în aer și Bond privi fascinat cum cablurile groase, eliberate de tensiune, pornesc la vale, spre el, unduindu-se și șuierând. Nu putea face nimic, decât să stea și să se uite. Dacă-l tăiau în două, îl tăiau în două. Dar cablurile trecură pe lângă el, prin zăpadă, se înfășurară vremelnic în jurul pilonului înalt aflat mai sus de marginea pădurii, îl smulseră cu un pârâit metalic și dispărură dincolo de coasta muntelui.

Bond râse slab de încântare și începu să se pipăie, ca să constate stricăciunile. De coatele jupuite știa deja, însă fruntea îl durea ca naiba. O pipăi ușor, luă un pumn de zăpadă și-l lipi de rană. Lumina lunii făcea sângele să pară negru. Îl dureau toate cele, însă nu părea să aibă niciun os rupt. Se aplecă năuc spre rămășițele deformate ale bobului. Cârma dispăruse – probabil că-i salvase capul – și ambele șine erau îndoite. Niturile zornăiau tare, dar poate că blestemăția va vrea să funcționeze în continuare. La naiba, trebuia să vrea! N-avea nicio altă modalitate de a coborî de pe munte! Pistolul? Dus pe apa sâmbetei, firește. Ostenit, Bond se săltă peste peretele pârtiei și se lăsă să alunece cu grijă, ținând strâns rămășițele bobului. Imediat ce ajunse pe fundul pârtiei, totul începu să lunece la vale, dar reuși să se salte pe sanie și se puse în mișcare anevoios. La drept vorbind, șinele îndoite erau o binecuvântare: bobul aluneca încet, săpând șanțuri adânci în gheață. Urmară noi curbe, noi porțiuni periculoase, însă la doar cincisprezece kilometri pe oră erau joacă de copil; în scurt timp, Bond intră în pădure și pe „Aleea paradisului”, ultima porțiune dreaptă, unde se opri încet. Lăsă bobul acolo și se cățără peste peretele scund de gheață. Dincolo de pârtie, zăpada fusese bătătorită de picioarele spectatorilor. Porni încet, împleticit, încercând să nu-și agraveze feluritele dureri și tamponându-și din când în când

fruntea cu zăpadă. Oare ce va găsi la capăt, lângă stația de telecabine? Știa că, dacă Blofeld îl așteaptă acolo, e un om mort. Dar în stația de telecabine, lângă care cablurile zăceau moi, nu era aprinsă nicio lumină. „Dumnezeule, asta a fost o bubuitură costisitoare! Ce s-o fi ales de Marc-Ange, de oamenii lui și de elicopter?”

Ca pentru a-i răspunde, uruitul motorului elicopterului răsună sus, în munți; o clipă mai târziu, silueta neagră și greoaie trecu prin dreptul lunii și dispăru în vale. Bond zâmbi pentru sine. De data asta chiar că le va fi greu să treacă prin spațiul aerian elvețian! Însă Marc-Ange concepuse un traseu alternativ, pe deasupra Germaniei. Nici acela n-avea să fie distractiv. Vor trebui să se certe cu NATO! Eh, dacă un marseiez nu putea să dea din gură cu succes ca să străbată trei sute de kilometri, nu putea nimeni!

De pe drumul dinspre Samaden pe care Bond îl cunoștea atât de bine începu să se facă auzit răgetul metalic de avertisment al mașinii de pompieri locale. Lumina roșie, pâlpâitoare de pe acoperișul ei se afla cam la un kilometru și jumătate. Bond se apropie cu grijă de stația de telecabine întunecată, pregătindu-și povestea. Se strecură până la zidul clădirii și se uită în jur. Nimeni! Singura urmă era cea proaspătă a unor cauciucuri în dreptul ușii de la intrare. Probabil că Blofeld îl sunase pe omul lui de la stație înainte să pornească la vale și-l folosise, împreună cu mașina lui, ca să fugă. Oare încotro pornise? Bond ieși pe șosea. Urmele de cauciucuri mergeau spre stânga. Blofeld ajunsese probabil în Trecătoarea Bernina sau dincolo de ea, în drum spre Italia. Încă ar mai fi putut să aranjeze să fie reținut la frontieră, dacă alerta pompierii, ale căror faruri îl scăldau acum. Nu! Asta ar fi fost o idioțenie. De unde ar fi putut să aibă informațiile respective, dacă nu fusese el însuși pe Piz Gloria în seara aceea? Nu, trebuia să joace pur și simplu rolul celui mai prost turist din Engadine!

Vehiculul cel roșu și lucios opri în dreptul stației de telecabine și sirena de avertizare se stinse cu un geamăt metalic. Mai mulți oameni săriră jos. Unii intrară în clădire, în timp ce alții stăteau și se uitau în sus, spre Piz Gloria unde se vedea în continuare o lumină roșie estompată. Un bărbat cu chipiu țuguiat, probabil căpitanul echipei, veni la Bond, îl salută milităreşte și turui un torent de germană elvețiană. Bond clătină din cap. Omul încercă

franceza dar Bond se prefăcu iarăși că nu înțelege. Fu chemat un ins cu cunoștințe fragmentare de engleză.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Bond clătină din cap, năuc.

— Nu știu. Veneam pe jos de la Pontresina în drum spre Samaden. Am venit într-o excursie de o zi din Zürich și am pierdut autocarul. Voiam să iau trenul de la Samaden. Și atunci am văzut exploziile acelea sus, pe munte (făcu un gest vag cu mâna) și am venit încoace, pe lângă stația de telecabine, ca să văd mai bine, și m-am trezit pocnit în cap și târât pe cărare. (Își arătă capul însângerat și coatele julite, ieșite prin mânecile rupte.) Cred că a fost cablul rupt: m-a lovit și m-a târât după el. Aveți o trusă sanitară la voi?

— Da, da!

Omul strigă ceva grupului și unul dintre colegii lui, cu o banderolă a Crucii Roșii pe braț, își luă trusa neagră din cutie și veni lângă el. Țâțâi dojenitor văzând rănile lui Bond și, în timp ce colegul lui care-l chestionase pe acesta îi relata căpitanului povestea, îl invită să-l urmeze în toaleta stației de telecabine. Acolo, la lumina unei lanterne, îi spălă rănile, îi aplică niște doze zdravene de iod care usturau ca naiba și apoi fixă cu leucoplast niște pansamente mari. Bond se uită la mutra lui în oglindă și râse: grozav mire avea să fie! Omul de la Crucea Roșie țâțâi cu compasiune, scoase din trusă o sticlă mică cu coniac și i-o oferi. Recunoscător, Bond trase o dușcă zdravănă. Interpretul intră în toaletă.

— N-avem ce face aici. Va fi nevoie de un elicopter al echipei de salvamont. Trebuie să ne întoarcem în Samaden și să ne prezentăm raportul. Doriți să veniți?

— De bună seamă! zise Bond cu entuziasm.

Și așa, cu multe politețuri și iară întrebări asupra motivului care-l făcuse să încerce să parcurgă pe jos drumul până la Samaden, pe polei și pe întuneric, în loc de a lua un taxi, fu transportat comod la Samaden și lăsat, cu cele mai calde gesturi de bunăvoință și simpatie, la gară.

Luând un tren personal zdrăngănitor până la Coire, iar de acolo, expresul spre Zürich, Bond ajunse la ușa apartamentului din Bahnhofstrasse al șefului Biroului Z la ora două dimineața. Dormise puțin în tren, dar stătea să cadă de oboseală și avea senzația că tot corpul i-a fost bătut metodic cu ciomege din

lemn. Se sprijini ostenit de soneria cu eticheta „Muir” până când un bărbat cu părul zburlit, în pijama veni și deschise ușa, fără să scoată lanțul de siguranță.

— *Um Gottes Willen*! *Was ist denn los*?![87] întrebă el furios, trădându-și accentul englezesc.

— Eu sunt „*los*”, zise Bond. Zero-zero șapte din nou, mă tem.

— Dumnezeule mare, intră, omule, intră!

Muir deschise ușa și privi iute în susul și-n josul străzii pustii.

— S-a ținut careva după tine?

— Nu cred, spuse Bond răgușit, intrând recunoscător în căldura holului de la intrare.

Șeful Biroului Z închise ușa și o încuie, apoi se întoarse și se uită la el.

— Hristoase, bătrâne, ce naiba ai pățit?! Arăți de parcă ai fi trecut prin mașina de tocat! Hai, intră și bea ceva!

Îl conduse într-un salon confortabil și-i făcu semn spre măsuța cu băuturi.

— Servește-te! Eu mă duc să-i spun lui Phyllis să nu-și facă griji – asta dacă n-ai vrea să arunce o privire la rănile tale. E expertă la lucrurile de felul ăsta.

— Nu, mulțumesc, e în regulă. Ceva de băut o să mă dreagă. Aici e plăcut și cald. Nu vreau să mai văd zăpadă cât trăiesc!

Muir ieși; Bond auzi pe coridor o confabulație însăilată la repezeală, după care Muir se întoarse.

— Phyllis aranjează camera de oaspeți. O să lase în baie pansamente curate și alte lucruri trebuincioase.

Își turnă un whisky slab, cu multă apă, ca să-i țină tovărășie lui Bond și se așeză în fața lui.

— Acum hai, spune-mi ce poți.

— Îmi pare grozav de rău, dar nu-ți pot spune mare lucru. Aceeași poveste ca acum câteva zile. Un capitol nou. Îți garantez că e cel mai bine să nu știi nimic. N-aș fi venit aici, dar trebuie să-i trimit o telegramă lui M., personal, cifru Triplu X, care să fie descifrată numai de destinatar. Vrei să fii amabil și s-o pui pe teleimprimator?

— Sigur că da. (Muir se uită la ceas.) Două și jumătate dimineața! A naibii oră să-l trezești pe bătrân. Dar asta e treaba ta. Hai în cabina de comandă, ca să zic așa.

[87] Pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă? (ger.).

Se duse la peretele acoperit cu rafturi cu cărți, scoase o carte și umblă la ceva din spatele ei. Se auzi un declic și se deschise o ușă mică.

— Ai grijă la cap! Fostă toaletă scoasă din uz. Are exact mărimea potrivită. Se cam încinge când există mult trafic într-o direcție sau în cealaltă, dar n-avem ce face. Ne putem permite să lăsăm ușa deschisă.

Se aplecă spre un seif de pe podea, introduse combinația și scoase un aparat ce semăna cu o mașină de scris portabilă. O puse pe poliță lângă teleimprimatorul voluminos, se așeză și tastă prefixul și instrucțiunile de rutină învârtind la sfârșitul fiecărui cuvânt un mic mâner de pe partea laterală a aparatului

— În regulă. Dă-i drumul!

Bond se sprijini de perete. Se jucase cu diferite formulări în timpul drumului până la Samaden. Trebuia să găsească una pe care M. s-o înțeleagă clar, dar totodată să-l țină pe Muir în necunoștință de cauză, să nu-l implice. Spuse:

— În regulă. Zi așa, te rog: „REDUTA ARANJATĂ CORESPUNZĂTOR STOP LIPSESC DETALIILE PENTRU CĂ AM PLECAT SOLO DUPĂ PROPRIETAR CARE REGRET FOARTE TARE A SCĂPAT ȘI PROBABIL ACUM S-A ITALICIZAT STOP TRIMIT RAPORT INTEGRAL DE LA BIROUL M APOI ACCEPT CU RECUNOȘTINȚĂ ZECE ZILE CONCEDIU SEMNAT 007.”

Muir repetă telegrama, după care se apucă s-o transfere pe teleimprimator, în grupurile de cinci cifre pe care le dăduse aparatul Triplu X. Bond privi cum pleacă mesajul – sfârșitul unui alt capitol al îndatoririlor sale „în Serviciul Secret al Maiestății Sale”, cum se exprimase Marc-Ange. Oare ce-ar crede Maiestatea Sa despre acest șir de crime comise în numele ei? „Dumnezeule, e zăpușeală în cămăruța asta!” Bond simți broboane reci de sudoare pe frunte. Ridică mâna la obraz, mormăi ceva neclar despre „blestematul acela de munte” și căzu grămadă pe podea, recunoscător.

Capitolul 26

Fericire fără nicio umbră?

Tracy se uită la el cu ochii mari când se întâlniră, în fața Controlului pașapoartelor, pe aeroportul din München, dar așteptă să ajungă înăuntrul micii ei Lancia și abia atunci izbucni în plâns.

— Ce ți-au făcut? întrebă ea printre suspine. Ce ți-au făcut de data asta?

Bond o luă în brațe.

— Nu-i nimic, Tracy, îți garantez. Sunt doar niște julituri și niște vânătăi, ca după o căzătură urâtă la schi. Hai, nu fi gâsculiță! Se puteau întâmpla oricui.

Îi netezi părul, își scoase din buzunar batista și-i tamponă ochii. Ea îi luă batista și râse printre lacrimi.

— Acum mi-ai stricat conturul de ochi! Și l-am făcut cu atâta grijă, pentru tine!

Scoase oglinda de poșetă și șterse cu grijă dârele de creion de ochi.

— E caraghios, zise ea. Dar știam că nu pui la cale nimic bun. De îndată ce ai spus că pleci câteva zile ca să rezolvi ceva, în loc să vii la mine, aș fi știut că ai să dai din nou de bucluc. Și apoi m-a sunat Marc-Ange și m-a întrebat dacă te-am văzut. Era foarte misterios și părea îngrijorat. Iar când am spus că nu, a închis pur și simplu. Și acum, articolul ăsta din ziare, despre Piz Gloria. Și azi-dimineață, la telefon, ai vorbit atât de circumspect! Și din Zürich! Știam eu că se leagă toate. (Puse oglinda la loc și apăsă starterul.) Bine, n-am să pun întrebări. Și-mi pare rău că am plâns. Dar *ești* un mare idiot! adăugă ea pătimaș. Pe cât se pare, crezi că nu contează pentru *nimeni* felul cum te joci mereu de-a pieile-roșii. E atât de… atât de egoist!

Bond întinse mâna și o apăsă pe a ei, pe volan. Detesta „scenele”. Afirmațiile ei erau însă corecte. Nu se gândise la ea, ci doar la misiune. Nu-i trecea niciodată prin minte că există cineva care să țină cu adevărat la el. O clătinare din cap a prietenilor lui când murea, câteva rânduri atent scrise în coloana

de necrologuri din *The Times*, o durere trecătoare în inima câtorva fete. Acum însă, începând de peste trei zile, nu va mai fi singur. Va fi jumătatea a doi oameni. Nu vor mai fi doar May și Mary Goodnight care vor țâțâi din buze când se întorcea dintr-o misiune numai bun de dus la spital. Acum, dacă era omorât, va exista Tracy, care va muri parțial împreună cu el.

Mica mașină se strecura expert prin trafic. Bond spuse:

— Îmi pare rău, Tracy! A fost ceva ce a trebuit să fie făcut. Știi cum e. N-am putut să dau înapoi așa, pur și simplu. Dacă m-aș fi eschivat, n-aș fi fost cu adevărat fericit aici, așa cum sunt acum. Înțelegi, nu?

Ea întinse mâna și-i atinse obrazul.

— Nu te-aș iubi dacă n-ai fi pirat. Bănuiesc că am asta în sânge. Mă voi obișnui. Nu te schimba! Nu vreau să-ți tai aripile, cum fac unele femei cu bărbații lor. Vreau să trăiesc cu tine, cu nimeni altcineva. Dar să nu te deranjeze dacă, din când în când, urlu ca un câine. Sau mai degrabă ca o cățea. E doar din dragoste. (Îi aruncă un zâmbet trecător.) *Die Welt*, cu articolul cu pricina, e pe jos, în spatele scaunului.

Bond râse de felul cum îi citise gândurile.

— Să te ia naiba, Tracy!

Se întinse după ziar. Ardea de nerăbdare să afle ce scria, cât de mult se aflase. Și iată articolul, pe coloana centrală, între primul titlu principal, inevitabil despre Berlin, și al doilea, la fel de inevitabil, despre ultimele cifre miraculoase ale exporturilor germane. Spunea doar, „de la corespondentul nostru” din St. Moritz: „EXPLOZIE MISTERIOASĂ PE PIZ GLORIA. Telecabina spre hotelul milionarilor a fost distrusă.” Apoi câteva rânduri ce repetau conținutul titlului și spuneau că poliția va face investigații din elicopter, dis-de-dimineață. Următorul titlu îi atrase privirea: „ÎN ANGLIA, SPERIETURĂ DIN CAUZA POLIOMIELITEI”. Și în continuare o scurtă știre Reuter, datată din ziua anterioară, din Londra: „Cele nouă fete reținute pe diferite aeroporturi britanice în baza suspiciunii că au avut contact pe aeroportul Zürich cu un posibil purtător de poliomielită, o tânără englezoaică de asemenea, sunt ținute în continuare în carantină. Un reprezentant al Ministerului Sănătății a spus că este doar o precauție de rutină. A zecea fată, originea sperieturii, domnișoara Violet O’Neill, se află sub observație la Spitalul Shannom. Este de origine din Irlanda.”

Bond zâmbi în sinea lui. Când erau presați, britanicii puteau să facă extrem de bine treaba asta. Câtă coordonare necesitase această știre scurtă? În primul rând, M. Apoi CID, MI5, Ministerul Agriculturii și Pisciculturii, serviciul vamal, Controlul pașapoartelor, Ministerul Sănătății și Guvernul Irlandei. Toți își aduseseră contribuția și încă cu o viteză și o eficacitate imensă. Iar produsul final, înfățișat lumii, trecuse prin intermediul Asociației Presei la Agenția Reuter. Bond aruncă ziarul peste umăr și privi cum trec prin fața lui, cu înfățișarea lor postbelică ștearsă, clădirile în galben Kaiser ale orașului care fusese cândva unul dintre cele mai frumoase din Europa acum reconstruit încet, în același galben Kaiser. Așadar, cazul fusese închis, misiunea se încheiase!

Și totuși, Barosanul scăpase!

Ajunseră la hotel pe la ora trei. Pe Tracy o aștepta un mesaj, să-l sune pe Marc-Ange la Maison Rouge din Strasbourg. Urcară în camera ei și li se făcu legătura.

— E aici, papa și e aproape teafăr, zise Tracy, dându-i lui Bond receptorul.

— L-ai prins? întrebă Marc-Ange.

— Nu, la naiba! Acum e în Italia – cel puțin așa cred. Într-acolo s-a îndreptat. Vouă cum v-a mers? De jos arăta foarte bine.

— Satisfăcător. S-a rezolvat totul.

— A dispărut?

— Da. A dispărut pentru totdeauna. N-am găsit nici urmă de omul tău din Zürich. Am pierdut doi. Prietenul nostru lăsase o surpriză în fișetul lui; asta l-a aranjat pe Che-Che. Celălalt n-a fost suficient de rapid. Asta-i tot. Drumul de întoarcere a fost distractiv. Am să-ți dau detaliile mâine. Noaptea asta călătoresc în rulota mea. O știi?

— Da. Apropo, cum e cu iubita Irma?

— Nici urmă de ea. Cu atât mai bine! Ar fi fost greu s-o trimit la plimbare ca pe ceilalți.

— Da. Eh, mulțumesc, Marc-Ange! Veștile din Anglia sunt bune și ele. Ne vedem mâine!

Bond puse receptorul în furcă. Tracy, care se retrăsese în baie, din discreție, și încuiase ușa strigă:

— Pot să ies?

— În două minute, scumpa mea.

Bond luă legătura cu Biroul M. Telefonul lui era așteptat. Stabili o întâlnire cu comandantul biroului, un ins pe care-l știa vag, locotenent-comandantul Savage, peste o oră. O eliberă pe Tracy din baie și făcură planuri pentru seara aceea după care plecă în camera lui.

Valiza îi fusese despachetată și lângă pat îl aștepta un vas cu flori de șofran. Bond zâmbi, luă vasul și-l așeză cu fermitate pe pervaz. Apoi făcu un duș rapid, complicat de faptul că trebuia să nu-și ude pansamentele, îmbrăcă în locul hainelor de schi puturoase costumul mai călduros din cele două bleumarin pe care le adusese cu el, se așeză la masa de scris și notă ideile principale ale raportului pe care trebuia să i-l trimită lui M. prin teleimprimator. Pe urmă își luă pardesiul bleumarin, ieși pe stradă și porni spre Odeon Platz.

(Dacă nu s-ar fi gândit la alte lucruri, poate că ar fi observat-o pe femeia de pe celălalt trotuar – o siluetă mică și îndesată, ca de broască râioasă, într-un loden vechi, verde-închis, care tresări surprinsă când îl văzu mergând agale, traversă strada prin mijlocul traficului și se luă pe urmele lui. Era expertă la treaba asta, iar când el intră în clădirea cu apartamente relativ nouă din Odeon Platz, nu se apropie de ușă ca să vadă adresa exactă, ci așteptă de cealaltă parte a pieței până ieși el. Îl urmări pe drumul de întoarcere la Vier Jahreszeiten, luă un taxi până la apartamentul ei și ceru o convorbire telefonică interurbană cu hotelul Metropole de pe malul Lacului Como.)

Bond urcă în camera lui. Pe masa de scris fusese înșirată o gamă impresionantă de pansamente și medicamente. O sună pe Tracy și o întrebă:

— Ce naiba mai e și asta? Ai un paspartu?

Ea râse.

— M-am împrietenit cu menajera de la etajul nostru. Îi înțelege pe oamenii îndrăgostiți – ceea ce nu prea pot spune despre tine. Ce-ai vrut să transmiți prin mutatul florilor?

— Sunt foarte frumoase. M-am gândit că le-ar sta mai bine la geam și că acolo ar avea parte și de soare. Acum îți propun un târg. Dacă vii și-mi schimbi pansamentele, te duc la parter și-ți fac cinste cu un pahar. Numai unul. Iar pentru mine, trei. Ăsta e raportul potrivit între bărbați și femei. De acord?

— Recepționat.

Tracy puse receptorul în furcă.

Durea ca naiba și Bond nu putu împiedica lacrimile de durere să i se prelingă pe față. Ea le culese cu buzele. Ceea ce văzuse o făcuse să pălească.

— Ești sigur că n-ar trebui să te vadă un medic?

— Tocmai mă vede unul. Te-ai descurcat de minime. Altceva mă îngrijorează: cum vom face dragoste. În maniera adecvată, coatele sunt destul de importante pentru bărbat.

— Atunci o vom face într-o manieră inadecvată. Dar nu astă-seară și nici mâine. Doar când vom fi căsătoriți. Până atunci mă voi preface că sunt virgină. (Îl privi cu seriozitate.) Aș vrea să fiu, James! Într-un fel sunt, știi... Oamenii pot să facă dragoste fără să iubească.

— De băut! zise cu fermitate Bond. Avem tot timpul din lume ca să vorbim despre dragoste.

— Chiar *ești* un porc! replică ea indignată. Avem atât de multe lucruri de vorbit, și tu te gândești numai la băutură!

Bond râse, îi cuprinse blând gâtul cu brațul și o sărută prelung, pătimaș, apoi se desprinse.

— Poftim! Ăsta e începutul conversației mele. Vom trece și la părțile mai plictisitoare, în bar. Apoi vom lua o cină excelentă la Walterspiel și vom vorbi despre verighete și dacă vom dormi în paturi alăturate sau într-unul mare, comun, și dacă avem destule cearșafuri și perne pentru doi și alte lucruri palpitante care au de-a face cu căsnicia.

Și chiar astfel își petrecură seara; Bond simțea că i se învârte capul din cauza nenumăratelor probleme feminine practice abordate de Tracy cu toată seriozitatea, dar constată cu surprindere că toate aceste demersuri de construire a cuibului îi trezeau o plăcere ciudată, sentimentul că în sfârșit a ajuns să se odihnească și că viața va fi de atunci înainte mai plină, va avea mai mult sens pentru că va avea cu cine s-o împartă. Uniunea dintre doi oameni – ce loc comun ciudat de valid!

A doua zi fură ocupați cu mesele hilare luate împreună cu Marc-Ange, al cărui trauler uriaș sosise în timpul nopții, ocupând cea mai mare parte a spațiului de parcare din spatele hotelului, și cu căutarea unui inel de logodnă și a unei verighete în magazinele cu antichități. Cu verigheta era ușor – inelul de aur simplu, tradițional –, însă Tracy nu reușea să se hotărască în privința inelului de logodnă și-n cele din urmă îl trimise să găsească unul care să-i placă, în timp ce ea mergea la ultima

probă a rochiei de plecare în călătoria de nuntă. Bond luă un taxi și împreună cu taximetristul, care fusese pilot în Luftwaffe în timpul războiului și se mândrea cu asta, cutreieră orașul până când Bond găsi, într-un magazin de antichități din apropierea Palatului Nymphembur, ceea ce voia; un inel în stil baroc, din aur alb, cu două mâini una într-alta realizate din diamante. Era grațios și simplu; îi plăcu și taximetristului, așa că târgul fu făcut și cei doi plecară să sărbătorească la Franziskaner Keller, unde mâncară mormane de Weisswurst, băură câte patru halbe de bere de căciulă și-și jurară că nu se vor mai război unul cu altul niciodată. Apoi, încântat de petrecerea lui de burlac, Bond se întoarse cherchelit la hotel, evită să fie îmbrățișat de taximetrist, urcă direct în camera lui Tracy și-i puse inelul pe deget.

Ea izbucni în plâns, spunând printre suspine că e cel mai frumos inel din lume, dar când o luă în brațe începu să chicotească.

— O, James, nu ești deloc cuminte! Duhnești ca un porc a bere și cârnați! *Unde* ai fost?

Când Bond îi spuse, Tracy râse de imaginea ultimei lui aventuri așa cum i-o zugrăvise, apoi, fericită, defilă prin cameră, făcând gesturi exagerat de grațioase cu mâna, ca să-și etaleze inelul și ca diamantele să scânteieze în lumină. Apoi sună telefonul: era Marc-Ange, care spuse că vrea să discute cu Bond în bar și o rugă pe Tracy să-i lase în pace jumătate de oră.

Bond coborî în bar și, după ce cumpăni cu grijă, decise că șnapsul va merge cu berea deja băută și comandă un Steinhager dublu. Fața lui Marc-Ange era serioasă.

— Ascultă, James, n-am avut o discuție cum trebuie. Nu e bine deloc! Sunt pe punctul de a-ți deveni socru și insist. Cu multe luni în urmă ți-am făcut o ofertă serioasă. Ai refuzat-o, dar acum ai acceptat-o. Care e numele băncii?

— Taci din gură, Marc-Ange! zise Bond mânios. Dacă-ți închipui că voi accepta un milion de lire sterline de la tine sau de la altcineva, te înșeli! Nu vreau să-mi distrug viața. Prea mulți bani sunt cel mai cumplit blestem pe care-l poți abate asupra cuiva. Eu am destui. Tracy are destui. Va fi amuzant să economisim ca să cumpărăm un lucru pe care nu ni-l putem chiar permite. Ăsta e singurul fel de bani care merită avut: nu chiar destui.

— Ai băut! replică Marc-Ange furios. Ești beat! Nu înțelegi ce spui! Ceea ce-ți dau e doar o cincime din averea mea înțelegi? Pentru mine nu înseamnă nimic. Tracy e obișnuită să aibă tot ce-și dorește și vreau ca lucrurile să rămână la fel. E singurul meu copil. Va fi imposibil s-o întreții din leafa unui funcționar civil! Trebuie să accepți!

— Dacă-mi dai bani, jur că-i dau imediat unei asociații caritabile. Vrei să-ți dai banii unui adăpost pentru câini? În regulă, dă-i drumul!

— Dar James, zise Marc-Ange acum rugător, ce vei accepta de la mine? Să zicem un fond sub tutelă pentru copiii pe care s-ar putea să-i aveți. Da?

— Și mai rău! Dacă vom avea copii, nu accept să spânzure deasupra capului lor ștreangul ăsta! Eu n-am avut bani și nici n-am avut nevoie de ei. Mi-a plăcut să câștig la jocurile de noroc pentru că ăștia sunt bani găsiți, bani care-ți vin din cer, ca o mare surpriză. Dacă aș fi moștenit bani, aș fi apucat-o pe calea tuturor acelor prieteni playboy ai lui Tracy de care te plângeai atât. Nu, Marc-Ange! (Își goli paharul.) Nu merge.

Marc-Ange arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Bond se înmuie.

— Ești foarte amabil, Marc-Ange, și-ți apreciez bunătatea din inimă. Uite ce-i: dacă promit să vin la tine în cazul în care unul dintre noi are nevoie de ajutor, va fi suficient? Pot să apară boli și alte lucruri. Poate că ar fi plăcut dacă am avea o căsuță undeva, la țară. Am putea avea nevoie de ajutor dacă facem copii. Ia spune, ce zici de asta? Batem palma?

Marc-Ange ridică spre el niște ochi ca de câine, plini de îndoială.

— Promiți? Nu-mi vei fura posibilitatea de a vă ajuta, de a vă spori fericirea atunci când mi-o permiteți voi?

Bond se întinse, luă mâna dreaptă a lui Marc-Ange într-a lui și o strânse.

— Îți dau cuvântul meu! Acum hai, vino-ți în fire! Uite că vine Tracy. O să creadă că ne-am certat.

— Asta am și făcut, zise mohorât Marc-Ange. Și e prima ceartă pe care o pierd în viața mea.

Capitolul 27

Tot timpul din lume

— Da!

James Bond rosti acest cuvânt la ora zece, în dimineața senină precum cristalul a zilei de Anul Nou, în salonul consulului general britanic.

Și îl rosti cu toată ființa.

Consulul general se dovedise a fi – așa cum sunt deseori consulii britanici – un om eficient și un om cu inimă. Pentru el era vacanță și, după cum le mărturisi, ar fi trebuit să-și revină din mahmureala petrecerii din ajunul Anului Nou. Redusese cu multe zile perioada oficială de aviz, însă ocazional – și incorect –, le explică el, își risca puțin cariera dacă existau circumstanțe excepționale, cum ar fi moartea iminentă a unuia dintre viitorii soți. „Amândoi păreți sănătoși, le spusese el când îl vizitaseră pentru prima oară împreună, dar tăietura aceea de pe capul dumitale, comandante Bond, e urâtă și contesa arată poate cam palidă. Și am luat măsura de precauție de a obține o dispensă specială de la Secretarul de Externe – și pot spune că, spre surprinderea mea, am primit-o imediat. Așadar, să fixăm ceremonia pentru ziua de Anul Nou. Și veniți la mine acasă. Nevastă-mea e disperat de sentimentală cu privire la treburile astea ocazionale pe care trebuie să le fac și știu că i-ar plăcea să vă cunoască pe amândoi.”

Actele fură semnate și șeful Biroului M., care acceptase să fie cavalerul de onoare și, în sinea lui, abia aștepta să-i scrie șefului departamentului său londonez o scrisoare senzațională despre toată povestea, scoase la iveală o mână de confeti pe care le aruncă în cea mai mare parte asupra lui Marc-Ange, care apăruse cu țilindru pe cap și cu un frac foarte franțuzesc, cu două șiruri de decorații, ultima fiind, spre uluirea lui Bond, Medalia Regelui pentru luptătorii străini din rezistență.

— Am să-ți povestesc totul într-o bună zi, dragul meu James, zise el ca răspuns la întrebarea admirativă a lui Bond. A fost grozav de distractiv! Și (scăzu vocea până la șoaptă și-și lipi un

deget de nasul măsliniu și sensibil) mărturisesc că am profitat de ocazie ca să pun mâna pe fondurile secrete ale unui anumit departament al Abwehr. Dar, *herkos odonton*, dragul meu James! *Herkos odonton*! Decorațiile sunt deseori însemnele norocului. Dacă sunt un erou, asta e pentru lucruri pentru care nu se decernează decorații. Și nu există destul loc pe pieptul acestui frac – care, apropo, mi-a fost oferit de excelenta Galeries Barbes din Marsilia – pentru toate câte mi se datorează la acel capitol, încheie el trasându-și cu degetul linii pe piept.

Fură rostite urările de rămas-bun, Bond se supuse – își jură că pentru ultima oară – îmbrățișărilor lui Marc-Ange și mirii coborâră treptele spre Lancia care-i aștepta. Cineva (Bond o bănuia pe soția consulului) legase panglici albe de la colțurile parbrizului la grila radiatorului și exista un mic grup de gură-cască, trecători care se opriseră, așa cum se întâmplă pretutindeni în lume, să vadă cine sunt mirii, cum arată. Consulul general dădu noroc cu Bond.

— Mă tem că n-am reușit să păstrăm confidențialitatea atât cât ai fi vrut. O reporteră de la *Munchener Wustrierte* a venit dimineață. N-a vrut să-și dea numele. Ziaristă de scandal, presupun. A trebuit să-i dau datele de bază. A vrut să știe mai ales ora ceremoniei, dacă o poți numi așa, ca ziarul să poată trimite un fotograf. Cel puțin de asta ați fost cruțați. Încă nu e sigur, presupun. Ei bine, rămas-bun și mult noroc!

Tracy, care alesese să plece în luna de miere într-un costum tirolez gri închis, cu garniturile tradiționale verde-închis și cu nasturi din corn de cerb, își aruncă pe bancheta din spate pălăria îndrăzneață de munteancă, cu cocarda veselă din barbă de capră-neagră, urcă în mașină și apăsă starterul. Motorul începu să toarcă și mugi slab când ea schimbă vitezele, mergând pe strada pustie. Fluturară amândoi o mână pe fereastră, iar Bond privi în urmă și văzu țilindrul lui Marc-Ange făcând tumbe în aer. Câteva mâini fluturară drept răspuns pe trotuar, apoi cei doi cotiră și dispărură.

Când găsiră ieșirea de pe autostradă în direcția Salzburg și Kufstein, Bond spuse:

— Tracy, fii bună și trage pe dreapta. Am de făcut două lucruri.

Ea trase pe marginea acoperită cu iarbă a șoselei. Prin stratul subțire de zăpadă se iveau ierburile cafenii ale iernii. Bond întinse mâinile, o cuprinse în brațe și o sărută cu tandrețe.

— Ăsta e primul lucru, și voiam să spun doar că voi avea grijă de tine, Tracy. Te va deranja să aibă cineva grijă de tine?

Ea îl îndepărtă puțin și-l privi. Zâmbi. Ochii ei aveau o expresie introspectivă.

— Asta înseamnă să fii soț și soție, nu-i așa? Nu se spune „soție și soț”. Dar și tu ai nevoie să-ți poarte cineva de grijă. Hai să avem grijă unul de altul!

— În regulă. Dar prefer misiunea mea față de a ta. Acum trebuie pur și simplu să cobor și să dau jos panglicile alea! Nu suport să arăt ca o încoronare. Te deranjează?

Ea râse.

— Ție-ți place anonimatul. Eu vreau ca toată lumea să aclame la trecerea noastră. Știu că ai să dai mașina asta la vopsit în gri sau negru cât de curând ai ocazia. E în regulă. Dar nimic nu mă va putea opri să te port ca pe un steag de aici înainte. Tu vei simți câteodată dorința de a mă purta ca pe un steag?

— La toate sărbătorile religioase și laice!

Bond coborî și scoase panglicile. Se uită la cerul fără pic de nor. Soarele îi încălzea fața.

— Crezi că ne-ar fi prea frig dacă am coborî acoperișul?

— Nu, hai să-l coborâm! Cu el ridicat nu vedem decât jumătate din lume. Și drumul de aici până la Kitzbuhel e foarte frumos. Putem ridica oricând acoperișul la loc dacă vrem.

Bond desfăcu cele două piulițe-fluture și împături acoperișul de pânză în spatele scaunelor. Aruncă o privire pe autostradă, în ambele sensuri. Trafic din belșug. La benzinăria Shell cea mare de la rond, pe lângă care tocmai trecuseră, privirea îi fu atrasă de un Maserati roșu-aprins, cu acoperișul lăsat, căruia i se făcea plinul. Mașină de viteză și un cuplu sportiv tipic – un bărbat și o femeie pe scaunele din față, cu halate de șofer albe și șepci de in prinse sub bărbie. Ochelarii mari, cu lentile verde-închis, le ascundeau aproape complet fața. Uniforma obișnuită a nemților amatori de viteză. Erau prea departe pentru a vedea dacă sunt suficient de chipeși pentru mașina aceea dar silueta femeii nu era deloc promițătoare. Bond urcă lângă Tracy și porniră din nou pe șoseaua înconjurată de peisaje minunate.

Nu vorbiră prea mult. Tracy menținea viteza pe la o sută treizeci și vântul mugea. Ăsta era necazul cu mașinile decapotate. Bond se uită la ceas: douăsprezece fără un sfert. Aveau să ajungă la Kufstein pe la unu. Pe străduțele șerpuitoare ce duceau la marele castel se afla o tavernă splendidă Acolo exista o mică alee a plăcerilor, plină de vaierul înduioșător al țiterelor și de melancolia blândă a iodlerelor tiroleze. Acolo se oprea în mod tradițional turistul german după o ieșire de o zi în Austria cea ieftină chiar înaintea frontierei germane, ca să se mai ospăteze o dată din belșug cu mâncarea și cu vinul Austriei. Bond își apropie gura de urechea lui Tracy și-i vorbi despre tavernă și despre celălalt punct de atracție din Kufstein – cel mai plin de imaginație memorial de război conceput vreodată, în amintirea războiului din 1914-1918. În fiecare zi, exact la amiază, ferestrele castelului sunt deschise larg și la marea orgă dinăuntru se interpretează un solo improvizat. Muzica poate fi auzită cale de kilometri întregi în valea dintre uriașele lanțuri muntoase pentru care Kufstein joacă rolul de poartă.

— Numai că-l vom pierde. E aproape douăsprezece.

— N-are nimic, zise Tracy. Eu am să mă mulțumesc cu țiterele, în timp ce tu dai pe gât bere și șnaps.

Se angajă pe partea dreaptă a bifurcației ce ducea la pasajul suprateran către Kufstein; în foarte scurt timp trecură prin Rosenheim și culmile muntoase mărețe, albe apărură chiar în fața lor. Traficul era mult mai sporadic; cale de kilometri întregi, mașina lor rămânea singură pe drumul ce mergea întins, drept ca o săgeată, printre pajiștile albe și păduricile de larice, spre bariera scânteietoare unde armatele războinice vărsaseră sânge secole la rând. Bond aruncă o privire în spate. La mai mulți kilometri în spatele lor, pe autostrada cea lată, se vedea o mică pată roșie. Automobilul Maserati? De bună seamă, posesorii lui n-aveau cine știe ce spirit competitiv dacă nu puteau ajunge din urmă Lancia la doar o sută treizeci la oră! N-ajută la nimic să ai așa o mașină, dacă n-o conduci în așa fel încât să le lași în o urmă pe toate celelalte de pe șosea. Își zise însă că poate-i nedreptățește pe cei din Maserati. Poate că și ei voiau doar să șofeze liniștit și să se bucure de ziua aceea.

Zece minute mai târziu, Tracy spuse:

— E o mașină roșie care vine cu viteză din spate. Vrei s-o las în urmă?

— Nu, zise Bond. Las-o să treacă. Avem tot timpul din lume.

Acum putea să audă șuieratul aspru al celor opt cilindri. Se aplecă spre stânga și făcu un semn laconic cu degetul mare înainte, semnalându-le celor din Maserati să-i depășească.

Șuieratul se transformă într-un muget asurzitor. Parbrizul micii Lancia dispăru de parcă ar fi fost lovit de un pumn monstruos. Bond întrezări o gură cu buze crispate disprețuitor, mai jos de un nas sifilitic, și retragerea eliminatorului de flacără al unei arme automate, după care mașina cea roșie îi depăși și Lancia țâșni nebunește peste marginea drumului, pe o porțiune acoperită cu zăpadă, croindu-și drum cu brutalitate printr-un lăstăriș tânăr. Apoi se izbi cu capul de rama parbrizului și leșină.

Când își reveni în simțiri, un bărbat îmbrăcat în uniforma kaki a patrulei autostrăzilor germane îl zgâlțâia. Chipul cel tânăr era încremenit de groază.

— *Was ist denn geschehen*? *Was ist denn geschehen*?[88]

Bond se întoarse spre Tracy. Zăcea aplecată înainte, cu fața îngropată în rămășițele volanului. Basmaua cea roz îi căzuse de pe cap, iar casca de păr auriu atârna și-i ascundea fața. Bond îi cuprinse cu brațul umerii, pe care începuseră să înflorească pete întunecate. O strânse lângă el. Se uită la tânăr și-i zâmbi liniștitor, spunând pe un ton clar, ca și cum ar fi explicat ceva unui copil:

— E în regulă. Totul e în regulă. Se odihnește. Vom pleca mai departe în curând. Nu-i nicio grabă. Știi... (Își lipi capul de al ei și-i șopti în păr.) Știi, avem tot timpul din lume.

Tânărul polițist de patrulă mai aruncă o ultimă privire speriată cuplului încremenit, se duse grăbit la motocicleta sa, luă microfonul de mână și începu să vorbească imperativ cu centrul de salvare.

Sfârșit

virtual-project.eu

[88] Ce s-a întâmplat aici? (germ.).

mastică